

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๓ ฉบับที่ ๓๒๑ เมษายน ๒๕๖๐

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน
One for All All for One

© ไทยพุทธที่ถูกต้อง
สมาธินั้นลึมตา
ใน,นอกจึงศึกษา
พุทธถูกเดิรลึย้อม

สัมมา
“สัมผัส”พร้อม
สังขารครบ สามแฮ
เสื่อมแล้วนานมา.

โฆษณคัลล
มรรค ๘

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

เงาฟ้าที่ท่อน้ำ

สมณะโพธิรักษ์

รวมบทเพลงทวนกระแส
สื่อภาษาศิลป์ชี้ถึงโลกุตระ
ประกอบด้วย..

เพลงชีวิต

เพลงจอมใจบ้นทิต

เพลงอาริยะ

เพลงไท

เพลงความซ้าซาก

โดย สมณะโพธิรักษ์ แห่งสันตติโศก

หนังสือขนาด 148.5 มม. × 210 มม.

หนา 176 หน้า ราคา 55 บาท

ติดต่อ ธรรมทัศน์สมาคม

67/7-8 ถนนนวมินทร์ แขวง คลองกุ่ม

เขต บึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร 10240

โทรศัพท์: 02 375 4506

นัยปก

เงาฟ้าที่ท่อน้ำ

(๑) ส่งสวัสดิแต่ด้าว
โลกุตรศิลป์ผาด
โอฬารพุทธกล่าวกราด
ด้วยเทศน์ที่ซัดทำ

(๒) *ตีปริศนาฝ่าให้
หายขาดหัดขัดเกลา
ก็แหละทุกข์ที่เรา
รู้เดชแห่งเหตุแม้

(๓) เอะใครยังอยากแจ้ง
ต้องติดตามอย่าถ้อ
พึงตรีกตรวจลงมือ
ให้หัดสัมผัสผู้

(๔) หมายแต่หลับเนตรพริ้ม
นั้นมิจฉายิฎฐิ
หาใช่สังัจจพุทธริ
ติด“ผิดเก่า”จัดย้าย

(๕) คงถนัด“ผิดเก่า”ค้าง
ปฏิบัติด้วยหลับตา
แต่พระพุทธศาสนา
“สัมผัสหก”ทะหากผู้

(๖) ไทยพุทธที่ถูกต้อง
สมาธินั้นลืมนตา
ใน,นอกจึงศึกษา
พุทธถูกเดียรลีย้อม

(๗) หลับตาก็ได้แต่
เพื่อพกแค่ภไป
จมหลงผิดอยู่ใน
ไม่ก็“อนาคต”ผู้

(๘) อ่านพรหมชาลสูตรให้
ในสูตรนั้นแจจจาร
“สัมผัส”สังจะกาล
หากขัดดัดจริตแสร้ง

แดนศาสน์
จัดฟ้า
ทิฎฐิเก่า
อย่างกล้าบารณี
หายเขลา
กิเลสแท้
เรียนดับ
หมักซ่อนอนุสัย
จริจฎา
แต่รู้
ปฏิบัติ
จักสิ้นกิเลสตาย
สมาธิ
อย่างร้าย
ตรีกตรัส ไม่เลย
ยากแท้เพราะหลง
คามา
ว่ารู้
กลับตรัส
กิเลสสิ้นอนุสัย
สัมผัส
“สัมผัส”พร้อม
สังขารครบ สามแธ
เสื่อมแล้วนานมา
หลงไหล
ไปรู้
แดน“อดีต” นั้นแล
หลับรู้เป็นพาล
หายพาล
ขัดแจ้ง
“ปัจจุ- บัน”รา
สู่รู้คำสอน.

“สไมย์ จำปาแพง”

๑๐ มกราคม ๒๕๖๐

[“เงาฟ้าที่ท่อน้ำ”นี้..*มีกลบท“นาถปริพันธ์”บทที่ (๒)]

เงาฟ้าที่ท่าน้ำ

๘๔ ปีของประชาธิปไตยที่ไทยเราอุทิศส่าห์ดีนรณะเลือกกระสน ตัดเท้าของเราให้เข้ากำบรวงเพ้ายี้ห้อประชาธิปไตย แต่ยิ่งดีนรณไขว่คว่ายังวุ่นวายหนักหน้าขึ้นไปเรื่อย ๆ ท่านพุทธทาสนิยามคว่า “ประชาธิปไตย” คือ “ประโยชน์ของประชาชน ไม่ใช่ประชาชนเป็นใหญ่” ซึ่งสอดคล้องกับพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ที่เห็นว่า “ประชาธิปไตย คือการทำเพื่อประชาชน ดังนั้น ประชาธิปไตยที่ดีที่สุดในโลกตอนนี้คือประเทศไทย ขอให้นายกทำงานอย่างมั่นใจ เป็นนายกที่บริหารประเทศด้วยประชาธิปไตยที่ดีที่สุดไม่ได้ทำเพื่อตัวเอง ไม่ได้ทำเพื่อแม่แต่อดตาตัวเองจริงใจ แสดงออก ไม่ค่อยรักษามาคนายกฯ ซึ่งมันเป็นอดตาอย่างหนึ่ง ไม่เตะท่า ไม่มีฟอร์ม ไม่รักษาฟอร์มเหมือนนายกคนอื่น จริงใจกว่า ไกรธก็บอกไกรธ แล้วบอกขอโทษ มันไกรธเมื่อกี้นี่ อาตมาเห็นว่าผู้ใหญ่ทำได้จริงใจเท่าที่ตนเองแสดง แม้แต่ในความจริงใจก็ชนะทุกคนแล้ว แม้ความรู้เรื่องประชาธิปไตยก็ชนะทุกคน!”

นี่เพียงแค่ประชาธิปไตยที่พึงปรารถนา ก็ไม่ต่างจากเงาฟ้าที่ต้องเพ่งมองจึงเห็นได้ในท่าน้ำ หากเป็นเรื่องของศาสนาแบบสันตโตโสภ และธรรมกาย ก็ยิ่งรู้ได้ยากหนักขึ้นไปอีก ดังที่มีพิธีกรชื่อดังไล่บี้พ่อครู เอาไว้ดังนี้

พิธีกร A : ยอนไปในอดีต ครั้งทีสันตโตโสภถูกกล่าวหาว่าทำผิดธรรมวินัย จนท่านเองถูกดำเนินคดีทางโลก ครั้งนั้นผ่านวิกฤติมาได้อย่างไรครับ ถอดบทเรียนจากครั้งนั้นนิดหนึ่งครับ ?

พ่อครู...สันตโตโสภผ่านมาได้ด้วย “ความจริง” เป็นลัจจะ ทีโชคดียังมีพระไตรปิฎก ตำราของพระพุทธเจ้าเป็นตัวหลัก ที่ยึดถือทั้งฝ่ายเถรวาททุกนิกาย ทั้งฝ่ายเรา... แต่ทางธรรมกายเขาไม่เอาเลยนะ ถ้าชินเขาเอาพระไตรปิฎกเขาแพ้ เขาทิ้งเลย แต่ของเรามีหลักยึดของสังคมที่เป็นพระไตรปิฎก

พิธีกร A : หลักยึดของสังคมที่ท่านพูดถึงตรงนี้ หมายความว่ายอมเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม ยอมเข้าสู่กระบวนการกฎหมาย ยอมขึ้นศาล ไม่หนีคดี หนีศาล และถึงแม้จะแพ้กถึงชั้นศาลฎีกา แต่ศาลฎีกาก็ให้รองลงอาญาถูกไหมครับ?

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์...เราก็ยอมแพ้ทางกฎหมาย เพราะว่าการกฎหมายเป็นของมนุษย์ แต่พระไตรปิฎกหรือว่าธรรมะของพระพุทธเจ้านั้นเป็นของพระพุทธเจ้า ซึ่ง

มันเป็นโลกุตระ มนุษย์นั้นเป็นโลกียะ ฉะนั้นความผิดและความถูกต้องอยู่คนละบริบท ความผิดกับลัจธรรมมันไม่ใช่อันเดียวกัน ความผิดความถูกมันเป็นเรื่องของสมมุติลัจจะ แต่ความจริงของลัจธรรม มันเป็นเรื่องของปรมาตถลัจจะ มันลัจจะกันคนละอย่าง

พิธีกร A : นอกจากยอมเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม ยอมขึ้นศาล อีกด้านหนึ่งนั้น เข้าใจว่าเป็นเพราะท่านโพธิรักษ์ยอมที่จะถอดผ้าเหลือง นี่ก็เป็นอีกเงื่อนไขหนึ่งใช่ไหมครับที่ทำให้สันตโตโสภสามารถอยู่ได้จนถึงทุกวันนี้?

พ่อครู...อยู่ได้เพราะปรมาตถลัจจะ หรืออยู่ได้เพราะโลกุตระธรรม ที่เป็นคำสอนคำกล่าวของพระพุทธเจ้าที่มีในพระไตรปิฎก ซึ่งเมืองไทยยังโชคดียังมีนักบริหาร อยู่ในตำแหน่งหน้าที่ด้านบนมีภูมิปัญญา มีปฏิภาณฉลาดที่จะเข้าใจได้ จึงจำนนต่อลัจจะ นี่แหละเป็น “ธัมโม ทเวรักษติ ธัมมจจริง ธรรมรักษาผู้ประพฤติธรรม” อยู่ใจ

พิธีกร A : ผมเข้าใจว่าความแตกต่างระหว่างท่านโพธิรักษ์กับพระธัมมชโย อยู่ตรงนี้หรือไม่ครับ ก็คือตัวท่านโพธิรักษ์เองปล่อยได้วางได้ เข้าใจ ยอมเข้าสู่กระบวนการของสังคม ศาลตัดสินอย่างไรก็รับ จะให้ถอดผ้าเหลืองก็ถอด จึงทำให้อยู่ได้ แต่พระธัมมชโยปล่อยไม่ได้วางไม่ได้ ดังนั้นจึงทำให้เกมมันผูกปมแน่น จนกระทั่งหาทางออกยาก ถูกต้องไหมครับ? (ถามย้ำใน “สมมุติลัจจะ” เป็นครั้งที่ ๓)

จะเห็นได้ว่าโลกุตระธรรมของพระพุทธเจ้านั้น เป็นดังกับเงาฟ้า หากไม่พยายามที่จะเข้าใจท่าน้ำที่เป็นดังตัวเองก็ไม่สามารถรับติดได้ ยกเว้นผู้ที่ไม่ม่อคติ พึ่งพิจารณาด้วยใจเป็นกลาง เช่น **พิธีกร B** ให้คำตอบเรื่องธัมมชโย สามารถเลียนแบบสันตโตโสภได้หรือไม่? เอาไว้จุดดัง “เงาฟ้าที่ท่าน้ำ”....

“ผมเรียนย้ำว่า พ่อท่านโพธิรักษ์ไม่หนี ไม่ทำให้เกิดความเดือดร้อนวุ่นวายต่อสังคม ยอมเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม ท้ายที่สุดจบสิ้นกันในคดีอาญา ซึ่งไม่ใช่เป็นความผิดที่ร้ายแรงทางด้านการฉ้อโกงหรือไปเอาทรัพย์สินของผู้อื่นอย่างธรรมกาย นี้สู้กันเรื่องความเชื่อ เพราะสันตโตโสภเป็นพระมีคิ้ว ปฏิบัติตามแนวที่ตัวเองคิดว่าเป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า และตีความมา วันนี้สันตโตโสภจึงไม่ขึ้นกับคณะสงฆ์ไทยเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ แล้วมองเห็นอะไรครับ เราเห็นสังคมที่อยู่ด้วยความสงบสุข พอเพียง” ๓ ● **จริงจัง ตามพ่อ**

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๓ ฉบับที่ ๓๒๑ เดือนเมษายน ๒๕๖๐

เอโกปี หุตวา พหุฮา โหติ พหุฮาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนวยการ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมมน ปิฎยาวดี

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เดือนทราย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินถิ่น รักพงษ์ชોક
พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศิลาสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุเสรี สิประเสวีรัฐ
ดอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศิลาสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๔-๐๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กัลลังก์ ๖๔๔ ขอยงามินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๕๐
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร.๐-๒๗๓๕-๔๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งรษณีย์ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

ส่งจ่าย นางสาวศิลาสนิท น้อยอินดี๊ะ

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๕๔

สำนักพิมพ์กัลลังก์

๖๔๔ ข.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๕๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกสิกรไทย สาขาถนนนวมินทร์ ๓๖

บัญชี นางสาวศิลาสนิท น้อยอินดี๊ะ

เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๔๕๗-๓

ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

หรือ farinkwan@gmail.com

line - id baiyanang2514

1 นัยปก : เงาฟ้าที่ท่าหน้า

สไมย์ จำปาแพง

จริงจ้ง ตามพ่อ

4 จากผู้อ่าน

บรรณาธิการ

6 คูนิดคิดหน้อย

บรรณาธิการ

7 ชีวิตจำลอง

จำลอง ศรีเมือง

10 เปิดยุคบุญนิยม

เก่าสมัย ใหม่เสมอ

16 สีสันชีวิต (เรียนรู้จากพระเจ้าอยู่หัว

โดย แมนเฟรด คราเมส)

ทีม สมอ.

24 คิดคนละซั้ว

แรงรวม ชาวหินฟ้า

31 ซาดกทันยุค

ฉวมพุทธ

34 การ์ตูน

วิสูตร

36 ตามหยั่งฟ้าทะเลดิน

ตั้งนั้น วิมุตตินิยม

40 ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่ต้องโสกสลด

สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์

42 คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

สมณะโพธิรักษ์

52 บทความพิเศษ(ทำไมต้องรู้ทัน)

พิมพ์วิวัฒน์ ชูโต

56 เชื้ออย่างพุทธ

ฉวมพุทธ

58 เรื่องสั้น (จากมหาภาร)

เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม

62 เวทีความคิด

นายหนูดี

64 เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่

ทศพนธ์ นรทัสน์

66 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง

70 แค่คิดก็หนาว...วี

นายชิง วินเทอร์

72 ผุ่นฟ้าผากฝัน

พอด เทพสุรินทร์

74 ลูกอโศกชะงักดูโลกกว้าง

ฟ้าสาธ

77 กติกาเมือง

ประคอง เตกฉัตร

80 ปิดท้าย

พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

16	สันชีวิต “เรียนรู้จากพระเจ้าอยู่หัว” มุมมองของชาวต่างชาติต่อในหลวง ร.๙ โปรเฟสเซอร์ แมนเฟรด คราเมสเขียนหนังสือเล่มนี้ เพื่อเฉลิมฉลองวาระแห่งการครองราชย์ครบ ๖๐ ปี
----	--

ช่างประสานงาน

ข่าวทหาร ตำรวจ ตรวจค้นบ้านของ “โกตี” อดีตแกนนำแดงปทุมฯ พบอาวุธมากมายถึง ๒๐ รายการ ทั้งระเบิด ปืน กระสุนปืน เป็นคลังอาวุธ ย่อมๆ ที่น่าสนใจคือระเบิดขีปนาวุธ RGD ๕ จำนวน ๑๐ ลูก คุณ Kajonsak ให้ความเห็นว่า เป็นอาวุธชนิดเดียวกันกับที่มีผู้เอามาก่อเหตุทำร้าย ผู้ชุมนุม กปปส.บาดเจ็บ เสียชีวิต จำนวนมาก ทั้ง M๗๙ และระเบิดขีปนาวุธ RGD ๕ เฉพาะระเบิด ขีปนาวุธชนิด RGD-๕ ในช่วงนั้นมีการนำมาใช้ขว้างใส่ ผู้ชุมนุม กปปส.ที่อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ และขบวน ลุงก้านันสุเทพ ช่วงที่เดินผ่านตึกร้าง ถ.บรรทัดทอง ต้องสาวต่อครับ ดีที่ทหารเข้าตรวจค้น ข่าวถึงไม่รั่ว ถ้าเป็นยุคของตำรวจสมัยโน้นคงเป็นไปไม่ได้เลย

คุณ Jirayus ... ให้ความเห็นว่า แนวขอนแก่น โมเดลเป็นกลุ่มสนับสนุนพรรคการเมืองที่เน้นการใช้ความรุนแรงและอาวุธในการต่อสู้ สร้างความกลัวให้กับมวลชนฝ่ายตรงข้าม และสร้างกระแส ความรุนแรงว่ารัฐไม่สามารถควบคุมได้...เพื่อไปสู่จุดมุ่งหมายที่ฝ่ายพรรคการเมืองวางไว้ น่ากลัวมาก นักการเมืองแบบนี้ ทำได้ทุกอย่าง

ใครจะคิดยังไงไม่รู้ แต่ฉันเชียร์ลุงตู่อยู่ยาว ไปเลย คิดดูเถอะ อาวุธสงครามทั้งนั้น ยัง จำได้ ตอนเหตุการณ์แดงอหังการ ปี ๕๓ พวกนั้น ขับรถเป็นเจ้าถนนเลย โหเนจะเหตุการณ์ที่ศิริราช อีก สมเด็จพระสังฆราชทั้งที่ทรงอาพาธและชรา มากก็ต้องย้ายหนี พยาบาลเจอเหตุการณ์ถูกค้น กระเป๋าตังค์ ถูกยึดเงิน ถูกลงนามลาม น่ากลัวจริงๆ

● ไบไม้ บ้านนอก

☞ สารยายมายังกะไบไม้บ้านนอกไบหนึ่งใน “สนามลี้ประยุทธ์ประชาธิปไตย” ครานั้น แล บัดนี้ “ไบไม้” ไบนั้นแม้จะร่วงโรยแต่ก็ไม่มี “เชื้อ

รา” แปรเปื้อน ถึงนานปีก็ยังสำนึกในพระคุณของ แผ่นดิน ต่างกับ “กาฝากแผ่นดิน” ที่สำแดงหลากหลาย ลีลาเนรคุณบ้านเกิดเมืองนอน...แต่ในวาระสุดท้าย ก็มีอาวุธอดพันวิบากกรรม

พระ – สอน

วันหนึ่ง เมื่อกลางเดือนเมษายน ไปกราบ พระบรมศพ ระหว่างเดินผ่านแยกอนุสาวรีย์ ประชาธิปไตย เห็นพระยืนอยู่หน้าแผงสลากกิน แแบ่ง ทำทางเหมือนกำลังเลือกจะซื้อ เห็นแล้ว เสียความรู้สึกมาก ครองผ้าเหลืองแต่ยังยืนหน้า แผงลอตเตอรี่เลือกตัวเลข ก็คือเล่นการพนันซัดๆ นั้นเอง คิดแล้วก็เสียความรู้สึก หมดความหวัง กับองค์กรศาสนาในเมืองไทย ที่มีพระดีๆ อยู่ไม่กั องค์กร แต่คนก็ไม่ค่อยนิยม นับถือแต่พระนอกพุทธ นอกรัตนนอภธรรม ทำพิธีกรรมไสยกรรมนอกพุทธ ไหญ่โตว่าศักดิ์สิทธิ์มีอิทธิฤทธิ์มหัศจรรย์ มีลูกศิษย์ เป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ร่ำพิงร่ำพันมาแค่นี้แหละ เพราะสิ้นหวังกับวงการสงฆ์ในบ้านเมืองเรา

● ไทยพุทธ นายวัด กทม.

☞ เราน่าจะเฝ้าพันธุเดียวกัน แต่ต่างวิถีชีวิต กัน ผมนายวัดนายพระที่ไม่เป็นวัดไม่เป็นพระ เพราะขาด “วัตร” ปฏิบัติตามหลักศาสนา ผู้ที่ครอง ผ้า “กาสาพัสดร์” ก็แค่ “คนหัวโล้นห่มผ้าเหลือง” มิใช่ “สงฆ์” ผู้ประพฤติธรรม อันเป็นพุทธสาวก จึง มิใช่เพื่อนาบุญของชาวโลก ดังนั้น องค์กรที่รับ ผิดชอบต้องเอาภาระจัดการเรื่องนี้ให้เบ็ดเสร็จ เต็ดขาด เพื่อจรรโลงพุทธศาสนาให้ดำรงมั่นคง สืบไป

อีกส่วนหนึ่งที่น่าจะเป็นพลังเสริมได้ คือระบบ การศึกษาในสถาบันศึกษา ถ่ายทอดความรู้เรื่อง ศาสนาที่ถูกต้องทั้งทางทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ให้

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

นักเรียน นักศึกษาซิมซับริบูรณ์เป็นปกติในชีวิต ซึ่งก็จะเป็นการขับถ่ายเลือดเก่าออกไปเรื่อยๆ และในที่สุดเลือดใหม่ก็จะเข้าไปทดแทน ถึงวาระนั้นเราก็จะสามารถเปลี่ยนแปลงสังคมได้ ซึ่งคงไม่นานเกินรอถ้าเริ่มแต่บัดนี้ องค์กรหลักที่จะเป็นแกนนำ คือ มหาเถรสมาคม และองค์กรการศึกษา อาจหาญทำหน้าที่ศิษย์ตถาคตใหม่M

เลียนแบบจากละคร

เมื่อปลายปี ๒๕๕๕ มีข่าวเด็กหญิงเลียนแบบละครตั้งเรื่องแรงเงา และรายการคนอวดผี ที่เกี่ยวกับการผูกคอตาย เด็กหญิงไม่ได้คิดจะผูกคอตาย เพียงแต่จะลองเล่นสนุกเฉยๆ โดยนำเศษผ้าและเชือกมาผูกเป็นห่วงกับต้นहुกวางที่สูงจากพื้น ๑๒๐ ซม. พร้อมกับปีนปากโถ่งสูงประมาณ ๖๐ ซม. เอาศีรษะไปแขวนกับห่วงทำท่าแขวนคอ แต่เกิดพลัดตกลงไปในโถ่งโดยเท้าแตะไม่ถึงพื้น ทำให้เด็กถูกแขวนคอนานกว่า ๑๐ นาที เพื่อนที่เล่นอยู่ใกล้ๆ คิดว่าเด็กเล่นอยู่จึงไม่ได้สนใจอะไร จนเด็กหมดสติจึงวิ่งไปตามพ่อของเด็กมาช่วยนำส่งโรงพยาบาล แต่ยังคงไม่รู้สึกรู้สีกตัว กรณีเด็กหญิงไม่ทราบว่าคุณสุดท้ายอาการเป็นอย่างไร

แต่มีกรณี เกิดเมื่อเร็วๆนี้ ที่กาญจนบุรี เด็กชายอายุ ๘ ปีผูกคอตาย เป็นการเล่นตามละคร แต่เด็กเกิดเสียชีวิตจริงๆ โดยใช้สายน้ำหยดเล่นแสดงละครเป็นฉากผูกคอตายเสียชีวิตให้เพื่อนดู แต่พลาดเลยเกิดเหตุสุดสิ้น...

ยังมีเหตุการณ์นักเรียนตั้งใจอ่านหนังสือสอบเข้ามหาวิทยาลัย ก้าวหลับ เอาเชือกผูกคอตัวเองไว้กับลูกกรงหน้าต่าง ถ้าโจกเชือกจะกระตุก แต่ปรากฏว่าด้วยความเพี้ยนในที่สุดก็หลับไป แม่มาเรียกให้ไปสอบตอนเช้า ก็พบเป็นศพไปซะแล้ว

ไม่รู้เชือกกระตุกอย่างไร แพทย์บอกว่าสาเหตุการเสียชีวิตคือ ขาดอากาศหายใจ

อ่านข่าวทำนองนี้แล้วสลดใจ เกิดซ้ำแล้วซ้ำอีกกับการเลียนแบบตามละคร ที่จริงเรื่องการเอาเชือกผูกคอเล่น ผู้ใหญ่สมัยก่อนจะห้ามเด็ดขาด ดูแรงมากไม่ให้เด็กๆ เล่นกันแบบนี้เลย ไม่ให้เล่นผูกคอตายเอง ไม่ให้เล่นไปผูกคอกคนอื่นด้วย เพราะพลาดง่าย ผู้ใหญ่สมัยนั้นจะใช้คำว่า เตียวผีผลัก ...เด็กยุคนี้คงไม่ได้รับการบอกเตือน ห้ามเล่นเด็ดขาด

● นงนาง โบราณ

คนรุ่นใหม่มีครอบครัวมีลูกเต้า แต่ไม่รู้จักรองเรือ นทำครอบครัวให้อบอุ่น เลี้ยงดูลูกเต้า ให้มีความรู้สึกว่าจะอยู่กับ "ครอบครัว"

เหตุยุคนี้ครอบครัวแห่งแล้ง เด็กขาดความอบอุ่น-ใกล้ชิดกับพ่อแม่...ต้องออกจากบ้านไปโรงเรียน พบเพื่อนฝูงสังคมนอกบ้านสารพัดรูปแบบ เย็นกลับเข้าบ้าน พบพ่อแม่ที่กลับจากที่ทำงานพร้อมกับขยะสังคมอีกส่วนหนึ่ง ถ้าต่างคนไม่ทิ้งขยะไว้นอกบ้าน ก็ลองคิดดู...บ้านคือถังขยะ

วัด- องค์กรด้านศาสนาจึงมีบทบาทสำคัญ ยิ่งที่จะคานกระแสดังคมให้ดำรงอยู่ในจุด "สังคมคุณธรรม"

อรุณฉานเบิกฟ้า	แสงนำ
ดุจดั่งประทีปธรรม	ส่องหล้า
ชำระจิตมनुษย์นำ	กระจ่าง
ใสสะอาดจำ	แจ่มแจ้งตามกรรม

๓ USSณาธิการ

วันนี้...เรามีอาสาสมัครยอมเปลื้องตัว
 เข้ามาประคับประคองให้บ้านเมืองฟื้นคืนสู่กระบวนการ “การเมือง”
 ตามรัฐธรรมนูญ อีกไม่นานเกินรอก็จะเป็นหน้าที่ของปวงชนเจ้าของ
 อำนาจอธิปไตย จักใช้อำนาจ “อธิปไตย” อำนาจสูงสุด
 สรรค์สร้าง หรือทำลายชาติไทย ก็สุดแล้วแต่ทีลี

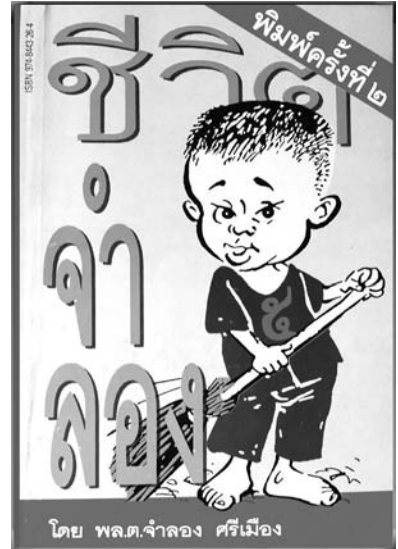
ในยุคที่นักการเมืองส่วนหนึ่งร่ำร้องหาความ
 ประดอง เพื่อปลดเปลื้อง “พันธนาการ” จาก
 รัฐบาล นอกกระบวนประชาธิปไตยที่มาขัดจังหวะ
 การสัประยุทธ์ในสมรภูมิการเมืองการปกครอง
 ซึ่งส่วนหนึ่งคือ “นักการเมือง” ที่ทำหน้าที่เพื่อ
 ชาติบ้านเมือง แต่อีกส่วนหนึ่งคือ “นักธุรกิจ
 การเมือง” หรือ “นักกานเมือง” คนส่วนนี้แม้
 เป็นไทยก็เสียชาติเกิดมารกแผ่นดิน ไร้ศักดิ์ศรี
 คุณค่าความเป็นมนุษย์ ยอมทอดตัวลงเป็นทาส
 รับใช้คนคิดคดฉ้อฉลชาติโดยชาติจิตสำนึกว่าตน
 คือ ส.ส.-สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร...ตัวแทนของ
 ปวงชน มิใช่ทาสสยบยอมรับใช้นายทุนฉ้อฉลชาติ
 วันนี้...เรามีอาสาสมัครยอมเปลื้องตัวเข้ามา
 แก้ไขสถานการณ์ ประคับประคองให้บ้านเมืองฟื้น

คืนสู่กระบวนการ “การเมือง” ตามรัฐธรรมนูญ
 ต่อไป อีกไม่นานเกินรอก็จะเป็นหน้าที่ของปวงชน
 เจ้าของอำนาจอธิปไตย จักใช้อำนาจ “อธิปไตย”
 อำนาจสูงสุด สรรค์สร้าง หรือทำลายชาติไทย ก็สุด
 แล้วแต่ทีลี
 ในทำนองเดียวกัน ในขณะที่ธรรมยอม
 คุ่มครองโลก ผู้ละเมิดธรรมจึงมีอาจผ่านพ้นโทษอัน
 พึงมีพึงได้รับเรียนรู้ได้ เป็นการฝึกฝนเรียนรู้พัฒนา
 ตนและยอมมีโอกาสบรรลุธรรมได้ในที่สุด ฉันทัก
 ฉันทันนั้น นักการเมืองการปกครอง และข้าราชการ
 พนักงานรัฐ ทั้งปวง โพร่ฟ้าฆ่าแผ่นดิน ฌ วาระนี้
 ตรายที่เรายังมีลมหายใจ...มีโอกาสที่จะทำ
 หน้าที่ “คนไทย” สนองคุณแผ่นดิน ยังไม่สายเกิน
 ถ้างมมือแทนคุณแผ่นดินแต่บัดนี้. ๒

“ชีวิตจำลอง” เป็นหนังสือที่พิมพ์ซ้ำถึงสามครั้ง เป็นจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ เล่ม ในปี พ.ศ.๒๕๓๓ และหมดไปจากท้องตลาดอย่างรวดเร็ว ปัจจุบันนี้ หาอ่านยากมาก

กอง บ.ก. “เราคิดอะไร” จึงขอแนะนำเสนอ “ชีวิตจำลอง” เพื่อเป็นการศึกษาประวัติชีวิตของบุคคลหนึ่งซึ่งน่าทึ่งมาก สมณะโพธิรักษ์เคยกล่าวถึง พล.ต. จำลอง ศรีเมือง ว่า “อาตมาซาบซึ้งก็คือ สิ่งที่เป็นสัจธรรมในตัวคุณจำลอง เป็นความดีงามที่มีคุณค่าอันประเสริฐ ที่ต้องเคารพนับถือ”

๒. น้ำท่วมใหญ่

“คุณหลวง” สามิคุณนาย เป็นบุคคลที่ผมรัก และเคารพมาก ชื่อเต็มของท่านคือ เรือเอกหลวง ยุทธวินัยพิเนตร เป็นนายทหารเรือเก่าย้ายไปรับราชการที่กรมพลศึกษาสมัยเป็นเรือเอก และเกษียณที่นั่น ที่ประตูบ้านจึงมีรูปสมอเรือกับสามห่วงซึ่งหมายถึงทหารเรือและกรมพลศึกษา

ท่านเสียชีวิตไปแล้ว แต่ผมยังจดจำท่าทางอันสง่างามของท่านได้ คุณหลวงอารมณ์ดีเสมอ รักครอบครัวเป็นชีวิตจิตใจ ผมรับใช้อาศัยที่บ้านท่านหลายปี เคยเห็นท่านเลี้ยงกับคุณนายเพียงครั้งเดียวเท่านั้น

เมื่อคราวน้ำท่วมใหญ่ปี ๒๔๘๕ เย็นวันหนึ่ง คุณหลวงพายเรือลำเบ้อเริ่มกลับบ้าน ทุกคนใน

บ้านรวมทั้งตัวผมด้วยออกมาดูเรือลำนั้น เป็นการใหญ่ คุณนายไม่เห็นด้วยที่คุณหลวงซื้อเรือ ทั้งที่กลับไปซื้อเรือหัวหมูมา ผุจนหัวไม่มี มีแต่ท้ายเรือ คุณหลวงก็มีเหตุผลของท่าน เนื่องจากปีนั้น น้ำท่วมมากจริง ๆ ท่วมเจ็บบ่หมดทั้งเมือง ไม่มีที่ไหนที่น้ำไม่ท่วม ท่วมมิดศีรษะเป็นอย่างน้อย รถวิ่งไม่ได้เลย ไปไหนมาไหนต้องใช้เรืออย่างเดียว ใคร ๆ ก็ออกเที่ยวหาซื้อเรือไว้ใช้ เรือจึงหาซื้อยาก และมีราคาแพงลิบลิ่ว

ส่วนผมและเด็ก ๆ ในบ้านคุณหลวงไม่เดือดร้อน เราสนุกกับน้ำมาก ช่วยกันตัดต้นกล้วยต้นโต ๆ มาสีห่าตัน เอาไม้ไผ่เสียบกลางทำเป็นแพ หาไม้ไผ่อันยาว ๆ มาเป็นต่อค้ำ ไปไหนมาไหนสนุก แต่แล่นช้ากว่าเรือคุณหลวงมาก และต้องเปลี่ยนแพบ่อย ๆ เวลาต้นกล้วยเน่า

โรงเรียนทุกโรงเรียนปิดไม่มีกำหนดจนกว่า น้ำจะลด เด็ก ๆ อย่างเราชอบนัก อยากให้น้ำท่วมนาน ๆ สนุกดี

ที่หน้าบ้านคุณนายมีมะขามเทศต้นใหญ่ โคนต้นมีแคร่ไม้ปลูกไผ่สูง ๆ เป็นทำเลดีมาก ผมจงเป็นที่นั่งตกปลาทุกวัน วันหนึ่ง ๆ ตกได้ปลาหมอบเป็นโหล ๆ ผมทำบาปขึ้นดินนรก ไม่มีเบือ ยิ่งตกปลาล้างสนุก นั่งตกปลาอยู่คนเดียว ไม่ต้องมีใครอยู่เป็นเพื่อน

เพลินอยู่ทั้งวัน

เหยื่อสำหรับตกปลา มีหลายอย่าง ผมจับไล่เดือนมาเป็นกำมือ ๆ เอามัดมาพันเป็นท่อนสั้น ๆ เหมือนกับมันไม่มีชีวิตจิตใจ ไม่เจ็บไม่ปวด ใครจะเจ็บใครจะตายก็ช่าง ขอให้ผมสนุกก็แล้วกัน เมื่อน้ำท่วมนาน ๆ หาไล่เดือนยากเข้าทุกที ตรงไหนน้ำท่วม ตรงนั้นไล่เดือนตายหมด มันไม่ใช่ปลาจะได้ดำอยู่ใต้น้ำได้ ผมหาเหยื่อชนิดใหม่ ไล่จับแมลงสาบ แมงมุม เอาเบ็ดเกี่ยวทิ้งเป็น ๆ หย่อนลงไปใต้น้ำ ขณะที่มันเจ็บปวดเจียนตายเพราะเบ็ดเกี่ยว ต้องตะเกียกตะกายหนีน้ำ วายไปได้ไม่นาน ก็ถึงกาลอวสาน ถูกปลาอุบ กงเกวียนกำเกวียน ปลาอุบเหยื่อติดเบ็ดเข้าไปด้วย กลายมาเป็นเหยื่อของผมอีกทีหนึ่ง

ตอนปลากินเบ็ดนี้สนุกอยากบอกใครเชียว ทุ่นกาบมะพร้าวชิ้นเล็ก ๆ ที่ผูกอยู่เหนือเบ็ดถูกปลาลากไป จมน้ำผลุบ ๆ โผล่ ๆ ต้องใจเย็น อย่าไปตื่นเต้น รอคจนกระทั่งปลาติดเบ็ดแน่น ๆ จึงวัดขึ้น มาตอนที่ปลาติดเบ็ด ก็คาดคะเนเอาจากแรงดึงว่า ปลาจะตัวใหญ่ขนาดไหน ทั้งตื่นเต้นทั้งสนุก สนุกบนความทุกข์ของผู้อื่น

มะละกอสวนคุณนายปลุกไว้หลายร้อยต้น ถูกน้ำท่วมตายหมด มะละกอเป็นต้นไม้ใจเสาะ น้ำท่วมไม่กี่วันก็ไปเสียแล้ว ต้องเก็บลูกดิบ ๆ มากวนขาย กวนไปเสียตายไป มะละกอ “สายน้ำผึ้ง” หวาน มีชื่อเสียงมาก ขายได้ราคาดี สวนฝั่งธนดินดีเหลือเกิน ผมไม่เคยเห็นใส่ปุ๋ยเลยแต่โตเอา ๆ ต้นสูงใหญ่ ลูกเต็มคอก ต้องใช้บันไดปีนขึ้นไปเก็บ สวนมะละกอล่มเพราะน้ำท่วม ผมไม่ใช่เจ้าของยังเสียตายมากขนาดนั้น แล้วคุณนายจะเสียตายขนาดไหน แต่ท่านไม่ได้ปรึกษาบ่นให้เราได้ยินเลย

น้ำท่วมได้ก็ท่วมไป ก่อนที่ลูกจะเหี่ยวคาต้น ท่านก็สั่งให้พวกเราโค่นลงหมด กวนไว้กินไว้ขาย

จากใจถึงใจ

แม้จะมีการพูดถึงผม เขียนถึงผม ไว้ในหลายแห่ง แต่ก็ไม่มีใครมีใครทราบว่า ผมเป็นใคร มาจากไหน

ชีวิตผมอยู่มาเกินครึ่งศตวรรษแล้ว ความตายได้ย่างใกล้เข้ามาทุกที ผมน่าจะได้บันทึกเรื่องราวบางแง่ บางมุมไว้บ้าง เพื่อให้หลาย ๆ ท่านได้ทราบ

“ชีวิตจำลอง” จึงเกิดขึ้น และอยู่ในสายตาของท่าน ณ บัดนี้

ชีวิตจำลอง จำลองชีวิตของเด็กกจน ๆ คนหนึ่ง ลูกแม่ค้าขายแร่ ลูกพ่อค้าปลาสด เล็ก ๆ เป็นเด็กรับใช้ของผู้มีใจเมตตาครอบครัวหนึ่ง โตขึ้นรับใช้คนทั้งกรุงเทพฯ

ผมขอขอบพระคุณที่กรุณาละเงินซื้อหา และสละเวลาอันมีค่าของท่านอ่านหนังสือเล่มนี้ที่เขียนโดยนักเขียนจำเป็นชื่อ “จำลอง”

ขอบพระคุณครับ

พ.ศ. ๓. ๓๐๐ ๓๕๓๗

๗ มกราคม ๒๕๓๓

ผมยังจำได้ ตอนนั้นเราตั้งกระทะใบใหญ่ ๆ วางเรียงกันเป็นตับ กวนทั้งกลางวันกลางคืน มะละกอ กวนของคุณนายชายดีอีกนั้นแหละ คุณนายทำมาค้าขึ้นเพราะท่านขยันเอาจริงเอาจัง เป็นที่รักเคารพของลูกจ้างทุกคน

คุณนายมีบุตร ๕ คน มีคนใช้อีกหลายคน นอกจากป่าเหลียน ป่าหงัด แม่ วัว และผมแล้ว ยังมีลุงเพชรคนทำสวนอีกซึ่งมีลูกหลายคน ปลุกกระท่อบอยู่ที่สวนหลังบ้าน ลุงเพชรเป็นคนวัดไทรเมื่อยเย็บออบแก่ง แม้คุณหลวงคุณนายจะมีที่ทางเป็นมรดกตกทอดมาบ้าง เงินก็ไม่พอใช้ เพราะคุณหลวงทำงานคนเดียว คุณนายจึงไม่เหมือนคุณนายคนอื่น ต้องทำงานหาเงินช่วยคุณหลวงเลี้ยงลูก ๆ และบริวาร นอกจากปลุกมะละกอขายเป็นล่ำเป็นสันแล้ว คุณนายยังทำหวานเย็นขายอีกด้วย

แต่ก่อนนี้ตู้เย็นไม่มีใครจะมีใช้กัน หลาย ๆ ลิบ

บ้านจึงจะมีตู้เย็นสักบ้าน คุณนายมีตู้เย็นขนาดใหญ่ถึง ๗ ตู้ วิธีทำหวานเย็นไม่ยาก เอาถาดสำหรับทำน้ำแข็งในตู้เย็นมาใส่น้ำอื่น ๆ เช่น น้ำสละ โซดา กะทิ ส้มขยา และมะพร้าวอ่อน ขยาดิบขยาดิใคร ๆ กินหวานเย็นคุณนายเป็นต้องติดใจ ทั้งสะอาดทั้งอร่อย ช่วยให้คนแถวนั้นทั้งเด็กและผู้ใหญ่มิงานทำไปตาม ๆ กัน ใครตัวใหญ่แข็งแรงหน่อยก็สะพายไปขาย ๒ กระติก คนขายหวานเย็นส่วนมากจะไปขายแถวโรงสีคลองสาน วัดเศวตฉัตร และบุคคโล

บางครั้ง คุณวินัยลูกคนเล็กของคุณนายก็ไปนั่งขายหวานเย็นที่ริมถนนตากสินหน้าบ้าน ผมตัวเล็กกว่าสะพายกระติกไม่ไหวก็ไปนั่งเป็นผู้ช่วย ที่เป่าลูกของลุงผมขายหวานเย็นเก่งมาก เอาไปเท่าไร ๆ ขายหมดทุกที ต่อมาที่เป่าเรียนสูง ได้เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยครินครินทรวิโรฒ

ผมพลอยสนุกไปกับเขาด้วย คอยเมื่อไรที่ ๆ ที่ออกไปขายหวานเย็นจะกลับมา เย็น ๆ เขาจะสะพายกระติกมาคืนที่บ้านคุณนาย นั่งนับเศษ

สตางค์พร้อมกับคุยกันถึงลูกค้ารายแปลก ๆ ที่ไปพบเห็นมา ที่จริงขายหวานเย็น ดู ๆ ก็สนุก เดินไปสั่นกระดิ่งไป และร้องขายไป “หวานเย็นครับ หวานเย็น กะทิ สละ มะพร้าวอ่อน ส้มขยา ครีมโซดาครับ” พอลูกค้าเรียกก็วางกระติก เอาคีมคีบหวานเย็น พร้อมกับเอากระดาษแผ่นเล็ก ๆ จับยื่นส่งให้

คู่แข่งของหวานเย็นคือไอติม หวานเย็นใส่อะไรอร่อย ๆ ไอติมก็ใส่อะไรนั้น แถมยังมีการจับไม้แดงใครโชคดีก็ได้กินไอติมฟรี ไม่ต้องเสียเงิน คนขายจะมีไม้แท่งกลม ๆ เล็ก ๆ ขนาดตะเกียบยาว ๑ คืบ มีประมาณ ๑๐ อัน ใส่กระบอกล้างกะสีติดตัวไว้ พอคนซื้อจ่ายเงินซื้อไอติม คนขายจะยื่นไม้ให้จับ ส่วนใหญ่คนซื้อแพ้เกือบทุกครั้ง แต่ก็สนุกเพราะซื้อของด้วย เล่นการพนันไปด้วย

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

ตารางการฝึกอบรมการเสริมสร้างสุขภาพด้วยการล้างพิษเพื่อสุขภาพ
ปี พ.ศ. ๒๕๖๐
ณ สถาบันฝึกอบรมผู้นำ กากงุนนุรี (ศูนย์ล้างพิษโรงเรียนผู้นำ)
โทรศัพท์ : 088 487 4196 / 088 863 8417
โทรสาร : 034 510 814 เวลาทำการ : 08.30 น. - 16.30 น.
e-mail : phudanschool@gmail.com Line ID : 088-863 8417

"ศูนย์ล้างพิษโรงเรียนผู้นำ" มีที่เดียวที่กากงุนนุรีเท่านั้น ไม่มีสาขาใด ๆ ทั้งสิ้น โปรดระวัง!!! การแอบอ้าง

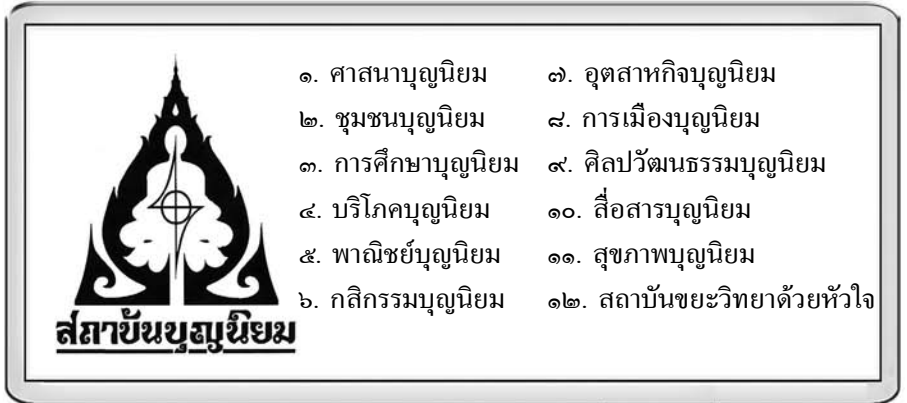
กุมภาพันธ์	พฤ. ๒๓ - อา ๒๖
มีนาคม	พฤ. ๑๖ - อา ๑๙
เมษายน	พฤ. ๒๐ - อา ๒๓
พฤษภาคม	พฤ. ๑๘ - อา ๒๑
มิถุนายน	พฤ. ๒๒ - อา ๒๕
กรกฎาคม	พฤ. ๒๐ - อา ๒๓
สิงหาคม	พฤ. ๑๗ - อา ๒๐

ค่าใช้จ่ายท่านละ ๓,๕๐๐ บาท (๕ วัน ๓ คืน) การแจ้งความประสงค์เข้าหลักสูตรนี้จะต้องสมัครก่อน มิฉะนั้นไม่รับเข้าบัญชีอบรมฟรี ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาธนบุรีสาทร เลขที่บัญชี 107 206 3284 ชื่อบัญชี นารสพรหม พิณเจริญศิลป์ โดยจะต้องโอนเงินก่อนหน้า ก่อนวันที่จะเข้าอบรมหลักสูตร มิฉะนั้นจะถือว่าท่านสละสิทธิ์ในการที่จะจองไว้แล้วไม่สามารถไปได้ สามารถเปลี่ยนวันอบรมมาแทนได้ในวันก่อนได้จองไว้ถ้าไม่ไปหรือไม่คืนแทนด้วยจะสละสิทธิ์และไม่สามารถเลื่อนวัน แล้วยกไม่ได้

หมายเหตุ ในกรณีที่มีผู้ติดตามมาตัวค่าให้จ่ายท่านละ ๓,๕๐๐ บาท (กรุณาแจ้งสุขภาพ) ผู้ชื้ออบรมเพิ่มมีเงินเข้า Google พิมพ์ ศูนย์ล้างพิษโรงเรียนผู้นำ ทางโรงเรียนผู้นำ

จากนครปฐมไปกากงุนนุรีตามเส้นทางหลวงหมายเลข ๑๒๒ วิ่งเข้ามาถึงสามแยกไฟแดงหน้าศาลากลางจังหวัดกากงุนนุรี วิ่งต่อไป ๓.๕ กม. มีสี่แยกแยกซ้ายมือ แล้วซ้ายไปทางโรงเรียนผู้นำมหาวิทยาลัยราชภัฏกากงุนนุรี เลี้ยวหักมุมที่ ๓๖ ไปประมาณ ๓๐๐ เมตรจะถึงสามแยก บ้านเก่า - ไทรโยค - บึงพลอย แล้วซ้ายไปทาง บ้านเก่า ตามทางหลวงหมายเลข ๑๒๒๑ ถึงแยก กม.ที่ ๕ มีป้ายชี้ซ้าย ถ้าเลยไปอีก ๒๐๐ เมตรทางซ้ายมือเป็นถนนลาดยางอีกสายหนึ่ง จะเลี้ยวซ้ายข้ามถนนสายนี้ไปได้ คุณคนและครอบครัวโรงเรียนผู้นำ ปี ๒๕๖๐

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริง ๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ ๆ หาก ประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือ สร้างสรรให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้นก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุด ๆ จริง ๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

กำลังพูดย้ำละเอียดซ้ำความพิเศษของ“บุญ”ในศาสนาพุทธว่า ทุกวันนี้ชาวพุทธทั้งหลายเข้าใจคำว่า“บุญ” หรือเข้าใจความเป็น“บุญ”เพี้ยนผิดออกไปจากสัจจะผิดอย่างตรงกันข้าม หน้ามือเป็นหลังมือกัน ปานนั้นทีเดียว

นั่นคือ หลงผิดว่า การ“ทำบุญ”แล้วจะ“มี”ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,เป็น“ผล”ของ“บุญ”หรือแม้แต่“มี”โลกียสุขเกิดในจิตใจของผู้“ทำบุญ” ผู้เข้าใจอย่างนี้ผิดทั้งนั้น เพราะเชื่ออย่างนั้น ทำใจอย่างนั้นล้วนเป็น“ภพ”เป็น“ชาติ”ทั้งสิ้น จิตใจยังไม่ตัด“ความต่อ”คือ“สันตติ” แต่ยัง“ต่อ”สันตติ”ไปอีก

จึงมี“อุปจยะ”(เริ่มมีความเกิด) ยังไม่จบที่“สันตติ”เป็นที่สุดเด็ดขาด ยังมี“ลักษณะ”ของ“ความเกิด”(ชาติ)อยู่ จึงต้องมี“ชรตา”และ“อนิจจตา”อยู่ “ทุกข์”ก็ยังไม่สิ้นเศษ

นิยาม(define)ความหมายคำว่า“บุญ”ที่เสร็จสัมบูรณ์สุดจริง จะไม่เหลือแม้แต่“ชรตา-อนิจจตา”เพราะไม่มี“อุปจยะ”ใดอีกแล้ว จะยุติเด็ดขาด จบที่“สันตติ”

ถ้าแม้ผู้ใดเข้าใจไม่ครบอย่างนี้ ผู้ที่นั้นชื่อว่า ยังมีส่วน“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ คือยังเหลือส่วนที่ยังเข้าใจผิด เชื่อผิด จากความหมายของคำว่า“บุญ”ที่สัมบูรณ์สุด

จึงไม่ชัดเจนครบใน“ทิฏฐิ”ว่า “บุญ”คือต้องเป็น“การชำระกิเลส”ออกไปจากจิตใจ เมื่อทำบุญแล้วเสร็จ ก็ไม่มีอะไร“เกิดต่อ”เลยเป็นอันขาด “บุญ”จะหายไป สิ้นไป

ทันที ไม่มีอะไร“ก่อการเกิด”(อุปจยะ)ต่อเลย กล่าวคือ ผู้ใดทำ“กรรม”ใด “กรรม”นั้นทำให้จิตเกิด“บุญ” ผู้ที่นั้น“มีผลบุญ” “ผลบุญ”คือ กิเลส“ถูกชำระ” จะเรียกว่า“เกิดผลบุญหรือมีผลบุญ”ก็ได้ แต่ไม่ใช่“ได้”อะไรที่เป็น“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข” ไม่มีทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม”ใด ๆเกิดต่อเลย จิตว่างเปล่า

“ผลบุญ”นั่นคือ กิเลส“เสื่อม” ถึงที่สุดก่อน..“กิเลสสิ้นสูญ”ไปจากจิต เท่านั้นเท่านั้นคือ“บุญ” แล้วก็“จบกิจ-จบเรื่อง”ของ“บุญ”

หากปฏิบัติมี“ผลบุญ”สำเร็จเสร็จลงแล้ว จากนั้นไม่มีอะไรเกิดต่อ ไม่มี“ภาวะ”ใดเหลือต่อจากการปฏิบัติที่สำเร็จ“การทำบุญ”มีผล ไม่ว่าจะ“วัตถุธรรม”หรือ“นามธรรม”ใด ๆจะ“อุปจยะ”(เริ่มมีความเกิด)ต่อจากเมื่อทำ“บุญ”เสร็จสิ้นหน้าที่บริบูรณ์แล้ว..ไม่มีจึงชื่อว่า ไม่มี“ภพ-ชาติ”ใด ๆในจิต

นั่นคือ ไม่มี“การได้อะไร”จาก“การทำบุญ”หากสัมมาทิฏฐิ ที่มีผลสำเร็จเต็มบุญ แต่จะ“เสียดกิเลสไปจากจิตตน”เท่านั้น ถ้ายึดเดียว ในจิตจะเป็น“สูญ” คือว่างเปล่า

ดังนั้น ผู้ยังเข้าใจผิดไปจากที่ว่านี้ก็คือผู้ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ตามส่วนผิดที่เหลือนั้น ๆอยู่ เพราะผู้นั้นปฏิบัติธรรมของพุทธแล้ว ประโยชน์ที่เกิดไม่เป็น“พุทธ”ก็ดี เพราะปฏิบัติ

ไม่ถูกต้องตามคำสอนของพระพุทธเจ้าก็ได้ คือประพฤติ“กรรม”ไม่เป็น“บุญ” ตาม“สัมมาทิฏฐิ”ของพระพุทธเจ้า ทำ“บุญ”ผิด“บุญ”จึงต้องเข้าใจให้ถ่องแท้ และต้อง

“กระทำใจตน”ให้ตรงตามสัมมาทิฐิให้ได้
นอกจาก“บุญ”แล้ว ต้องรู้จักรู้จักแจ้งรู้จริง
ในความเป็น“ชาติ” และความเป็น“ภพ”อีก

“ชาติ”และ“ภพ”ในที่นี้คือ “การเกิด
ของจิตใจ” มิใช่“การเกิดของสัตว์ที่ประกอบ
ไปด้วยดินน้ำไฟลมที่ก่อตัวในมดลูก”(ชลา
ปุชชะ) มิใช่“การเกิดของสัตว์ที่เกิดเป็นไข
ก่อนแล้วค่อยเกิดเป็นตัวอีกที”(อณชชะ) มิใช่
“การเกิดของสัตว์เล็กที่ตัวเองแตกตัวเกิดได้
เลยแบบจุลินทรีย์”(สังเสทชะ) แต่คือ การเกิด
ของ“สัตว์โอปปาติกะ”คือสัตว์ทางวิญญาน

“ชาติ”หรือ“การเกิด”ที่ว่านี้จึงหมายถึง
ถึง“การเกิดของวิญญานหรือจิต”โดยเฉพาะ
มิใช่สัตว์ที่มีตัวตน“ร่างกาย”คลอ
ออกจากท้องแม่ ที่หมายถึง“ชลาปุชโยนิ”

หรือสัตว์ที่“เกิด ๒ ครั้ง”(ทวิชาติ)เป็น
“ไข”ก่อน แล้วค่อยมาฟักตัวตนเป็นรูปร่าง
อีกที ที่หมายถึง“อณชโยนิ”

แม้แต่การเกิดของสัตว์เล็กจุลินทรีย์
แบ่งตัวแตกตัวเกิด ที่หมายถึง“สังเสทชโยนิ”

แต่เป็น“การเกิดของนามธรรม”คือจิต
คือ“วิญญาน” ที่หมายถึง“โอปปาติกโยนิ”
ซึ่งเกิดในตัวเองโดยมีเหตุมีปัจจัย มีที่ไปที่มา
เหตุ-ปัจจัยนั้นสามารถสืบสาวที่ไปที่มาได้

ต้องชัดเจนใน“การเกิด ๔”ชนิดนี้อย่าง
สัมมาทิฐิ ว่า การเกิดใด คืออย่างไรกันแท้

เพราะความไม่รู้จัก“การเกิด”คือชาติ
และไม่รู้ในความเป็น“ภพ”ของจิต นั้นเพราะ
ไม่มีความรู้ใน“กรรมนิยาม” ไม่มีความรู้ใน

“กรรม”ทั้งหลาย ที่สั่งสมทั้งเป็น“อดีต”ทั้ง
เป็น“อนาคต” โดยเฉพาะ“มโนกรรมปัจจุบัน”

พระพุทธเจ้าจึงทรงเน้นให้คนเรียนรู้
ความเป็นมโน-จิต ในกรรมปัจจุบัน”ให้ได้

การจะรู้จักรู้จักแจ้งรู้จริงในความเป็น“จิต”
เป็น“มโน” เป็น“วิญญาน” จึงเป็นจุดแท้ของ
การศึกษาพุทธศาสนา เพื่อบรรลุนิพพาน

“จิต,มโน,วิญญาน”ศึกษาได้ที่ไหนล่ะ?

พระพุทธเจ้าตรัสว่า เรียนรู้ได้ที่“กาย”
เพราะ“กาย”นั้นแหละมีความเป็น“จิต-มโน-
วิญญาน”อยู่ประชุมพร้อมที่จะให้เรียน และ
ให้ปฏิบัติจัดการกันตรง“จิต,มโน,วิญญาน”นี้

เองเป็นสำคัญ เป็น“แดนเกิด”(สัมภวะ) ให้มี
“การทำกันที่ใจที่จิต”นี้ เรียกว่า“มนสิการ”

ซึ่งมีทั้ง“ร่างกายและจิตใจ”รวมอยู่ทั้ง๒

จึงต้องเรียนแล้วทำให้“ถ่องแท้”ภาษา
บาลีว่าโยนิโส คือ ถ่องแท้ “การทำใจในใจให้
ถ่องแท้”จึงเรียกเต็ม ๆว่า“โยนิสมนสิการ”

และ“กาย”ก็หมายถึง “ธรรมะ๒” ซึ่ง

“ต้องมีภายนอก”ด้วยเสมอ ขาดไม่ได้

แต่ไม่ใช่ไปจัดการอยู่แค่“ภายนอก”ที่มี
เฉพาะ“ร่าง”อันคือดิน-น้ำ-ไฟ-ลมกันเท่านั้น

ชาวพุทธทุกวันนี้ เพราะฟังคำสอน
หรืออ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าไม่แตก
และเรียนรู้ไม่ถ่องแท้ ก็เลยพากันมุ่งปฏิบัติ
“สุดโต่ง”ลัดไปเอาแต่“จิต-มโน-วิญญาน”

โดยทิ้งภายนอกไปเลย นั่นคือ หลับตา-
ปิดหู-ปิดทวารภายนอก ๕ ทวารทั้งหมด

คำว่า“กาย”นั้นเป็น“องค์ประชุม” เป็น

“องค์รวม” เป็น“องค์ประกอบ”ของ“ธรรมะ” คือ“สิ่งที่ถูกรู้”นี้ ๑ ชื่อว่า“รูป”ซึ่งก็เน้น“จิต” เน้น“มโน” และ ๒ นั่นคือ“ตัวรู้”ที่เป็น“นาม”

นี่คือ“กาย” พระพุทธเจ้าให้ศึกษาเข้าไป ตรงที่ความเป็น“จิต-มโน-วิญญูณ”ตามที่ได้อ้างอิงจากพระไตรปิฎกมาบ่อยๆ นั่นต่างหากเป็นตัวแท้ ตัวสำคัญที่จะเรียนรู้

แต่ยังเนืองต่ออยู่กับภายนอกเสมอ

ถ้าใครเข้าใจว่า ความเป็น“กาย”คือแค่“ร่าง”ที่หมายเอาเฉพาะภายนอก ได้แก่ ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม ประกอบกันอยู่เท่านั้น ไม่เกี่ยวมาถึงจิต ไม่เกี่ยวมโน ไม่เกี่ยววิญญูณเลย

ผู้นั้นคือ มิจฉาทิฎฐิ ๑๐๐ %

ผู้ไปหลงผิดมโหฬารอยู่ว่า “กาย”หมายเอาแค่“ร่างภายนอก”ของคน ผู้นั้นศึกษาศาสนาพุทธไม่ได้อันสงฆ์แน่ หรือไม่เกิดมรรคผลถึงนิพพานแน่ยิ่งกว่าแน่เลย

พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันว่า “กาย”นั้นให้ตั้งใจศึกษาหมายเอา“จิต-มโน-วิญญูณ”ตามที่ได้อ้างอิงคำตรัสในพระไตรปิฎกเล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐ ว่า “ร่างกาย”ถ้าหมายถึงแค่“ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม”ประชุมกันอยู่เป็น“กาย”นั้น ความเจริญก็ดี ความเสื่อมก็ดี การเกิดก็ดี การตายก็ดี ของร่างกาย อันเป็นที่ประชุมของมหาภูตทั้ง ๔ นี้ “ย่อมปรากฏ”ให้เห็นอยู่เป็นของหยาบ เป็น“การปรากฏ”ให้รู้ให้เห็นได้ง่าย ได้ชัด จึงเห็นความไม่เที่ยงได้ง่าย เห็นความเป็นทุกข์ได้ตั้งใจ และสุดท้ายมันก็จะตาย ไม่มีตัวตนให้เห็นกันเมื่อร่างตาย

แยกกลายเป็นอื่นไปสุดท้ายทุกคนไม่ยกเว้น

ร่างกายจึงไม่มีใครสงสัยนี้ ต้องทิ้งแน่

จึงเบื่อหน่าย คลายกำหนด หลุดพ้น

ใน“ร่างกาย” กันได้ง่าย ไม่ยึดว่าเป็นเรา เป็นของเราที่ถาวร ได้ไม่ยาก เพราะเป็น“รูปหยาบ” เป็นภายนอก มี“สัมผัส”ทางตาหูจมูกลิ้นกายภายนอกให้เห็นให้รู้ชัดๆ

เพราะเห็น“ความเจริญก็ดี ความเสื่อม

ก็ดี การเกิดก็ดี การตายก็ดี” ของร่างกายใครๆก็อาจสามารถร่วมรู้ ร่วมยืนยันพูดกันรู้เรื่อง“รูปหยาบ”จับต้องร่วมกันได้ มันเสื่อมก็ดี มันเจริญก็ดี เห็นด้วยกันได้ เป็นรูป

เป็นร่างเสื่อมไป ตายไปเห็นๆด้วยตา ก็ชัดยิ่ง มันไม่เที่ยง ยึดไม่ได้ ก็ต้องจำนนต่อสัจจะ ย่อมเบื่อหน่าย ย่อมคลายกำหนด

แต่“กาย”ที่หมายถึง“จิตบ้าง-มโนบ้าง-วิญญูณบ้าง”นั้น มันเป็น“รูปละเอียด”ที่ปุถุชนผู้ไม่ได้ยินได้ฟัง ไม่ได้ศึกษาคำสอนของพระพุทธเจ้า จะไม่อาจเบื่อหน่าย คลายกำหนด หลุดพ้นใน“จิต” เป็นต้นนั้นได้เลย

ข้อนั้นเพราะเหตุว่า “จิต”เป็นต้นนี้

อันปุถุชนผู้มีได้ฟังไม่ได้ศึกษา รบรัดถือไว้ด้วยตณหา ยึดถือด้วยทิฎฐิ ว่า นั่นของเรา นั่นเป็นเรา นั่นเป็นตัวตนของเรา ดังนี้

ดังนั้น เริ่มต้นการศึกษาพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าทรงชี้ว่า ต้องเริ่มต้นการศึกษาให้มี“ผัสสะ” แล้วเกิด“เวทนา” จึงจะทำใจในใจกันได้ก็ที่“เวทนา”นี้แหละ ตามทฤษฎีโพธิปักขิยธรรม ๓๗ ซึ่งมีทั้ง“โพชฌงค์ ๗

และมรรค ๘” ปฏิสัมพันธ์กันอย่างมีระบบ

ความเป็น“จิตใจ”(เจโต) แต่ไม่มี“วิชา”(ปัญญา)จนสามารถ“ทำใจในใจ”(มนสิกริต)ของตนให้เป็น“บุญ”ได้ จึงต้องเกิด“ภพ”ขึ้นในใจตน ก็ทำความเป็น“ชาติ”ขึ้นในใจตนอยู่ร่ำไป

ถ้าผู้ใดสามารถ“ทำใจในใจ”(มนสิกริต)ของตนให้ไม่มีความเป็น“ชาติ”ได้จริง “ภพ”ก็ไม่มีในใจของผู้นั้น จึงต้อง“ทำใจในใจ”ให้ได้

ขณะนี้ คือ การปฏิบัติธรรม มีผลสำเร็จ “ภพ”นั้นได้แก่ นรกกับสวรรค์ในจิตตน

“ชาติ”คือ จิตใจมันเกิดเป็นสัตว์นรก-เกิดเป็นสัตว์สวรรค์ หรือแม้แต่“ชาติ”ที่ตนหลงทำ“จิตว่าง”ด้วย“มโนมยอิตตา”(อรูปแห่งความว่างที่สำเร็จด้วยจิต) เพราะยัง“อวิชา”อยู่

“ภพจิตว่าง”ดังกล่าวนี้มันปั้น“รูป”ขึ้นมาหลงติดกัน เป็น“มโนมยอิตตา”ชั้น“อรูปธรรม”ที่สำเร็จด้วยจิตตน“ปั้นเอง”(นิรมานกาย)แท้ๆ จนสำเร็จเป็น“มโนมยอิตตา”

จึงชื่อว่า ยังมี“ชาติ” และมี“ภพ”อยู่!!

ผู้“ไม่รู้”ความเป็น“ภพ-ชาติ” สอนกันแต่ว่า “มีสติ”..แล้วทำ“จิตว่าง” อย่าให้มี“จิตทุกข์-จิตเศร้าหมอง”ใดๆ ทำ“จิตให้ใส-ให้สบาย-ให้สดชื่นเบิกบานอยู่ตลอดเวลา”ให้ได้ เมื่อพากเพียรทำก็ปั้นสภาพนี้ใสจิตกันจนได้ มันก็ได้“ภพจิตว่าง”สำเร็จขึ้นมาแน่ๆ

ซึ่ง“ผู้ไม่รู้”(ผู้อวิชา) ย่อมไม่รู้ว่านี่คือ“มโนมยอิตตา”(อิตตาที่เป็นรูปสำเร็จด้วยจิตตนเองปั้นขึ้นเอง เจริญขึ้นเอง) เพราะไม่ได้เรียนรู้ความเป็น“อิตตา”มาอย่างเป็น“สัมมาทิฏฐิ”

ไม่ได้ศึกษามาตามลำดับ“โอพาริกอิตตา” แล้วก็“มโนมยอิตตา” และสุดท้าย“อรูปอิตตา” ที่ต้องกำจัด“อิตตา”มาตั้งแต่อิตตาทหยาบขั้นต้น อิตตาขั้นกลาง และขั้นปลาย แต่ไปหลง“รีบรัด” ฝึก“ปั้นภพ”จนได้

ยังหลง“อยากได้ความรู้สึกอย่างไร” แม้แต่“จิตว่าง”แล้วก็“ทำ”เพื่อให้เกิด“ความรู้สึก”อย่างนั้น จน“กระทำ”ขึ้นสำเร็จ บัดใด“กรรม”ก็เกิด ณ บัดนั้น ทันทีที่“ทำ”ได้ไง!!!

พอมี“การกระทำ”เกิดขึ้นกับมี“ความหวังในภพ”ว่า น่าได้-น่ามี “การเกิด”ก็อุบัติขึ้นในใจ เมื่อ“ใจ”มี“กิริยา” มี“อาการ”ตามที่“สำคัญมั่นหมาย”(สัญญา)นี้ ตามที่ตนยึด(อุปาทาน)ก็คือ“ชาติ” เป็น“การเกิด”ปรากฏขึ้น

“ชาติ”กับ“ภพ”นั้น เมื่อ“ชาติ”(อิกกัณฑิ)เกิดขึ้นในใจ ก็ยังลงเป็น“ภพ”ตามมาทันที

“ชาติ”ที่เรียกว่า“อิกกัณฑิ”นั้นคือจิตที่มีอาการ“หยั่งลง”หรือ“รวมตัวกันลงในใจ”เป็น“การเกิด” ๑ ใน ๕ ซึ่งได้แก่ ชาติ-สัญญา-อิกกัณฑิ-นิพพัตติ-อภินิพพัตติ ที่ต้องเรียนรู้อย่างสัมมาทิฏฐิ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๗)

“ชาติ”เกิด..“ภพ”ก็เกิด ทุกคน สำหรับผู้ยังไม่มีภูมิธรรมถึงขั้นทำ“วิภวตัณหา”สำเร็จ ยกเว้น“อรหันต์”ผู้ไม่ต่อ“พุทธภูมิ”ก็จะมี“ชาติ”(อภินิพพัตติ)ที่เป็น“โลกตรจิต”ขั้นสูงสุด ที่เกิดแค่อาศัยใช้ไปกับการดำเนินชีวิต ทำประโยชน์แก่ผู้อื่นจนกว่าจะตายเท่านั้น ผู้นี้จึงจะไม่มี“จิตตกผล็องเป็นภพ”

* เก่าสมัย ใหม่เสมอ *

📖 อ่านต่อฉบับหน้า

มหกรรมสินค้า
ราคาต่ำกว่าทุน

ตลาดอารีเย ครั้งที่ 38

“ขาดทุนของเรา คือ กำไรของเรา Our loss is our gain”

วันที่ 13-15 เมษายน 2560
ณ ชุมชนราชธานีโตก

“ตลาดอารีเย” เป็นเรื่องสังคมมนุษยชาติ ที่ได้ประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่าน ชาวอโศกทั่วประเทศมีโอกาสมาร่วมกันทำ ลงมือปฏิบัติ เพื่อให้เจริญขึ้น... ทำทานต้องมีปัญญา ของเหล่านี้ออกไปสู่บุคคลที่ควรจะได้ ก็ต้องเลือกคนให้ แล่งให้ เป็นบุคคลดีๆ ขึ้น นี่คือเศรษฐศาสตร์ที่ลึกซึ้งมาก บุญนิยมจะต้องเป็นเศรษฐศาสตร์อย่างนี้จะครองโลก พอ ๕๐๐ ปีไปแล้ว จะเป็นเศรษฐศาสตร์บุญนิยมที่รุ่งเรือง จะสุขสบายไปอีก จนถึง ๑,๐๐๐ กว่าปี รุ่งเรืองที่สุด จากพันกว่าปีลงไป ก็จะเริ่มลด เริ่มเสื่อมไปๆ จนที่สุดก็จะหยาบลงๆ สุดท้าย ศาสนาพุทธทั้งหมด ทุกอย่างก็สูญสิ้นหมด ประมาณ ๕,๐๐๐ ปี ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ซึ่งจะเป็นจริงตามหลักเกณฑ์นี้...”

● สมณะโพธิรักษ์

สารอโศก ฉบับ ๒๔๓ ธันวาคม ๒๕๔๔

สี่สั้น สี่ชีวิต

ทิม สมอ.

“เรียนรู้จากพระเจ้าอยู่หัว”
มุมมองของชาวต่างชาติต่อในหลวง ร.๙
โปรเฟสเซอร์ แมนเฟรด คราเมส
เขียนหนังสือเล่มนี้เพื่อเฉลิมฉลอง
วาระแห่งการครองราชย์ครบ ๖๐ ปี
เป็นฉบับเฉลิมฉลองพระราชสมภพ ๘๐ พรรษา
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ

(ขอบคุณภาพจากเฟซบุ๊ก สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ)

ทำใจให้บริสุทธิ์

ผมทราบดีว่า การใช้ชีวิตอยู่อย่างมีเกียรติ และถูกต้องตามทำนองคลองธรรมนั้นยาก แทบทุกวันเราจะต้องประสบกับปัญหาและภาวะของความยุ่งยากลำบาก ซึ่งทำให้เราต้องท่างเห็นการปฏิบัติตามแนวทางของพระพุทธศาสนา หลายคนประสบกับความปวดร้าวตลอดชีวิต และหาทางออกเพื่อความสุขทางวัตถุนิยมในสิ่งที่เป็นการยึดติด หรือไม่ก็ปกปิดความปวดร้าวของตนด้วยการใช้อำนาจทางการเมือง หรืออำนาจเงินหลายต่อหลายสถานการณ์ทำให้เราต้องตกอยู่ในความโกรธและไม่มีความสุข เมื่อนึกถึงความผิดหวังซึ่งอาจจะเป็นความทรงจำตั้งแต่ครั้งเยาว์วัย และคงติดอยู่ในหัวของจิตใต้สำนึก เช่น การถูกปฏิเสธ การไม่เป็นที่ยอมรับ สิ่งใดหรือสถานการณ์ที่เราขาดความรักเมื่อเราต้องการความรักมากที่สุด ไม่ว่าจะเป็นความรักจากพ่อแม่หรืออกหักจากรักครั้งแรก หรือไม่ได้รับความเป็นธรรมหรือ

ถูกหลอกลวงโดยผู้หนึ่งผู้ใดที่เรายังไม่ให้อภัยหรือ แม้แต่สิ่งที่เราไม่ยอมรับ เราจะต้องมีความโกรธและความเกลียดชัง (หรือความผิดหวังและความหวาดกลัว) ฝังแน่นอยู่ในใจ ความทรงจำและประสบการณ์ดังกล่าวอาจจะเป็นผลทำให้เกิดสภาวะของหัวใจปิด และล่อแหลมต่อการตัดสินใจและการกระทำใดๆ ในชีวิตที่ไม่ถูกต้อง นักจิตวิทยาสมัยใหม่เรียกสิ่งนั้นว่า “ปมปัญหา” สิ่งที่เป็นมลภาวะทางจิตเหล่านี้จะระเบิดขึ้นเมื่อใดก็ได้เมื่อใจเราหันไปคิดถึงมันอีก ตราบใดที่เราไม่สามารถขจัดสิ่งเหล่านั้นออกไปจากจิตได้ เราจะไม่มีความสุข และจะมองไม่เห็นจุดหมายปลายทางที่แท้จริงในชีวิตได้อย่างชัดเจนเลย

ระหว่างพวกเรา ๆ ท่าน ๆ มีคนอีกเป็นจำนวนมากที่ไม่ต้องการอะไรเลยในชีวิตนอกจากความรักและความเมตตากรุณา แต่ประสบการณ์ในอดีตและ “ปมปัญหา” ในจิตของบุคคลดังกล่าวปฏิเสธไม่ให้เขาทำเพื่อให้ได้มาซึ่งความรักและความกรุณา เมื่อเกิดปฏิกิริยาที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออก (หากเกิดความเศร้าเสียใจและขឹងใจควบคู่กันไป) ก็อาจทำให้เขากลายเป็นคนโหดร้ายป่าเถื่อน (หากมีความเกลียดชังเกิดควบคู่กันไปกับพลังที่สามารถก่อให้เกิดอาชญากรรมได้)

สำหรับผู้ประสบ “ปมปัญหา” เล็กน้อย ก่อนอื่นเราต้องเปิดปมนั้น ถ้าปราศจากการชำระจิตใจ เราจะไม่สามารถพบหนทางแห่งชีวิตและจุดหมายปลายทางที่แท้จริงได้ ถ้าหากจะอธิบายถึงเรื่องการชำระจิตใจ ณ ที่นี้ก็ต้องใช้หน้ากระดาษเพิ่มขึ้นอีกพอสมควรซึ่งจะไม่ตรงกับวัตถุประสงค์ของหนังสือเล่มนี้ แต่อยากขอให้คำแนะนำสั้น ๆ ว่า การทำสมาธิและการพิจารณาการกระทำในชีวิตของเราเป็นครั้งคราวจะช่วยเป็นแรงกระตุ้นให้เราสามารถค้นหาปมปัญหาของเราได้ เพราะถ้ามองไม่เห็นเราก็จะไม่สามารถชำระสิ่งนั้นให้สะอาดบริสุทธิ์ได้

การได้สนทนาธรรมหรือพูดอย่างเปิดอกกับพระภิกษุสงฆ์ที่มีความรู้อย่างแตกฉาน จะเป็นอีก

วิธีที่สามารถช่วยเหลือได้

หากท่านโชคดีมีพ่อแม่ที่ให้ความรัก ความเอาใจใส่ดูแลท่าน ท่านบำรุงหล่อเลี้ยงหัวใจและจิตวิญญาณของท่าน ท่านควรให้ความรักและเอาใจใส่แก่คนอื่นด้วย (ไม่เฉพาะแก่พ่อแม่ของท่าน) โดยเฉพาะผู้ที่โชคไม่ดี ด้อยโอกาสและต้องการความช่วยเหลือ เมื่อผมได้อ่านพระราชประวัติของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ เมื่อครั้งยังทรงพระเยาว์ และสายสัมพันธ์ที่ทรงมีกับพระราชชนนีของพระองค์ ผมสรุปได้เลยว่าพระองค์ทรงได้รับความรักท่วมท้นจากพระราชชนนีและบุคคลอื่น โดยเหตุผลดังกล่าว พระองค์จึงทรงพระราชทานความรักที่พระองค์ทรงได้รับกลับไปให้ผู้อื่นซึ่งไม่เฉพาะเพียงบุคคลเดียว แต่รวมทั้งพลนิกรของพระองค์โดยทั่วหน้ากัน ความรักที่แท้จริงคือการให้-ไม่ใช่การรับ แต่การให้ดังกล่าวต้องไม่หวัง “ผลตอบแทน” ใดๆ ทั้งสิ้น เมื่อท่านได้รับประสบการณ์ในการให้ด้วยความสุขและความรักโดยการเปิดใจผู้อื่น ท่าน

จะไม่ต้องการสิ่งทดแทนใดเลย เมื่อท่านทำได้แบบนี้แล้ว นับว่าท่านประสบผลสำเร็จอย่างแท้จริง ซึ่งยังมีผู้คนอีกมากมายที่กำลังไขว่คว้าหาสิ่งเหล่านี้ชั่วชีวิตของเขา แต่ก็หาไม่พบ ผมจึงขอพูดสั้น ๆ ว่าจงดูพระเจ้าอยู่หัวเป็นตัวอย่าง

เราได้ปฏิบัติตามแบบอย่างของพระองค์หรือไม่?

ระหว่างวิกฤติน้ำมันในปี พ.ศ.๒๕๑๗ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ ทรงตัดสินใจพระทัยในการเสด็จพระราชดำเนินเพื่อทรงปฏิบัติพระราชภารกิจพร้อมด้วยที่ปรึกษาในพระองค์ โดยทางรถไฟไปยังหัวนครศรีธรรมราช แทนที่จะเป็นเครื่องบินตามหมายกำหนดการเหตุผลก็คือถ้าพระองค์เสด็จโดยทางเครื่องบินจะเป็นการสิ้นเปลืองน้ำมันมากกว่าทางรถไฟมากมาย ซึ่งการเสด็จโดยทางรถไฟครั้งนั้นใช้เวลามากกว่า ๑๐ ชั่วโมง แต่ถ้าเสด็จโดยทางเครื่องบินจะใช้เวลา

<http://www.gotonakhon.com/wp-content/uploads/2011/10/Picture-355.jpg>

ประมาณ ๑ ชั่วโมงเท่านั้นการตัดสินพระทัยของพระองค์นำสรรเสริญโดยแท้จริง ผมหมายความว่าพระองค์ทรงเป็นถึงพระมหากษัตริย์และแน่นอนพระองค์ทรงสามารถที่จะใช้น้ำมันเบนซินหรือน้ำมันก๊าดจำนวนเท่าใดก็ได้ และถ้าหากทรงประสงค์ที่จะจ่ายค่าน้ำมันดังกล่าวยอมไม่มีปัญหาอย่างแน่นอน ผู้นำประเทศอื่น ๆ ในโลกหรือนักธุรกิจผู้มั่งคั่งไม่ได้เดือดร้อนใดๆ เลยจากสถานการณ์ขึ้นราคาของน้ำมัน และราคาตัวเครื่องบินที่พุ่งกระฉูด แต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงตัดสินพระทัยเสด็จโดยทางรถไฟพร้อมด้วยคณะทำงานในพระองค์ เหตุผลต่างๆ ก็คือพระองค์ทรงใช้วิจาร์ณญาณว่าช่วงเวลาดังกล่าวนั้นเป็นช่วงที่น้ำมันขาดแคลน แต่เหนือสิ่งอื่นใดพระองค์ทรงประสงค์ให้เป็นตัวอย่างแก่พลนิกรของพระองค์

สิ่งที่พระเจ้าอยู่หัวทรงกระทำสะท้อนให้เห็นภาพพระราชสำนักเป็นอย่างดีในเรื่องของ

เศรษฐกิจพอเพียงและความมัธยัสถ์ ซึ่งการทรงใช้จ่ายแม้แต่เพียง “สตางค์แดงเดียว” ก็จะไม่เกิดขึ้นหากว่าเป็นสิ่งไร้ประโยชน์ ในเมื่อพระเจ้าอยู่หัวทรงดำเนินชีวิตในแนวทางที่ประหยัดโดยทรงใช้รถไฟเป็นพระราชพาหนะเพื่อทรงประหยัดน้ำมันอันมีค่าแล้ว โยคนหนุ่มสาวอนุชนรุ่นใหม่ของไทยจึงมีແຍສທີ່จะดำเนินรอยตามเบื้องพระยุคลบาทที่พระองค์ทรงกระทำเป็นตัวอย่างในการดำเนินชีวิตประจำวันให้เกิดเป็นนิสัย

บ่อยครั้งในภัตตาคารที่ผมเห็นคนสั่งอาหารมากมายเหลือเฟือ แต่รับประทานเพียงครึ่งเดียว อีกครึ่งหนึ่งก็ทิ้งไปตัวอย่างของความฟุ่มเฟือยในสังคมไทยมีมากมายอย่างเช่น การก่อสร้างในกรุงเทพฯ ที่ไม่มีความจำเป็นอะไรเลย แต่กลับต้องใช้เงินภาษีเป็นพัน ๆ ล้านบาทไร้ประโยชน์

เป็นสิ่งที่น่าละอายอย่างที่สุดที่ประเทศนี้มีพระมหากษัตริย์ซึ่งทรงเป็นผู้นำทางที่สุดประเสริฐ

ซึ่งไม่ว่าเราจะเดินทางไป ณ แห่งหนตำบลใด เราจะเห็นพระบรมฉายาลักษณ์ของพระองค์ประดับประดาทั่วทุกแห่ง แต่การถวายเป็นความจงรักภักดีแด่พระองค์ดังกล่าวจะมีประโยชน์อะไรเล่า หากผู้คนไม่พยายามที่จะรับรู้และเข้าใจในสิ่งที่พระองค์ทรงเพียรพยายามบอกให้ทุกคนปฏิบัติ

หากพระราชประวัติและพระราชภารกิจของพระองค์จะได้รับการบรรจุเข้าในหลักสูตรการเรียนการสอนโดยถือเป็นเรื่องสำคัญในเชิงการศึกษามากขึ้น (โดยที่ไม่เป็นไปในลักษณะของงานพิธีหรือการตกแต่ง) โดยเน้นไปที่สาระว่าเราสามารถเรียนอะไรได้บ้างจากพระองค์ ผมคิดว่าความประหลาดที่ไม่ถูกต้องไม่บังควรและความสูญเปล่าน่าจะลดลงได้ อย่าลืมนักเรียนเป็นอนาคตของชาติ

เมื่อเป็นดังนี้แล้ว มิเพียงองค์พระประมุขพระองค์เดียวเท่านั้นที่จะทรงได้รับการยกย่องให้ทรงเป็นตัวอย่าง และได้รับการแซ่ซร้องสรรเสริญไปทั่วโลก แต่สังคมไทยโดยถ้วนทั่วก็จะได้รับการยกย่องให้เป็นตัวอย่าง และได้รับการแซ่ซร้องสรรเสริญไปทั่วโลกเช่นเดียวกัน

จงอย่ามัวรื้อรอให้คนอื่นมาทำ ขอให้พวกเราจงมาร่วมกันทำเดี๋ยวนี้เลย

ความตั้งใจ คือกุญแจสำคัญ

“ผลสำเร็จจะเกิดขึ้นไม่ได้หากไม่มีการเสียดสละ” เป็นคำกล่าวบ่อยครั้งของนักปราชญ์

บางท่านอาจจะต้องสละเวลา เงินทอง แม้กระทั่งชีวิตดังเช่น พระเยซูคริสต์ องค์พระศาสดา

<http://welovethaiking.com/blog/author/thetor/page/131/>

ล้มมาล้มพุทธเจ้าทรงสละความสุขทางทางโลกียะ เพื่อแลกเปลี่ยนกับการทรงเป็นสมณะและทรงเสียดสละตลอดพระชนม์ชีพ (ซึ่งเป็นการเสี่ยงภัยอันตรายด้วย) เพื่อที่จะทรงค้นหาคำตอบให้เป็นที่พอพระทัย เมื่อพิจารณาถึงผลที่ได้รับ เราจะเห็นว่าทุกพระองค์ประสบ “ผลสำเร็จ”

ในสมัยก่อนมารดาผู้ให้กำเนิดบุตรจะแขวนชีวิตอยู่บนเส้นด้าย (ถึงแม้ว่าน้อยมากที่จะเสียชีวิตเพราะได้รับการช่วยเหลือทางการแพทย์) แต่อย่างไรก็ตามการเสียดสละต้องไม่หมายความว่า เป็นความทุกข์ หรือการไม่มีความสุขในชีวิตเป็นระยะเวลายาวนาน บางครั้งรางวัลที่จะได้รับอาจเป็นในชีวิตนี้หรือในสัมปรายภพ แต่ไม่ว่าผลจะเป็นอย่างไรก็ตาม หากเราปฏิบัติดีปฏิบัติชอบต่อผู้อื่น (ด้วยหัวใจและปราศจากความเห็นแก่ตัว) กุศลกรรมย่อมบังเกิดแก่เราเป็นแน่แท้ไม่โดยวิธีใดก็วิธีหนึ่งและกฎนี้เป็นกฎแห่งสากลจักรวาล

การเสียดสละแก่ผู้อื่นเป็นเกียรติยศอันสูงส่ง

เป็นสิ่งที่ควรแก่การยกย่องสรรเสริญ และเป็นคุณงามความดีที่ประเสริฐที่สุดกว่าคุณงามความดีทั้งมวล แต่สิ่งนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้ถ้าปราศจากความรักปราศจากการพิณิจไตร่ตรอง และความเลื่อมใสศรัทธา

ขอให้ดูแนวทางการทรงดำเนินชีวิตของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ พระราชวิริยะอุตสาหะของพระองค์และการที่พระองค์สละเวลาเพื่อทรงเยี่ยมเยียนพสกนิกรในถิ่นทุรกันดารอันไกลโพ้นของประเทศเพื่อทรงให้การช่วยเหลือเหล่าพสกนิกรของพระองค์ ซึ่งหลายครั้งที่พระองค์ต้องพระราชดำเนินเข้าไปในถิ่นทุรกันดารดังกล่าวโดยไม่มีการถวายการอารักขา ทั้งนี้เพื่อความผาสุกของเหล่าพสกนิกรอันจะได้รับประโยชน์จากโครงการส่วนพระองค์เท่านั้น ผมสามารถพูดโดยสรุปได้ว่า พระราชภารกิจของพระองค์ดังกล่าวนั้นเกินกว่าพระราชภาระหน้าที่และความห่วงใยที่พึงทรงปฏิบัติ เป็นเพราะพระองค์ทรงรักษาคำมั่นสัญญาที่ทรงให้ไว้แก่พสกนิกรเมื่อทรงเสด็จเถลิงถวัลย์ราชสมบัติ

เมื่อ ๖๑ ปีที่ผ่านมาซึ่งไม่มีข้อกังขาใดเลยวาลิ่งที่พระองค์ทรงกระทำนั้นเกิดจากพระเมตตา ความห่วงใยที่ทรงมีต่ออาณาประชาราษฎร์ และความพร้อมที่จะเสียสละของพระองค์โดยแท้จริง

อย่างน้อยที่สุดในวันเฉลิมพระชนมพรรษา ผมมีความรู้สึกวาลิ่งว่าพระองค์ควรมีเวลาได้ทรงพักผ่อนพระอิริยาบถโดยไม่ต้องทรงกังวลถึงพระราชภารกิจ และความสำเร็จในโครงการส่วนพระองค์ และควรมีเวลาได้ทรงเฉลิมฉลองเป็นการส่วนพระองค์ดังที่บุคคลผู้มีชื่อเสียงอื่น ๆ กระทำกัน แต่พระองค์หาได้ทรงเป็นเช่นนั้นไม่ กลับทรงงานแม้กระทั่งในวันอันเป็นมหามงคลนั้น

ดังที่ทุกคนทราบ ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงมีพระชนมายุมากแล้วแต่พระเจ้าอยู่หัวก็ยังมีพระราชดำริสแก่พลกนิกรของพระองค์ทั่วประเทศเนื่องในวันเฉลิมพระชนมพรรษาเนื่องจากพระราชดำริสของพระองค์มีการถ่ายทอดสดทางโทรทัศน์

พระองค์จึงต้องทรงมีสมาธิและความสนพระทัยในพระราชดำริสของพระองค์อย่างสูงสุด ซึ่งไม่รวมถึงเวลาที่พระองค์ทรงใช้ในการเตรียมการหลายสัปดาห์นึ่งอย่างรอบคอบ หลังจากทรงมีพระราชดำริสและทรงทักทายผู้เข้าเฝ้ารับเสด็จ พระองค์จะทรงข้บรถพระที่นั่งเพื่อเสด็จกลับด้วยพระองค์เองเสมอ ๆ วิธีทางที่พระองค์ทรงดำเนินชีวิตและลิ่งที่พระองค์ทรงอุทิศเกินกว่าที่ผู้นำหรือพระมหากษัตริย์ในต่างประเทศถือปฏิบัติหรือทรงถือปฏิบัติ ด้วยพระอัจฉริยะที่ลุ่มลึกมีวิสัยทัศน์และพระหทัยที่เยือกเย็นและสมดุอย่างเต็มเปี่ยม ผลลัพท์ก็คือ ความหวังและความมั่นคงยอมเกิดขึ้นแก่ประเทศไทยแม้ในยามที่บ้านเมืองสับสนวุ่นวาย เสถียรภาพทางการเมืองไม่แน่นอน เกิดวิกฤติและภัยอันตรายนอกจากนี้โครงการส่วนพระองค์หลายโครงการจะต้องเดินรุดหน้าต่อไปจนกว่าพระองค์จะทรงแนพระทัยวาลิ่งโครงการเหล่านั้นสำเร็จลุล่วงและยังประโยชน์สมดังพระราชปณิธาน

ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงประสบผลสำเร็จในพระราชภารกิจน้อยใหญ่ แต่พระองค์มิได้ทรงภูมิใจหรือทรงโอ้อวดความสำเร็จของพระองค์ แม้แต่น้อย แต่กลับตรงกันข้าม พระองค์ทรงสงบเสงี่ยมและทรงถ่อมพระองค์โดยมิทรงให้ความสำคัญหรือความนิยมชมชอบในพระองค์ โดยมิทรงให้ความสำคัญหรือความนิยมชมชอบในพระองค์มีอิทธิพลแม้แต่น้อยเหนือพระราชวิริยะอุตสาหะและความต่อเนื่องในการทรงปฏิบัติพระราชภารกิจเพื่อประเทศชาติและพลกนิกรที่ต้องการความช่วยเหลือจากพระองค์

นอกจากองค์พระศาสดาลัมมาลัมพุทฺธเจ้า และพระเยซูคริสต์แล้ว ผมนึกไม่ออกเลยว่าจะยังมีท่านใดอีกที่ควรค่าแก่การสรรเสริญและความภูมิใจ ชีวิตขององค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ ได้ทรงนำพระธรรมคำสอนของทั้ง ๒ พระองค์มาทรงปรับใช้

หันกลับมามองผู้นำในวงการการเมือง บางท่านหรือบุคคลในวงการสังคมชั้นสูงหรือไฮโซบางคนพยายามใกล้ชิดพระองค์ แต่บุคคลดังกล่าวมิได้พยายามที่จะเดินตามรอยเบื้องพระยุคลบาทเลยแม้แต่น้อย แม้แต่การเข้าใจในพระราชดำรัสของพระองค์ ผมจึงมีความสงสารพวกเขาเป็นอย่างยิ่ง

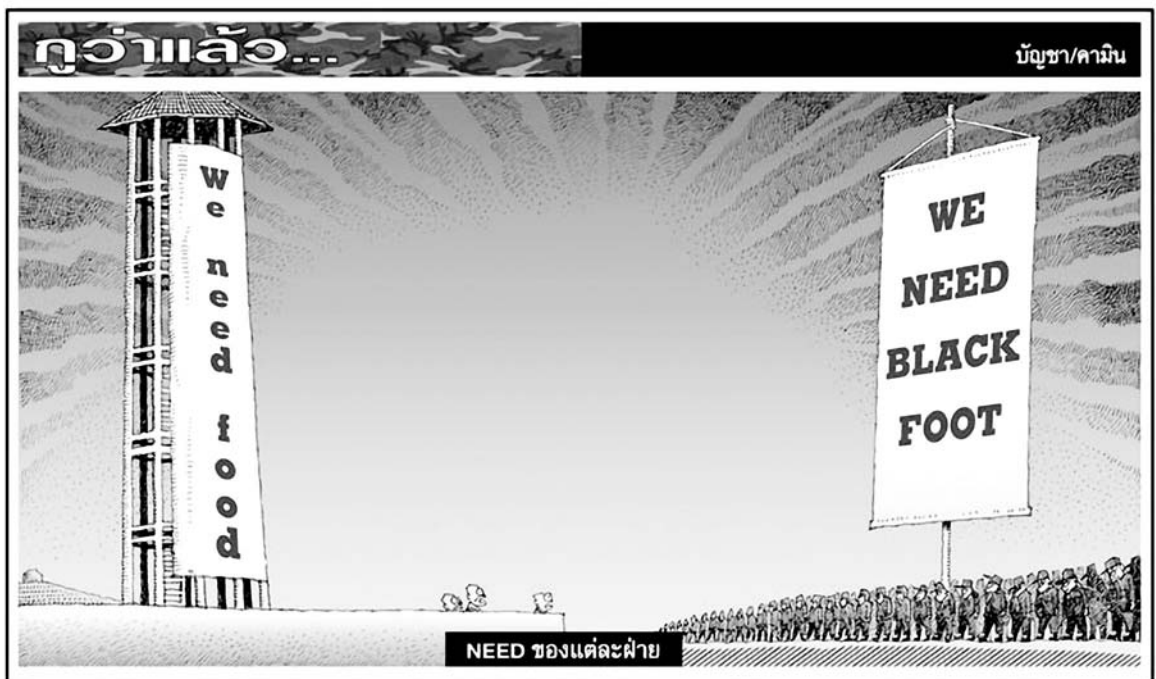
ขอให้สิ่งนั้นจงเป็นสิ่งที่นั่นต่อไปเถิด แต่ท่านผู้อ่านที่รัก ท่านอาจจะต้องตัดสินใจด้วยตัวของท่านเองว่าต้องการที่จะเรียนรู้และปรับปรุงแก้ไขชีวิตของตนเองหรือไม่ หรือต้องการที่จะให้อริชชานั้นครอบงำท่านต่อไปเหมือนคนอื่น แต่เรื่องนี้พระสุรเสียงขององค์พระศาสดาลัมมาลัมพุทฺธเจ้าดังก้องในโสตประสาทของผมเสมอว่า “จงอย่าทุกข์ร้อนไปเลย เพราะนั่นคือธรรมดาของโลกซึ่งจะต้องเป็นไปเช่นนั้น และจะต้องเป็นไปเช่นนั้นต่อไปเรื่อย ๆ

๘ อ่านต่อฉบับหน้า

ที่แปลก คือเรื่องเสวยนี้ จะเย็นจะร้อน
ท่านไม่สนพระทัยเลย เอามาตั้งนี้ ไม่เคยขอเลย
เต็มน้ำปลาไม่เคยเลย นิ่มหาคดเล็กที่อยู่นี้ทราบ
เป็นพยานได้เลยท่านไม่เอา ไม่สนพระทัยเลย
“-สมเด็จพระราชินี ตรัสเล่าการดูแลในหลวง ร.๙”

อาหารของพระโพธิสัตว์

28-02-60

เธอเป็นเซ่นที่เธอกิน! (You are what you eat)
เรากินอาหารหรืออาหารกินเรา คงต้องมาดูกันว่า
ปราศรัยกับเปรตมีวิธีกินอาหารต่างกันอย่างไร

“เราควรถือการรับประทานอาหารเป็นหน้าที่อย่าง
หนึ่ง หรือถือเป็นการรักษาโรคเพื่อให้สังขารนี้ทรงอยู่ไม่ใช่
เพื่อความสุขและความพอใจของปากและลิ้น” -คานธี

“มีคนบอกว่า คนจนกินข้าวกล้อง เรากิน
ข้าวกล้องทุกวัน เรานี้ก็คนจน...” (พระราชดำรัส
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระราชทานแก่

สื่อมวลชน วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๑)

“โต๊ะหนึ่งตัว เก้าอี้หนึ่งตัว (ไว้สำหรับขีด ๆ
เขียน ๆ สูตร สมการต่าง ๆ ทางวิทยาศาสตร์) ผลไม้
หนึ่งถาด และไวโอลินหนึ่งตัว จะมีอะไรอีกเล่าที่
จะสามารถทำให้ชายคนหนึ่งมีความสุขมากกว่านี้”
-ไอน์สไตน์

อาตมาก็เคยอ้อยอืดตืดนะ แต่อาตมาก็หมดได้
อย่ารู้สึกท้อแท้ ใครทำได้บ้างแล้วก็คือความจริง.....เมื่อ
มาลดละล้างแล้วจะเห็นจิตตนสลาย” สมณะโพธิรักษ์

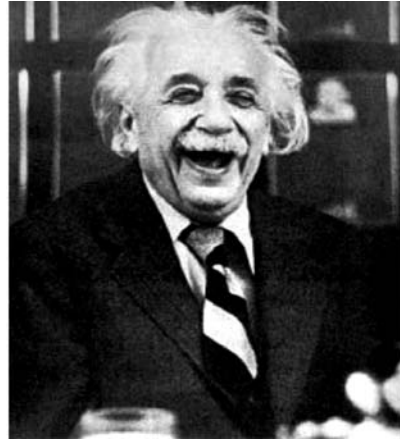
เปิดคลังอาหาร “ธรรมกาย” ได้พระมุสา แฉ!
พระเปิบเมนูสุดอลัง โขเชียยลถาม วัดหรือโรงแรม?
(๒๐ ก.พ.๖๐)

โลกโซเชียลลับพิรุวัตพระธรรมกาย พบโรง
ครัวกักตุนอาหารไว้เป็นจำนวนมาก พร้อมเมนู
อาหารประจำวันสุดอลังการ ทั้งเช้าเพล อาทิ
วันอาทิตย์มีอาหารเช้า จะเป็นเมนูข้าวต้มซีโครงหมู
เห็ดหอม ส่วนมือเพลจะมีอาหารถึง ๔ อย่าง
ประกอบด้วย ไก่บ้านต้มขมิ้น น้ำพริกปลาตุ๋น
ผักสด หมูแดง หมูกรอบ กุนเชียง ไข่ต้ม ผัดยอด
ผักแก้วไฟแดง

วันจันทร์เช้า จะเป็นเมนูเส้นหมี่เย็นตาโฟเกี่ยว
กรอบ และมือเพลจะมีอาหาร ๔ อย่าง เช่น ไข่
พะโล้เต้าหู้พวงคากิ น้ำพริกหนุ่ม ผักสด ปลาต้ม
สมุนไพร ผัดเผ็ดสามสหายน้ำ วันอังคาร จะ
มีเมนูอาหารเช้าคือข้าวต้มไก่ธัญพืช ส่วนเมนูเพลจะ
ประกอบด้วยอาหาร ๔ อย่างเช่นกัน ประกอบด้วย แกงคั่ว
หอยขมใบชะพลู ยำวุ้นเส้นผักรวม ไข่
ลูกเขยทรงเครื่อง ผัดฉ่าลูกชิ้นปลากราย เป็นต้น

ทั้งนี้ ภายหลังกระทู้ดังกล่าวได้เผยแพร่
ออกไป มีผู้เข้ามาแสดงความคิดเห็นเป็นจำนวนมาก
โดยต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า นี่คือ
วัด โรงแรม หรือห้างสรรพสินค้ากันแน่ ดังนั้น
ชาวที่ว่าวัดพระธรรมกายขาดอาหาร พระออก
บิณฑบาตไม่ได้ จึงไม่ใช่ความจริง

อาหารค่ำมือพิเศษ

เลี้ยงครบรอบในวันเกิดของไอน์สไตน์

ตามปกติอาหารค่ำของเพื่อน ๆ และไอน์สไตน์
ที่ร่วมกันจัดตั้งสภาวิชาการโอลิมเปีย จะเป็น
อาหารถูก ๆ จำพวกไส้กรอก ชีสกรูแยร์ ผลไม้และ
น้ำชา แต่ในวันเกิดของไอน์สไตน์ เพื่อน ๆ ได้นัดกัน
สร้างเซอร์ไพรส์ด้วยไขปลาคาเวียร์ ๓ จานบนโต๊ะ
อาหาร ไอน์สไตน์กำลังง่วนอยู่กับการวิเคราะห์
หลักการเรื่องความเสี่ยงของกาลิเลโอ ขณะที่
พูดก็ตักไขปลาคาเวียร์เต็มปากคำแล้วคำเล่า
เหมือนไม่ได้สังเกตเห็นว่ากำลังกินอะไร

ฮาบีชท์ กับโซโลวีเนอร์ แอบมองกันไปมา จน
ในที่สุด โซโลวีเนอร์ต้องถามออกไปว่า รู้หรือเปล่า
ว่ากำลังกินอะไรอยู่? “อ้าว....เหอ!” ไอน์สไตน์
อุทาน นั่นไขปลาคาเวียร์อันลือชื่อหรือนั่น! เขา
หยุดครุ่นหนึ่ง แล้วจึงพูดต่อไปว่า “ถ้าเอาอาหาร
ชิ้นเลิศมาให้พวกชาวนาอย่างผมกิน คุณก็รู้ว่า
พวกนั้นไม่เห็นค่าของมันหรอก”

บ้านไอน์สไตน์ที่เมืองคาพุท

ไอน์สไตน์ได้เดินทางไปทั่วโลก และได้รับเชิญ
เป็นผู้บรรยาย ณ มหาวิทยาลัยสำคัญ ๆ เกือบ
ทุกมหาวิทยาลัย ต่อมา ค.ศ.๑๙๒๙ ซึ่งเป็นปีที่เขา
มีอายุครบ ๕๐ ปี ถึงแม้ว่าเขาจะมีชื่อเสียงก้อง
โลก แต่ชื่อเสียงนั้นไม่ได้ทำให้เขาร่ำรวยแต่อย่างใด
เพราะไอน์สไตน์เป็นคนสมถะ ไม่ได้เป็นคนประเภท

วัตถุนิยม เนื่องในโอกาสที่เขาอายุครบ ๕๐ ปี เขาจึงได้รับเรือใบทำด้วยไม้มะฮอกกานียาว ๒๑ ฟุต ๑ ลำ เป็นของขวัญวันเกิดที่เพื่อน ๆ รวบรวมเงินซื้อให้ โอน์สไตน์ เขาได้ถอนตัวออกจากกิจกรรมการเดินทางในต่างประเทศ ไปพำนักในบ้านตากอากาศที่ล้อมรอบด้วยป่าที่เงียบสงบที่เมืองคาพุท ซึ่งบ้านนี้เพิ่งสร้างเมื่อโอน์สไตน์มีอายุครบ ๕๐ ปีเช่นกัน บ้านนี้อยู่ไม่ห่างจากเบอร์ลินมากนัก ตัวบ้านอยู่บนเนินเขา และทำด้วยไม้ให้กลมกลืนกับสิ่งแวดล้อมที่เป็นป่าสน ที่บ้านหลังนี้ไม่มีเครื่องอำนวยความสะดวกใด ๆ แม้แต่โทรศัพท์ หรือวิทยุ โอน์สไตน์เองไม่มีรถยนต์ส่วนตัว และขับรถไม่เป็น

wikimedia.org/wikipedia/commons/3/3c/Albert_Einstein_home_Berlin_100.JPG

โอน์สไตน์กล่าวถึงบ้านไม้หลังนี้เมื่อ ค.ศ. ๑๙๒๙ ว่าทรูทราแต่เรียบง่าย อยู่ไม่ห่างจากทะเลสาบที่เล่นเรือใบท่ามกลางทิวทัศน์อันสวยงาม เหมาะสำหรับเดินเล่นในฤดูใบไม้ร่วง มีความเงียบสงบเหมือนแดนสวรรค์ โอน์สไตน์ได้มาพำนักพักผ่อนเดินเล่นในป่าสน เล่นเรือใบในทะเลสาบของแม่น้ำฮาเวลล์ทั้ง ๆ ที่ว่ายน้ำไม่เป็น และทำงานพร้อมทั้งเล่นไวโอลินด้วยสันติสุขพร้อมกันไปในระหว่างฤดูร้อน ที่บ้านฤดูร้อนเรียบง่าย เขารับประทานอาหารจากป่า เช่น เห็ดที่เก็บมาได้จากป่า หรือ ถั่ว มะเขือเทศ ผักผลไม้ เช่นสตอเบอรี่ และหน่อไม้ฝรั่งจากสวนของเพื่อนบ้าน (จากหนังสือแกะรอยโอน์สไตน์เล่ม ๒ ของ ศ.ศักดิ์ดา ศิริพันธ์)

ภาพจาก : <http://women.sanook.com/53681/>

รักของ ๒ พระองค์...รักแห่งแผ่นดิน!

สมเด็จพระราชินีตรัสเล่าการดูแลในหลวง ร.๙ และจริยวัตรเมื่อในหลวงทรงอยู่ลำพัง

(Publish2017-02-1415:10:45 Facebook6,887 TwitterGoogle+LineShare)

เมื่อ ๑๖.๓๐ น. วันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๒๓ สมเด็จพระนางเจ้าฯพระบรมราชินีนาถ พระราชทานพระบรมราชวโรกาสให้นักข่าวหญิงจากสโมสรนักข่าวหญิงแห่งประเทศไทยจำนวน ๒๙ คนเข้าเฝ้าฯรับพระราชกระแส ณ พระตำหนักจิตรดาภิรมย์ และในโอกาสนี้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานเลี้ยงน้ำชาแก่คณะที่มาเข้าเฝ้าฯ ด้วย ซึ่งนับเป็นเกียรติประวัติและเป็นวันประวัติศาสตร์ของวิชาชีพสื่อสารมวลชนไทยวันหนึ่ง

ในการนี้ทรงมีพระราชกระแสเกี่ยวกับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่นักข่าวหญิงบางคนบันทึกไว้ มีข้อที่น่าสนใจ ดังนี้

(ทูลถาม) ในฐานะที่ทรงเป็นแม่บ้าน ทรงดูแลพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอย่างไรบ้าง

(ทรงตอบ) ต้องดูแลเพราะว่าบางครั้งท่านเพลินกับงาน กว่าจะออกมาเสวยก็ช้า ต้องคอยเคาะประตู คอยเข้าไปเฝ้าฯ แล้วก็เวลาหลังจากที่ประจวบเป็นปอดบวมเลยคอยห่ม ตอนนั้นท่านก็ยิ่งทำงานหนักใหญ่

ในส่วนของจริยวัตรส่วนพระองค์ สมเด็จพระราชาธิบดีได้เคยตรัสเล่าไว้ว่า ...

พระเจ้าอยู่หัวนี้ แม่แต่อยู่ลำพัง ไม่เคยเห็นท่านเคยรับสั่งอะไรที่ไม่ควร ไม่เคยโปรดเลยที่จะว่าใครนินทาใคร ท่านไม่มีเลย ท่านไม่ชอบวิพากษ์วิจารณ์ใครเลย แม่แต่อยู่ลำพังนี้ ท่านก็จะพูดสิ่งที่สร้างสรรค์ทั้งนั้น ท่านจะสนุก อย่างเรื่องดนตรี เรื่องเรือใบ ตอนนี้ท่านก็สนุกกับการพัฒนา ท่านก็พูดแต่พัฒนาแผนที่ของท่าน ท่านไม่รับสั่งเรื่องที่ไม่กระทบหรือไปใส่ร้าย หรืออะไรกับใคร ต้องคนอยู่ใกล้พระองค์นี้ถึงจะเห็น แล้วท่านทำอะไร ท่านก็ทำเองหมดเลย

อย่างจะเสด็จฯภาคใต้นี้ ท่านก็แพ็คของตัวเอง ในการแต่งพระองค์ก็ไม่สนพระทัยเลย ขำ เมื่อตอนท่านหนุ่ม ๆ บอกว่าท่านตัดผม (ทรงพระสรวล) ในหลวงตัดผม ที่แท้แม่แต่จะสองกระจกนาน ๆ ก็ไม่สอง ไม่สนพระทัย แล้วก็อย่างกระดุม กระดุมของรัชกาลที่ ๕ ที่ทรงใส่ ๕ เม็ดนี้ สวย เป็นไพลิน งาม ๆ ทั้งนั้น ฉันทามาให้ท่านไว้ใส่ ท่านก็ไม่ชอบใช้

นาฬิกา ชื่อถวายเมื่อวันเฉลิมฯ ชื่อเป็นเรือนทอง ท่านก็ไม่ชอบ เพราะท่านบอกว่า “ต้องแกะเข้าแกะออก ฉันทไม่ชอบ ชอบเวลาล้างมืออะไรมันได้ทั้งนั้น” ตกงเสด็จฯ ออกสเตทวิสิท (การเสด็จพระราชดำเนินเยือนต่างประเทศอย่างเป็นทางการ) ก็นาฬิกาเหล็กนั้นเสด็จฯลงเรือไปกับนาฬิกาเหล็กเรือนนั้น

ที่แปลก คือเรื่องเสวยนี้ จะเย็นจะร้อน ท่านไม่สนพระทัยเลย เอามาตั้งนี้ ไม่เคยขอเลย เตมน้ำปลา ไม่เคยเลย นิ่มหาคเล็กที่อยู่นี้ทราบ เป็นพยานได้เลย ท่านไม่เอา ไม่สนพระทัยเลย

เรื่องในหลวงบางเรื่องเราไม่เคยรู้เลย “ทรงพระเจริญ” ...ฯลฯ....

๕๔. อาหาร ทรงโปรด : ผัดผักทุกชนิด เช่น ผัดคะน้า ผัดถั่วงอก ผัดถั้วลันเตา

๕๕. ผักที่ไม่โปรด : ผักชี ต้นหอม และตั้งฉ่าย

๕๖. ทรงเสวยข้าวกล้องเป็นพระกระยาหารหลัก

๕๗. ไม่เสวยปลานิล ด้วยเหตุผลง่าย ๆ “เลี้ยงมาเหมือนลูก จะไปกินลงได้อย่างไร” (ถ้อยคำจากคำบอกเล่า) เพราะทรงเป็นผู้เลี้ยงปลานิลคนแรกในประเทศไทย โดยใช้สระว่ายนํ้าในพระตำหนักสวนจิตรลดาเป็นบ่อเลี้ยง แล้วแจกจ่ายพันธุ์ไปให้กรมประมง

๕๘. เครื่องดื่มทรงโปรด : โอวัลตินเป็นพิเศษ เคยเสวยวันหนึ่งหลายครั้ง

มหาดมะ คานธีกับอาหาร

เราควรถือการรับประทานอาหารเป็นหน้าที่อย่างหนึ่ง หรือถือเป็นการรักษาโรค เพื่อให้สังขารนี้ทรงอยู่ ไม่ใช่เพื่อความสุขและความพอใจของปากและลิ้น

ในปัจจุบันมีการโฆษณาของหวานกันอย่างผิด ๆ โดยเฉพาะผู้ที่อยู่อาศัยในเมือง รับประทานน้ำตาลกันมากเกินไปจนเกินไป โดยบริโภคในรูปแบบขนม นมเนย นานาชนิด ซึ่งเป็นการบริโภคความหวานมากเกินไปจนเกินไป และอาจจะก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพ คงจะเป็นสิ่งที่ไม่เกินความจริง ถ้าจะกล่าวว่าในประเทศที่คนนับล้าน ๆ ไม่สามารถรับประทานอาหารธรรมดา ๆ ให้เต็มมือได้

การรับประทานของหวานอย่างดีและฟุ่มเฟือยดังกล่าว เป็นการปล้นสะดมอีกรูปแบบหนึ่งที่เดียว

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในกรณีของหวาน ในกรณีของเนยและน้ำมันก็เช่นกัน การรับประทานอาหารที่ผิดหรือทอดด้วยน้ำมันนั้นเป็นสิ่งไม่จำเป็น

โดยทั่วไปเครื่องเทศหลายอย่างไม่จำเป็นสำหรับร่างกาย เช่น พริกทั้งสดและแห้ง พริกไทย ขมิ้น เมล็ดผักชี มัสตาด ไบตันเทียน มหาหิงค์ ฯลฯ สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเครื่องชูรส จากประสบการณ์ตลอด ๕๐ ปีของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีความเห็น

ว่าเครื่องชูรสเหล่านี้ไม่ได้มีส่วนทำให้สุขภาพดีเลย ผู้มีปัญหาเกี่ยวกับระบบย่อยอาหาร อาจจะรับประทานสิ่งเหล่านี้ เพื่อใช้เสมือนยาไปสักระยะหนึ่ง แต่ถ้ารับประทานเพื่อความอร่อยลิ้นแล้ว ละครก็ควรจะหลีกเลี่ยง

เครื่องปรุงรสทั้งหมด แม้แต่เกลือแกงต่าง ทำลายรสชาติตามธรรมชาติของพืชผักและธัญญาหาร สำหรับผู้ที่มีประสาทรับรสในปากยังไม่ถูกทำลาย จะสามารถเอ็ดอร่อยกับรสชาติธรรมชาติของอาหาร โดยไม่ต้องปรุงด้วยเกลือหรือเครื่องปรุงใด ๆ นี่เป็นสาเหตุที่ข้าพเจ้ากล่าวว่า เราควรรับประทานเกลือในกรณีจำเป็น ในฐานะเป็นเครื่องประกอบเท่านั้น สำหรับพริกนั้น ทำให้ปากมีความเผ็ดร้อน และรบกวนกระเพาะอาหาร คนที่ไม่ได้รับประทานพริกเป็นประจำ จะทุกข์ทรมานมากถ้าลองรับประทานพริกในครั้งแรก ๆ

ชา กาแฟ และโกโก้ ไม่มีความจำเป็นอย่างไรเลยต่อร่างกาย ข้าพเจ้าเคยลองดื่มทั้งชา กาแฟ และโกโก้ และข้าพเจ้าก็ต้องเจ็บป่วยอยู่เสมอไม่ว่าโรคใดก็โรคหนึ่ง ระหว่างที่ดื่มสิ่งเหล่านั้น แต่พอข้าพเจ้าเลิกได้ ก็ไม่ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะไร้อาหารหายไป กลับมีผลดีเสียอีก เพราะข้าพเจ้าได้รับความพึงพอใจจากรสชาติของน้ำซूपผัก เช่นเดียวกับรสของน้ำชาเช่นแต่ก่อน เครื่องดื่มที่ทดแทนน้ำชา กาแฟได้ ได้แก่ **น้ำร้อนใส่น้ำผึ้งบีบมะนาว** ซึ่งเป็นเครื่องดื่มที่ให้ประโยชน์แก่ร่างกายมาก.

กินนั้นสำคัญไฉน?

สมณะโพธิรักษ์

“ที่นี่เรื่องการกิน อาตมารู้ว่าเรื่องกินนี่ก็เรื่องยุ่ง เพราะเราเป็นชี้อาชีน ชี้อาชีน ชี้อาชีน ชี้อาชีน สัมผัสกลิ่นหอมน่ากิน ตาเห็นอย่างนี้ สวายน่ากิน แต่กลิ่นอย่างนี้ รสอย่างนี้ก็น่ากิน มันติด”

“อาตมาปฏิบัติตอนแรกก็กินผสมเลย อาหารอย่างไรรก็ตาม เขาจัดมาให้ ของหวาน ของคาว ไม่ว่าจะอะไร เอมารวมใส่จานเดียวกันหมด”

“ตามธรรมดา แต่ก่อนนี้สำหรับที่จัดมาให้อาตมา รับประทานนั้น มีโอวัลติน ของคาว ของหวาน ข้าว กับข้าว น้ำพริก น้ำแกง มีอะไรต่ออะไรก็เอามา อาตมาก็ตักใส่จานนั้นทั้งหมด โอวัลตินก็เทลงไป ขนมก็ใส่ลงไป ของหวาน ของคาว น้ำพริก น้ำแกง ไม่ว่าจะอะไรก็ใส่ลงไปด้วย ก็กินมันอย่างนั้นแหละ กินจริงๆ เอาอย่างนั้นจริงๆ นี่ตอนแรกปฏิบัติ กินอย่างนี้ กินโดยตัดรูปตัดรส รสที่เขาบอกว่า นี่แกงนะ นี่น้ำพริกนะ นี่ของหวานนะ ปนกันแล้ว มันรสเดียวกันหมด คนๆ และๆ เหมือนข้าวหมา คนละๆ นั่นแหละเหมือนข้าวหมาเลย”

“กินอย่างนี้ อาตมาปฏิบัติตั้งแต่เป็นฆราวาสนะ นี่เล่าสู่ฟัง ปฏิบัติอย่างนี้จริง ๆ กินจนกระทั่งมีความรู้ว่า

โอ! สบายดี เพราะเราโง่ไปหลงว่านี่จะต้องผัด นี่จะต้องแกง นี่จะต้องตม่น้ำพริก มารู้อีกทีหลัง มาฉลาดทีหลัง”

“ตอนหลังๆ อาตมาก็เลิกกินเนื้อสัตว์ ไม่กินเนื้อสัตว์ เขาก็มีผัด มีแกงมากินอย่างเก่า ลดมื้ออาหาร กิน ๒ มื้อ กินเข้ากับเย็น กินเข้าออกจากบ้านแล้วก็ไปทำงาน หนักเข้าก็ลดอาหารมื้อเย็น กินแต่เช้ามือเดียว เย็นไม่กิน กินคาวเดียว กินมือเดียว กินแต่ตอนเช้า”

“ในขณะที่กินอาหารนี้ อาตมาจะเล่าสู่ฟัง ว่าเราไปติดอะไร ติดรูปอย่างไร ติดรสอย่างไร มันมาได้ ปัญญาจากการกิน คือ พอไม่กินเนื้อสัตว์แล้ว แม้ครวก็ซื้อแต่ผักมาสำหรับทำกับข้าวให้กิน บางทีเขาซื้อผักกาดมา เขาก็เอามาแกง แบ่งแกงเสี่ยชามหนึ่ง แบ่งไปผัดเสี่ยชามหนึ่ง นอกนั้นก็สดๆ หรือไม่ก็ลวกมากินกับน้ำพริก ผักกาดนะ! ผักกาดเหมือนกันหมดเลย แกงหน้อยหนึ่ง ผัดหน้อยหนึ่ง ตมจิ้มน้ำพริกหน้อยหนึ่ง”

“อาตมาเห็นเข้า เอ! นี่เราจะบ้าหรืออย่างไรนี้จะกินผักกาดทำไมจะต้องเป็นผัดด้วย ทำไมจะต้องเป็นแกงด้วย ทำไมจะต้องเป็นน้ำพริกด้วย เพราะเอามาแล้ว เราก็เอามาใส่จานเดียวกัน อย่างไม่ได้เล่าแล้วว่า ผัดก็ตักใส่ แกงก็ตักใส่ ผักจิ้มน้ำพริกก็ตักใส่ แม้แต่ของหวาน ก็ตักใส่รวมในจานเดียวกัน

เอ๊ะ! นี่เราบ้าหรืออย่างไร? ไปหลงผิด หลงแกง ก็
จะกินผักกาดนั้นอย่างเดียวกั้! ”

“ปัญญามันเกิด เห็นความหลงสมมุติ หลง
รูปผิด รูปแกง รสผิด รสแกง เมื่อรู้ก็บอกแม่ครัว
หยุด! ไม่ต้องผิด ไม่ต้องแกง จะทำ ทำอย่างเดียว
เพราะเขาทำอะไรก็มาลงรวมกันหมดอยู่แล้ว แต่
เขาอยู่หน้าเตาไฟ โอ๊ย! กว่าจะได้กิน ผัดเอ๋ย เอ้า
ล้างกระทะ! แกงอีก เอ้า! ล้างหม้อ เอ้า! ต้ม
จิ้ม น้ำพริกอีก ยุ่งกันใหญ่!! ทุกข์อยู่ตรงนี้ เราทุกข์
เพราะหลงรูป เพราะหลงรสว่านี่รสผัด ว่านี่รสแกง นี้
ความบ้าของคน มันโง่ เพราะฉะนั้น คนพันอริชชาแล้ว
ไม่ต้องแกง ไม่ต้องผิด หรือจะผัดจะแกงก็ให้ช่างที่สุด
ให้เบาที่สุด ให้พ้นภาระ ให้เบาภาระ เลิกยุ่ง บอกกับ
แม่ครัวเขาจะแกงก็แกงอย่างเดียว จะผัดก็ผัด
อย่างเดียว ไม่ต้องทำอะไรมาก ให้เขาทำมาอย่างนี้”

“แล้วตอนหลังอาตมาก็กินข้าวสบาย อาหาร
อย่างเดียว กินสบาย หนักเข้าทำไมเราจะต้องผัด
ผักนะกินสด ๆ ก็ได้นี่ ตอนหลังก็ไม่ให้เขาผัด หนัก
เข้าไปอีก อาหารของอาตมากินไม่ยากเลย นี่เล่าถึง
อาหารที่อาตมากิน **นี่! ตอนเป็นฆราวาสนะ** ท่าน
ให้พิจารณารู้อาหาร รู้ว่าเราเป็นทาสอาหาร ถ้าเรา
ไม่เป็นทาสอาหารแล้ว เราก็อยู่เหนือมัน เราก็กิน
ข้าวเพียงเพื่อยังชีวิต เพราะงั้นต่อไปก็บอกแม่ครัว
เลิก! ไม่ต้องทำกับข้าวให้อาตมา”

“เกลือกอย่างหนึ่งใส่กระปุกไว้ น้ำตาลอย่าง
หนึ่งใส่กระปุกไว้ เองามาคั่ว บดพอแตก ๆ ใส่
กระปุกไว้ ถั่วลิสงมาคั่ว ตำใส่กระปุกไว้ ตั้งบนโต๊ะ
แม่ครัวไปซื้อมาแต่ผักสดจะได้ก็อย่างก็ช่าง ล้างน้ำ
ใส่จานมา หั่นมา นอกนั้นก็ข้าว ทุกวันก็หุงแต่ข้าว
กับซ้อผักสด ๆ มา ล้างสะอาดแล้วก็เอามาตั้งโต๊ะ
อาตมาก็กินข้าวกับผัก ถั่ว งา เกลือก น้ำตาล ได้
อาหารครบ กินอย่างนั้นทุกวัน สบาย”

“วันหนึ่งไม่ถึง ๓ บาท แล้วอาตมาหาเงินได้
เดือนหนึ่งสองหมื่นบาท อาหารกินวันหนึ่ง ๓ บาท
และครั้งเดียว กลางวันก็ไม่กินอีก กินเช้าแล้ว
กลางวัน เย็น ไม่กิน น้ำเปรี้ยว น้ำหวาน น้ำขวด
น้ำปานะใด ๆ หรือขนม ผลไม้ ของว่างอะไรไม่กิน

กันแล้ว ตัด เลิก ไม่กินเล่นกินหัว เพราะฉะนั้นหลัง
จากกินข้าวอ้อมมือหนึ่ง วันละมือ หรือแม่ตอนที่ยังกินสอง
มือนี้ ไม่กินเล่นแล้ว มาเหลือมือเดียวก็ไม่มีการกิน เล่น เลิก
บาทหนึ่งก็ไม่ได้เงินอาตมา โอเลี้ยงแก้วละ ๗๕ สตางค์
ก็ไม่ได้ หรือแก้วละบาทก็ไม่ได้เงินอาตมา”

“วันหนึ่ง ๆ เสียค่าอาหารสำหรับเลี้ยงตัวเองนี่นะ
ไม่เกิน ๓ บาท กินข้าวสองจาน ผักจานหนึ่ง เกลือก
น้ำตาล ถั่ว งา ทุกวัน กินอย่างนี้ซู้สวย ท้องไส้ดีที่สุด
สุขภาพร่างกายแข็งแรง ของไม่จำเป็น ไม่กิน เลิก”

นี่ มีอาหารการกิน อาตมาปฏิบัติอย่างนี้ เรา
เห็นจริง ๆ ว่าเราเป็นขี้ข้าปาก เป็นขี้ข้าลิ้น เป็น
ขี้ข้าจมูก เป็นขี้ข้าตา ตาเห็นอย่างนี้ รูปชวนกิน ที่
จริงถูกเขาหลอก รสมันชวนกิน จมูกได้กลิ่นชวนกิน
ลิ้นสัมผัสอย่างนี้ก่ออบติ อย่างนี้นี่มันดี ชวนกิน ต้อง
อ่านจิตใจของตนเองเลย มีสำรวมอินทรีย์ ธรรมะ
พระพุทธเจ้าต้องมาล้างไมให้อร่อย แล้วจะลดได้
จริงไหม? แล้วที่ว่านี่ลดได้ไหมของตนเอง ก็ลดได้
แล้วที่ลดหมดเลยมีไหม บางคนมีได้นะ ไม่หมดก็
ต้องพิจารณาต่อ ความเพียรคือเพียรลงตนไปอยู่
นี่คือเพียรพิจารณาเมื่อผัสสะในอาหาร เรากินข้าว
ทุกวันไม่ต้องไปหาที่อยู่ไหน ๆ เลย อยู่ในชีวิตประจำ
วันนี้แหละจะได้เป็นอรหันต์

อาตมาก็เคยอร่อย เคยติดนะ แต่อาตมาก็หมด
ได้ อย่างรู้สึกท้อแท้ ใครทำได้บ้างแล้วก็คือความจริง
แม้จะทำได้ไม่มากนัก แต่ถ้าใครเห็นได้มากหรือว่า
หมดจริงได้เลยในเรื่องใด การหมดที่ว่านี่เป็นการ
หมดในการเรียนรู้อย่างมีสภาวะ มีสติสัมปชัญญะ
เป็นญาณปัญญาชัดว่ามันเป็นตัวไม่จริงไม่แท้ ไม่อยู่
อย่างนั้น มันเป็นเหตุให้เราติดยึดเป็นภาระ การจะ
ได้มากก็ต้องแสวงหา แยกชิง ฆ่าแกงกัน ทำร้ายกัน

เมื่อมาลดละล้างแล้วจะเห็นจิตตนสบายอย่าง
อาตมา อาหารเขาก็ทำมาให้กินทุกวัน ก็กินไปตามนั้น
นานมาแล้วกว่า ๖๐ ปีก็กินมาตามที่เขาทำมาให้กิน เขา
ก็ลดรสจัดลง จนมาเป็นทุกวันนี้ เราจะได้แล้ว เราไม่
เคยโทษหาอาวรณ์ เราจะได้แล้ว แต่ว่ามันยังจำได้อยู่
ว่าอร่อยชื่นใจมีอยู่ เราก็กินได้ แต่แท้จริงเราขาดแล้ว
มันไม่มี เราก็กินไม่เคยเรียกร้องหา ๒

*** เรียนรู้มาหลอกลวง**
หอบหวงลาภยศหอบ
มักมากไม่มีพอ
รวยล่อไร้ศีลธรรม.

เรียนรู้มาหลอกลวง (อุททาลกชาดก)

มีภิกษุรูปหนึ่ง แม้บวชอยู่ในพระพุทธศาสนาแล้ว แทนที่จะฝึกฝนความมักน้อยสันโดษ แต่กลับประพฤติหลอกลวง เพื่อต้องการปัจจัย ๔ (ผ้าจีวร, อาหารบิณฑบาต, ที่อาศัย, ยารักษาโรค)

เหล่าภิกษุจึงสนทนากันในธรรมสภาว่า
 “ภิกษุนี้ยังอาศัยการหลอกลวงเลี้ยงชีวิต”

พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จมา ทรงได้รู้เรื่อง เหล่าภิกษุสนทนากันแล้ว ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น แม้ในกาลก่อน ภิกษุรูปนี้ก็เคยประพฤติหลอกลวงมาแล้วเหมือนกัน”

ทรงเล่าเรื่องราวนั้นแก่เหล่าภิกษุ

.....

ในอดีตกาล เมื่อ**พระเจ้าพรหมทัต**เสวยราชสมบัติ ณ นครพาราณสี มี**บัณฑิตผู้เฉลียวฉลาดคนหนึ่ง** เป็น**ปุโรหิต**(พราหมณ์ที่เป็น**อาจารย์หรือที่ปรึกษาของพระราช**)

มีอยู่วันหนึ่ง ปุโรหิตได้ไปเที่ยวเล่นในอุทยาน พบเห็น**หญิงแพศยา**(ล่าส่อน)รูปงามนางหนึ่ง บังเกิดความพึงพอใจแก่กัน จึงได้ร่วมประเวณีกัน ต่อมา...ครั้งหญิงแพศยานั้นรู้ว่าตัวเองตั้งครรภ์ นางได้บอกกับปุโรหิตให้รับรู้

“เจ้านาย ดิฉันตั้งครรภ์แล้ว ถึงเวลาเด็กเกิดมาจะตั้งชื่ออย่างไรดี”

ได้ยินอย่างนั้น ปุโรหิตคิดอยู่ในใจว่า

“เด็กเกิดกับหญิงชั้นต่ำพวกนางทาส เราไม่

อาจให้ชื่อตามสกุลได้”

จึงเอ่ยกับนางอย่างหลบเลี่ยง

“แม่นางเอ๋ย เราพบกันที่**ได้ต้นคุณ**(อุททาลกะ) ฉะนั้นเด็กนี้ควรมีนามว่า **อุททาลกะ**”

แล้วมอบ**แหวนมีค่าวงหนึ่ง**แก่นาง สั่งไว้ว่า

“หากเกิดเป็นเด็กหญิง เธอจงเลี้ยงดูเด็กโดยอาศัยแหวนวงนี้ แต่ถ้าเป็นเด็กชายพอรู้เพียงสา จงส่งตัวไปหาฉัน”

ครั้นถึงกำหนด นางก็คลอด**ทารกชายคนหนึ่ง** ตั้งชื่อว่า **อุททาลกะ** นางเลี้ยงดูลูกชายจนกระทั่งเติบโตใหญ่ ลูกได้ถามนางว่า

“แม่จ๋า ใครเป็นพ่อของฉัน”

“ปุโรหิตแห่งพาราณสีนี้แหละ เป็นพ่อของเจ้า”

“ถ้าอย่างนั้น ฉันต้องมีความรู้ ต้องไปเล่าเรียนพระเวท(คัมภีร์ของพราหมณ์)เอาไว้”

“เขารับแหวนจากมารดา เดินทางไปยังเมืองตักสิลา เพื่อหวังร่ำเรียนวิชาต่างๆ ในสำนักของอาจารย์ทศปาโมกข์(อาจารย์ผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง) เขาได้บวชเป็น**ชฎิล**(นักบวชที่เกล้าผมมุ่นเป็นมวยสูง ถือลัทธิบูชาไฟ) อยู่ในสำนักของ**ชฎิลคณะหนึ่ง** ตั้งใจศึกษาหาความรู้เป็นอย่างยิ่ง ในบรรดาชฎิลทั้ง ๕๐๐ นั้น ไม่มีใครเลยที่จะเรียนรู้ฉลาดได้ยิ่งกว่าอุททาลกะ ในที่สุดเหล่าชฎิลพากันประชุมแล้ว **ยกตำแหน่งอาจารย์**ให้แก่**อุททาลกะ**

เมื่อได้เป็นใหญ่แล้ว อุททาลกชฎิลได้กล่าวกับบริวารของตน

“ท่านทั้งหลาย อย่ามัวบริโภคเผือกมัน อยู่กัน

แต่ในบริเวณป่าเลย พวกเราพากันไปสู่เขตนครเถิด”
แต่บรรดาชฎิลทั้งหลายได้บอกกับอาจารย์
ของตน

**“ท่านอาจารย์ ที่พวกเราอยู่ป่า เพราะเกรง
ต่อชาวเมือง ที่มักจะให้ทาน แล้วขอให้พวก
เรากล่าวอธิบายธรรม พากันถามปัญหาต่างๆ
มากมาย”**

“ไม่ต้องกลัวอันใดเลย อย่าว່ว่าแต่ชาวเมือง แม้
เป็นพระราชารเอง เราก็จะพูดโต้ตอบให้จับใจได้
เรื่องนี้ให้เป็นภาระของเราเอง”

ชฎิลทั้งหมดจึงยอมออกจากป่า พากันท่องเที่ยว
เที่ยวไปจนบรรลุถึงนครพาราณสี และพักอยู่ที่
พระราชอุทยาน

ตอนเช้า อุททาลกชฎิลก็พาบริวารเที่ยว
ภิกขาจาร(บิณฑบาต)ในพระนคร ชาวบ้าน-
ชาวเมืองทำกุศลให้ทานกันมากมาย อุททาลกชฎิลก็
กระทำอนุโมทนา(แสดงความชื่นชม)กล่าว
แสดงธรรม ตอบปัญหาอย่างฉะฉาน เป็นที่เลื่อมใส
แก่ผู้คนที่ทั้งหลาย กระทั่งชื่อเสียงล่ำลือไปถึง
พระราชารว่า

“มีชฎิลผู้ทรงธรรมเป็นบัณฑิต ได้มาถึงยังที่นี้
แล้ว พร้อมด้วยคณะหมู่ใหญ่ พระเจ้าข้า”

พระราชารจึงตรัสถามด้วยความสนพระทัย

“ชฎิลพำนักกันที่ไหนเล่า”

“ในพระราชอุทยาน พระเจ้าข้า”

“ดีละ วันนี้เราจะไปพบชฎิลเหล่านั้น”

พออุททาลกชฎิลรู้ข่าวนี้แล้ว ได้บอกกับพวก
ชฎิลทั้งหมด ถึงประโยชน์ที่จะบังเกิดขึ้น

**“ข่าวว่าพระราชารจะเสด็จมา หากทำให้
พระราชารพอพระทัยได้เพียงวันเดียว ก็จะทำ
พอพระทัยไปตลอดพระชนมายุเลยทีเดียว พวก
เราจะสุขสบายด้วยลาก ยศ สรรเสริญ”**

“ท่านอาจารย์ พวกผมจะต้องทำอย่างไรกัน”

“พวกท่านบางพวกจงประพฤติวิคคูลีวัตร
(ห้อยหัวลงอย่างค้ำคาว) บางพวกนั่งกระโหย่ง
บางพวกนอนบนหนาม บางพวกฝังไฟ ๕ กอง
บางพวกแช่อยู่ในน้ำ บางพวกสังวรยามนต (สวด
ท่องมนต์เสียงดังให้จำได้)”

เหล่าชฎิลพากันไปกระทำตบะผิดๆตามนั้น

ส่วนอุททาลกชฎิลก็ชวนผู้ที่มีไหวพริบ เฉลียวฉลาด
มีวาตะคมคาย ประมาณ ๑๐ รูป จัดฉากวางคัมภีร์
ไว้ให้สวยงาม รอคอยอยู่

ขณะนั้น พระราชารกับปุโรหิต พร้อมด้วย
บริวารขบวนใหญ่ก็มาถึง พระราชารทอดพระเนตร
เห็นชฎิลเหล่านั้นแล้ว ก็บังเกิดความเลื่อมใสด้วย
ความเห็นผิด ได้ตรัสกับปุโรหิตว่า

“ชฎิลเหล่านี้ใครครองหนังสือพร้อมทั้งเล็บ ฟัน
เขลอะเพราะไม่เคี้ยวไม้สีฟัน ร่างกายเลอะเทอะ
เพราะไม่อาบน้ำ พากันร่ายมนต์อยู่ ชฎิลเหล่านี้
นั้นย่อมเป็นผู้รู้การประพฤติตบะ(ความเพียร
เผาผลาญกิเลส) รู้การสาธยายมนต์ รู้ในความ
เพียรที่มนุษย์พึงกระทำ อันจะพ้นจากอบายได้”

ปุโรหิตได้ยินพระราชารตรัสเช่นนั้น คิดว่า

“พระราชารทรงเลื่อมใสผิดเสียแล้ว เราจะนิ่ง
เสียไม่ได้”

จึงทูลลัจจะ(ความจริง)ให้ทรงทราบ

“ข้าแต่พระราชาร ถ้าบุคคลเป็นพหูสูต (รู้มาก
ศึกษามาก) แต่ไม่ประพฤติถูกธรรม ก็จะทำ
กรรมอันลามก(หยาบช้าเลวทราม)ทั้งหลายได้ **แม้
จะเรียนรู้พระเวทตั้งพัน ก็อาศัยแต่ความเป็น
พหูสูตเท่านั้น ยังไม่บรรลุจรณธรรม (การปฏิบัติ
ธรรม) จะพ้นจากทุกข์ไปไม่ได้เลย”**

อุททาลกชฎิลได้ยินคำของปุโรหิตแล้ว ให้คิด
ไม่ชอบใจขึ้นมาทันที

“พระราชารทรงเลื่อมใสคณะของเรา แต่
พราหมณ์ผู้เป็นบิดาเรากลับขัดลาภของเราเสียได้
เห็นที่เราจะต้องกล่าวแก้”

จึงกล่าวกับปุโรหิตอย่างแสดงภูมิของตน

“หากบุคคลเรียนรู้พระเวทตั้งพัน อาศัยแต่
ความเป็นพหูสูตเท่านั้น ยังไม่บรรลุจรณธรรมแล้ว
จะพ้นจากทุกข์ไปไม่ได้ ถ้าอย่างนั้นอาตมภาพย่อม
สำคัญว่า พระเวททั้งหลายย่อมไม่มีผล จรณธรรม
อันมีความสำรวมเท่านั้น ที่เป็นความจริง”

ปุโรหิตได้ยินแล้ว ก็รีบตอบทันทีทันใด

“ไม่ใช่พระเวททั้งหลายจะไม่มีผล ผู้เรียนรู้
พระเวทย่อมได้รับเกียรติคุณ แต่ผู้ฝึกฝนตนด้วย
จรณธรรม(การปฏิบัติธรรม)แล้ว ย่อมบรรลุถึง
สันติ(นิพพาน)”

อุททาลกชฎิลได้ฟังคำโต้ตอบแล้ว คิดในใจ
“เราไม่อาจโต้กับปุโรหิตได้ เห็นทีจะต้องบอก
ฐานะจริงให้รู้กันเสียแล้ว”

จึงได้เปิดเผยออกไปว่า

“บุตรที่เกิดจากบิดามารดาใด เผ่าพันธุ์ใด
ก็ตาม บุตรนั้นสมควรได้รับการเลี้ยงดู **อாதมภาพ**
ก็เป็นเช่นบุตรนั้น **มีชื่อว่า อุททาลกะ เป็นเชื้อ**
สายของวงศ์สกุลโสถติยะแห่งท่านพราหมณ์
ปุโรหิตนั่นแหละ”

“จริงหรือนี่ ท่านมีหลักฐานใดหรือไม่”

อุททาลกชฎิลจึงเอาแหวนนั้นให้ดู ปุโรหิตก็
จำแหวนของตนได้ จึงยอมรับด้วยดี แล้วไถ่ถาม
อุททาลกชฎิลเพื่อทดสอบภูมิธรรมความรู้

“ดูก่อนท่านผู้เจริญ บุคคลเป็นพราหมณ์ได้อย่างไร
เป็นพราหมณ์บริบูรณ์ได้อย่างไร ความดีรอบจะมีได้
อย่างไร ผู้ที่ตั้งอยู่ในธรรม บัณฑิตเรียกว่าอะไร”

“บุคคลเป็นพราหมณ์ต้องบูชาไฟเป็นนิตย์ ต้อง
รดน้ำ เมื่อจะบูชาพิธีกรรม ต้องยกเสาะเจอร์ด (รูป
เทพารักษ์) ผู้กระทำอย่างนี้จึงจะเป็นพราหมณ์
ผู้เกษม ชนทั้งหลายจึงพากันสรรเสริญว่า เป็น
ผู้ตั้งอยู่ในธรรม”

ปุโรหิตฟังแล้ว เห็นว่าไม่ถูกต้อง จึงได้ตีเตียน
สั่งสอนว่า

“ความหมดจด ย่อมไม่มีด้วยการรดน้ำ **จะ**
เป็นพราหมณ์บริบูรณ์ ก็ไม่ใช่ด้วยการรดน้ำ ถ้า
ไม่มีขันติ(ความอดทนอดกลั้น)และโสรัจจะ
(ความสำรวมกิริยาวาจาด้วยเจียมตัว) แล้ว ผู้นั้น
จะเป็นผู้ดีรอบ(นิพพาน)ไม่ได้เลย”

ได้ฟังแล้ว อุททาลกชฎิลจึงย้อนถามกลับไปบ้าง

“ถ้าอย่างนั้น บุคคลเป็นพราหมณ์ได้อย่างไร
เป็นพราหมณ์บริบูรณ์ได้อย่างไร ความดีรอบจะมีได้
อย่างไร ผู้ที่ตั้งอยู่ในธรรม บัณฑิตเรียกว่าอะไรกันเล่า”

“บุคคลผู้ไม่มีไรณา ไม่มีพวกพ้อง **ไม่ถือว่า**
สิ่งต่างๆเป็นของเรา ไม่มีความหวัง ไม่มีบาป
คือความโลภ ล้นความละโมภในภพ(สภาพที่เป็น
อยู่)แล้ว ผู้กระทำอย่างนี้ชื่อว่า เป็นพราหมณ์
ผู้เกษม เพราะเหตุนี้ชนทั้งหลายจึงได้พากัน
สรรเสริญว่า เป็นผู้ตั้งอยู่ในธรรม”

อุททาลกชฎิลยังคงไม่ลดละที่จะเอาชนะ ได้
ถามต่อไปอีก

“กษัตริย์ พราหมณ์ แพศย์(พ่อค้า) คูทร
(กรรมกร) คนจัณฑาล(ชนชั้นที่ถูกเหยียดหยามว่า
ต่ำทรามที่สุดในอินเดีย) ทั้งปวงนี้หากสงบเสงี่ยม
ฝึกฝนตนแล้ว ย่อมดีรอบได้ทั้งหมด เมื่อทุกคนเป็นผู้
สงบเย็น(นิพพาน)แล้ว ยังมีคนคิดคนเลวอีกหรือ”

“เมื่อทุกคนเป็นผู้สงบเย็นได้แล้ว **ย่อมไม่มี**
คนคิดคนเลวเลย”

“ก็ถ้าไม่มีคนคิดคนเลวเลย ท่านยอมได้ชื่อว่า
เป็นผู้ทำลายเชื้อสายพราหมณ์แห่งสกุลโสถติยะ
ให้เสมอกับพวกจัณฑาล แล้วท่านจะประพฤติเพศ
พราหมณ์ที่เขาสรรเสริญกันทำไม”

“วิมานนั้น แม้เขาคลุมด้วยผ้ามีสีต่างๆกัน
แต่เงาของผ้าเหล่านั้น ย่อมเป็นสีเดียวกันหมด
เป็นความไร้สี **บริสุทธิเหมือนमाणพ(ชายหนุ่ม**
ในวรรณะพราหมณ์)ทั้งหลาย เป็นผู้มี ความ
ประพฤติดีเพราะรู้ทั่วถึงธรรม ย่อมเป็นมาณพ
ที่บริสุทธิ ย่อมละชาติ(สกุล)ของตนได้”

อุททาลกชฎิลฟังแล้ว ไม่สามารถจะถามอะไร
อีก นั่งนิ่งจ้านอยู่ พราหมณ์ปุโรหิตจึงถือโอกาส
กราบทูลพระราชชา

“ข้าแต่มหाराชเจ้า **ชฎิลพวกนี้ทั้งหมดเป็นผู้**
หลงผิดหลงกลวง ไม่สมควรเป็นนักบวช เพราะ
จะพากันทำลายชมพูทวีปนี้ไปเสีย ขอให้พระองค์
โปรดเลิกเสียทั้งหมด แล้วข้าพระองค์จะช่วยสั่ง
สอน ให้อุททาลกะมาเป็นปุโรหิตของพระองค์ ส่วน
พวกที่เหลือก็ให้เป็นข้าราชการในราชสำนัก เกิด
พระเจ้าข้า”

พระราชาก็ทรงเชื่อถือในปุโรหิต จึงทรงกระทำ
ตามนั้น ซึ่งอุททาลกะก็ต้องสึกกลายเป็นเข้ารับใช้
พระราชชาในที่สุด

.....

พระศาสดาตรัสจบแล้ว ทรงเปิดเผยว่า
“**อุททาลกะในครั้งนั้น ได้มาเป็นภิกษุผู้หลง**
กลวงในบัดนี้ พระราชาได้มาเป็นพระอานนทใน
บัดนี้ ส่วนพราหมณ์ปุโรหิตได้มาเป็นเรตถาคต” ๓

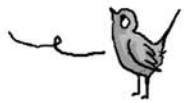
(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๙๐๗ อรรถกถาแปลเล่ม ๖๐ หน้า ๓๔๙)

ประโยชน์ที่สังคมได้รับจากปรากฏการณ์ ชิตัง เม เอวัง!

สงครามและสันติภาพ ไตรทศไมตรีต้อยนั้นแท้ ฮามิตตาทุทท

๑. ทำให้ศาสนาได้รับความสนใจไม่แพ้ละครน้ำเน่า

๒. ทำให้ชาวพุทธตาสว่าง ไม่ให้พระเอกบุญมาหลอกลวงอีกต่อไป

เคลือบยายไม่ได้... ทลวงพ่อบขตตายคาวัด!

BEFORE

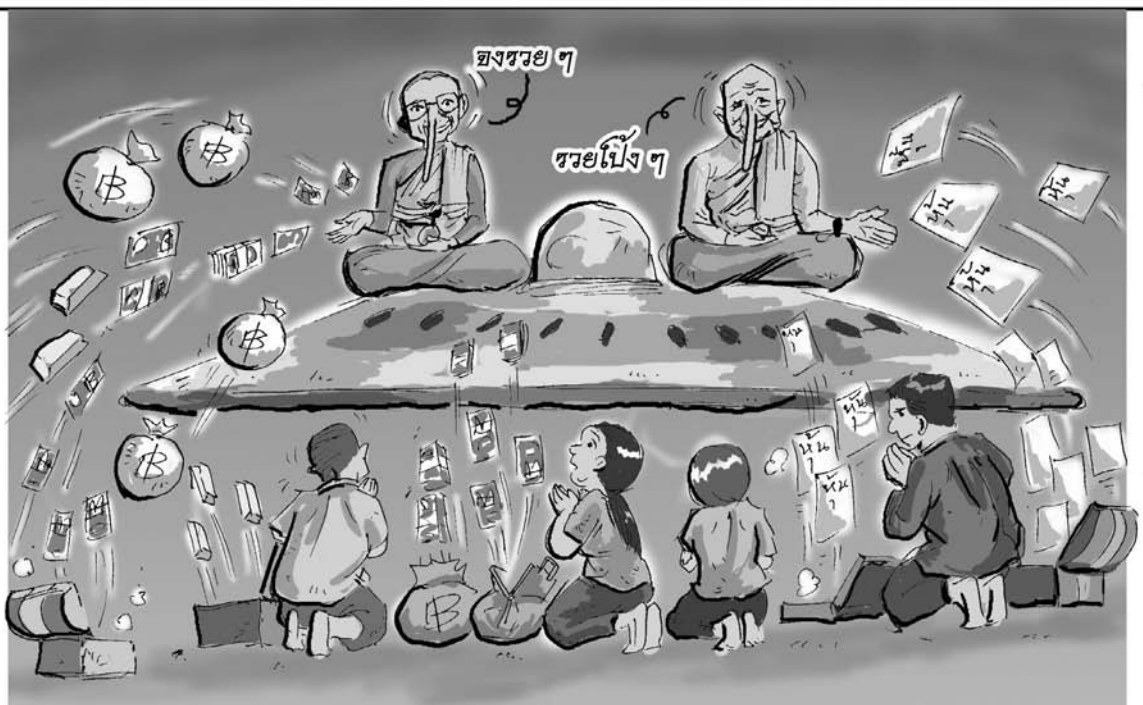
ว้าว! ทลวงพ่อบขต วิดหน้าตั้ง ทะลุกำแพงสำแดงฤทธิ์!

AFTER

ฮับโกหกไต ดีกว่าฮับตัวไต นะอะ!

๓. ทำให้รู้ว่าสมิธมี ที่อ้างว่าป่วยหนักเคลื่อนย้ายไม่ได้ ที่แท้โกหกคำโต

ขอช่วย ๆ

ช่วยไป้ง ๆ

๔. ต่อให้รวยแค่ไหนจนลาดแค่ไหน แต่ถ้ายังละโมภโลกมากอยู่ก็ย่อมถูกคนทั่วโลก มากกว่าร้ายมากกว่าหลอกลวงได้อยู่ดี

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

แทนที่จะไปหลงเพ่งกลืนดินน้ำลมไฟ อะไร ๆ นอกตัว
สู้หันมาจับงานเป็นกสิณ อ่านผัสสะก่อกิเลสเวทนา
เวลาทำงานร่วมหมู่ขัดแย้งขัดคอ
จะได้แก้ไข้เกียจ ลดอึดตา

ลัทธิพุทธ สุดแตกต่าง อย่างชาวอโศก

แม้ชาวอโศก ฐานะสมณะสิกขมาตุและญาติธรรม
ต่างยืนหยัดประกาศตนเป็นพุทธบริษัทเต็ม ๆ ด้วย
เช่นเดียวกับหมู่คณะชาวพุทธทั้งหลาย

และแล้วถึงจะเป็นชาวพุทธด้วยกัน แน่นนอน
ย่อมมีสาระลึกลับจะแตกต่างกันอย่างสำคัญเชียว
เกี่ยวกับข้อเปรียบเทียบกับลัทธิธรรมกายและ
สวณโมกข์ เป็นต้น เราเริ่มวิจลวิจารณ์ไปตอนหนึ่ง
แล้ว เช่น ไตรสิกขา ศีล สมาธิ ปัญญา

สำหรับประเด็นเอกลักษณ์สำคัญอื่นๆ ข้าพเจ้า
จะทยอยหยิบยกขึ้นมาแจกแจงเป็นเบื้องต้นบ้าง

ตามภูมิพอให้สาธุชนได้เทียบเคียง เพื่อสามารถ
ตัดสินเอาเองว่า สำนักลัทธิไหนใครผิดถูกตรงธรรม
วินัย ตันลึกอย่างไรโดนกันแน่.....

บุญโลกียะ ท่างชั้นโลกุตระ

เรื่องบุญเป็นปัญหาใหญ่โตถึงขนาดคอขาด-
บาดตายของศาสนากี่ใช้ ดูวัดพระธรรมกาย พา
เมามบุญนอกรีต เป็นยังงไรละ ฉันทแปล่านะ แค้นทำพัง
ตัวเอง ตั้งแต่หัวโลกขอให้ข้าชนะ ชิตังเม โป้ง รวย
มันก็ช่วยด้วยเงินเป็นอสรพิษตามพระพุทธเจ้า

ตรัสไว้ชัด ๆ

เงินทองเป็นของอันตรายร้ายแรงขนาดไหน ถึงขั้นอวดเก่งบ้าดีเดือด เจ้ากู่จะสู้ชนกับอำนาจรัฐไปโน่น

เงินทองเป็นของไม่ควรแก่สมณเพศเลย มันเป็นเส้นแบ่งฐานะชาวบ้านหรือบรรพชิต

แม้กระทั่งก้อนข้าว ท่านยังให้ฝากท้องไว้กับสาธารณะเลย ให้มีชีวิตด้วยอาศัยผู้อื่นอยู่ตลอด กล่าวไปโยกับเงินทองของต้องห้ามสมณะเล่า

กลับมาต่อประเด็นทำบุญ โดนหลอกล่อยั่วให้ทุ่มหมดกระเป๋าไม่พอ ให้กุ้หนีไปทำบุญ วาดฝันซื้อสวรรค์วิมานหรรเวศ จัดสรรแดนสวรรค์เป็นเฟล ๑ เฟล ๒ ซะด้วย คิดพิลึกออกมมาได้ ร้ายกาจจริง ๆ ไม่เคยเห็น

อนึ่ง พระสอนทำบุญทำทาน เพื่อให้ตัดขี้โลก โกรธหลง ชาวพุทธทั่วไปคงพลาดเป้านี้ เลยมักจะอธิษฐานขอให้ได้มันโน่นนี่

เมื่อตั้งจิตไว้ผิด จะเอาคืนเป็นกำไรก็ร้อยพันเท่า มันไม่ใช่แล้ว อย่างธรรมกายพามาบุญ ยอมจนเพื่อรวยล้นอู่ฟู ยิ่งออกนอกเขตพุทธไปไกล

การทำบุญแล้วหวังผลให้มันมี ไม่พินนรกสวรรค์ โลกธรรมวงวนโลกียะ พระให้พรกันแบบนี้ แทบทั้งนั้น

พอครูสมณะโพธิรักษ์ต้องมาให้สัมมาทิฐิ กลับทิศทางเส้นใหม่ **บุญคือเครื่องมือนัดกิเลส** บุญญภาคิยา เป็นส่วนแห่งบุญ ที่กำจัดกิเลสบาปออกไปได้ขาดสิ้น ผลสัมฤทธิ์ของบุญอยู่ตรงนี้....

ฉะนั้น พอทำบุญแล้วต้องเสียออกไป ไม่ใช่ได้อะไรกลับคืนเพิ่มเข้ามาหอบหวง

ชาวพุทธต้องมาล้างสมองมีจฉาทิฐิทิ้งไป จะทำอะไรให้เป็นบุญ ต้องตัดขาดกิเลสออกเสมอถึงจะเป็นบุญโลกุตระ

คงไม่ยากที่จะมาเข้าใจบุญนิยมโลกุตระถ่องแท้ แทนทุนนิยมโลกียะดังว่านี่

ผู้เขียนขออุปมา ทำบุญเหมือนใช้น้ำชำระล้าง โลโครกในร่างกายให้หายสกปรก พอสะอาดดีแล้ว เช็ดแห้งก็จบภารกิจของน้ำ เราก็ได้ตัวสะอาดกลับ

คืนมาเท่านั้นเอง

สมาธิแท้ หรือแค่สมถะ

ประเด็นสมาธิเป็นปัญหาใหญ่มาก ใครๆ ล้วนอยากได้สมาธิสงบจิตอารมณ์ดี มีสมรรถนะ ใช้ปัญญาคิดอ่านทำงานการสบายๆ ไม่ต้องเครียด นี่เป็นผล

แล้วจะใช้วิธีปฏิบัติอย่างไรดีล่ะ ที่นำพาสนองๆ กัน มันแค่หาทางสะกดจิตนิ่งๆ คือ จิตมันคิดได้ทีละเรื่อง หยุดคิดได้พักหนึ่งก็หายกลุ้มช่วงนั้น

เพื่อให้ง่าย เลยมักจะหลบไปอยู่ในบรรยากาศสงบ ห่างไกลสิ่งรบกวน วางเว้นการงาน จะได้นิ่งๆ ทำจิตนิ่ง อย่างเก่งก็นิ่งได้ตื้นๆ หินทับหญ้า กลับมาใช้ชีวิตปกติ หนีไม่พ้นต้องวุ่นวายไปตามสิ่งแวดล้อมเหมือนเดิม

เปรียบน้ำขุ่นตะกอนกันแก้ว ตั้งนิ่งๆ น้ำใสได้ ทัวไปมักจะทำอยู่แค่นั้น ส่วนวิธีพอกครุสอนให้เอาตะกอนออกจากแก้วน้ำขุ่นนั้น ออกได้เท่าใดก็ใสไปตามนั้นตลอดเลย

การสกัดกิเลสออกจากจิตจึงเหนือชั้น แน่นนอนกว่าสะกดจิตชั่วคราว

กรรมวิธีทำสมาธิสากลทั่วไป อย่างฤาษีหนीलิ่งคม สะกดจิต เฟงกิลิตรวมจิตจดจ่อทั้งหลาย เหลลไม่มีอะไรซับซ้อนให้ต้องอธิบาย ไปนั่งทำเอาดูเหมือนง่าย ทำจริงยากกว่าที่คิด

คนละเชิงชั้นกับสมาธิพุทธลิมิตา นำพาโดยสัมมาทิฐิเป็นประธาน ควบคู่สัมมาสติ สัมมาวายามะ เป็นองค์ ๓ นำองค์ ๔ ขับเคลื่อนชีวิตประจำวันด้วยสัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมา กัมมันตะและสัมมาอาชีโว

กระบวนการมรรคองค์ ๗ ดังกล่าว ถึงจะเกิดสัมมาสมาธิ ด้วยยอดองค์รวมในมรรคองค์ ๘

นี่คือสมาธิพุทธที่ตรัสรู้

ฟังดูออกยุ่งยากมากกลไกลึกซึ้ง แต่ลงมือปฏิบัติเกิดผลทันตาเห็นตั้งแต่ต้นง่าย ๆ เช่น สมาธิในศีลห้า โดยลดละอบายมุขทีละอย่าง เริ่มจากมังสวิรัตินี้เป็นต้น จนเลือดเนื้อเหล้ายา อดแล้วหาย

อยากน้อยลง สมาธิจิตเริ่มดีขึ้นเรื่อย ๆ ประมาณนั้น
มันต้องใช้อธิปไตยญาณการศึกษา ศิลปะระดับจิตให้
ตั้งมั่นสูงขึ้นคือสมาธิ หรืออธิจิต กระบวนของศิลปะ
สมาธิปัญญา การถือศีลแค่รักษากายวาจา การนั่ง
สมาธิหลับตาสะกดจิตสงบนิ่ง ค่อยดำดิ่งวิปัสสนา
วิปัสสนิกตั้งกระแสหลักพาปฏิบัติอยู่ตาชด้นนั้น
มันถึงไม่เข้ามรรค ไม่บังเกิดผลวิมุตติหลุดพ้นกิเลส
เด็ดขาดอะไรเลยรีเปลาห์นอ !

ทำแต่ใจไม่ทำทั่วกายไม่พอกิน

แม้ว่าทุกข์ทั้งหลายแหล่มันลงที่ใจ สายหลับตา
มักจะตั้งหน้าทำใจให้สงบ หรือใช้ปัญญาขบคิดแก้
ปัญหาอารมณ์ คอยเฝ้าตามดูใจเป็นสำคัญ มอง
ข้ามกายสัมผัสสัมพันธ์เหมือนจะตัดปัญหาไฟ
แต่ต้นลม

ผลของการปฏิบัติตัดตอน แวดระวังแต่ใจเป็น
หลัก ถึงจะเข้าใจทะลุตามคิดได้ขนาดไหนก็ยังไม่
แล้ว ๆ ไซ้ว่าจะทำได้ตั้งใจหมายรู้ เพราะไม่ทันเห็น
ปรากฏการณ์ประจักษ์สิทธิ์ จับต้องได้ถูกฝาดูกตัว
ในโลกแห่งความเป็นจริงเท่าที่เข้าใจตามภูมิ รับฟัง
พ่อครูโพธิรักษ์สอน ทำใจต้องถึงกาย จัดการกาย
เป็น ๆ ต้องพร้อมด้วยใจเสมอ

อย่างสติปัญญา ๔ มีกาย เวทนา จิต ธรรมารมณ์
คู่แรกคือ กายกับเวทนา ต้องมีสัมผัสหรือผัสสะ
นำพาเวทนา เป็นธรรมะสอง คือ เคหสิตเวทนา
หรือเนกขัมมลิตเวทนา

เราต้องจัดการเวทนาให้เป็นหนึ่งเดียว เป็น
สโมสรมณ์ที่ประชุมลง สัตว์โลกจะเป็นจะตายไป
กับตัวเวทนานี้แหละ ดังพระพุทธภาษิต เวทนาเป็น
ทางไปของสัตว์ทั้งหลาย

ทำอย่างไรเราถึงจะไม่ตกเป็นทาสของเวทนา
อารมณ์เสพติดกินอยู่หลับนอนนานาสารพัด ก็คง
ต้องจัดคิดลดละบรรเทาเวทนาที่หลงเสพในแต่ละ
เหตุปัจจัย อันเป็นลักกายทิวลิปลำดับต้นๆ

เพราะฉะนั้นจะเรียนลัดข้ามกายกับเวทนา
ไปจัดการจิตกับธรรมารมณ์เป็นหลักสำคัญก่อน
คงจะข้ามขั้นตอน ไม่เรียนรู้ฝึกฝนจากหยาบไปหา

ละเอียด จากรูปธรรมไปหานามธรรม ดังนี้หรือไม่...

จะเห็นได้ว่า สติปัญญา ๔ ไม่อาจตัดขาดแยก
ปฏิบัติเป็นส่วน ๆ ได้ ดังที่กระทำกันอยู่ทั่วไปซึ่งเกิด
ผลน้อยเกินไปกรรมัง

ตั้งคำสอนบางท่าน พาฝึกสติ ก็ได้แค่สติโดด ๆ
ไม่ควบคุมอัมมวิจยน์ พร้อมวิริยะครบเครื่องขับเคลื่อน
โพชฌงค์ ๓ ยุบหนอพองหนอ หายใจเข้าท้องพอง
หรือยกหนอย่างหนอ เหยียบหนอ เท้ากับฝึกสติ
อารมณ์สมถะ ตามรู้อารมณ์อยู่ในกรอบแคบๆ
เสร็จแล้วยังใจต่อไปไม่เป็น ก็ยังห่างไกลจากภาค
สติสมบูรณในบทบาทชีวิตจริงเป็นแน่แท้

กรรมฐานหญ้าปากคอก

ถึงชาวพุทธนักปฏิบัติธรรม จะรู้จักอริยสัจ
สี่ตามประสาดีอย่างไร ทั่วไปมักจะรู้แค่ภาษา
มากกว่ามากเท่านั้นกรรมัง ในภาคปฏิบัติจริง ไม่
ปรากฏสำนักไหนจะนำพาเข้าใจสัมผัสมาอาริยมรรค
มีองค์ ๘ ได้ชัดเจน เฉพาะอย่างยิ่งอริยสัมมาสมาธิ
ตามหลักมหาจิตตาริสกสูตร (สูตรต้นต.ล.๖) ไม่ยกมี
ผู้รู้ใดเอ่ยถึงก่อนหน้าสมณะโพธิรักษ์เลย

ตรงกันข้าม สำหรับคัมภีร์วิสุทธิมรรคของพระ
พุทธโฆษาจารย์ยุคพุทธศตวรรษที่ ๗ กลับเป็นที่
รู้จักศึกษาถือปฏิบัติแบบฤาษี มีกลิน ๔๐ เป็นต้น
อันไม่มีอยู่ในพระไตรปิฎกเลยด้วยซ้ำ ซึ่งไม่ควร
นำพาให้ค่าเป็นกรรมฐานหลักสำคัญตรงไหนได้

ในขณะที่ชาวอโคกกลับให้ความสำคัญถึง
กรรมฐานกินอยู่หลับนอน ซึ่งเป็นแม่บทพื้นฐาน
ของการดำเนินชีวิตประจำวันตามอภินนทปฏิบัติพา
๓ อันได้แก่

๑. อินทริยสังวร สำรวมอินทริย์ ๒. โภชเน-
มัตตัญญูตา รู้ประมาณบริโภค ๓. ซาคริยานุโยคะ
เพียรตื่นรู้อยู่เสมอ

พ่อครูสอนเน้นให้ยึดถือหลักการปฏิบัติไม่มีผิด
๓ อย่างข้างต้น เป็นกรรมฐานชาวอโคก การกินอยู่
หลับนอนนี้แหละ เป็นบทฝึกฝนตัดกิเลสประจำวัน
อันจะนำพาให้บรรลุถึงอรหันต์นั้นเทียว

เฉพาะอย่างยิ่ง เรื่องกินเรื่องใหญ่ กินอยู่กับ

ปาก อยากอยู่กับท้องนี้แหละ เป็นประตูหน้าต่างอัน อรหันต์ชั้นหนึ่ง เพื่อตักคอยจับตัวกิเลสสด ๆ เบ้ง ๆ ซึ่งควรจะตองพรากไม้ชุ่มยางออกจากน้ำมาทำให้แห้ง ค่อยสีไฟติดขึ้นมาได้

มังสวิวัติจึงเป็นอธิศีลของปาณาติปาตา เวรมณี เพื่อเว้นขาดเลือดเนื้อสัตว์ อันเคยเป็นของอโรยปากคอลลัน รสอโรยในหมู่เห็ดเปิดไก่ ไม่เที่ยง ไม่มีอยู่จริงแท้ เป็นของหลอกตัวเองให้หลงนิยมนตาม ๆ กันไป

เวทนาที่เคยหลงติดรสเลือดเนื้อเป็นวรรคเวรพาขึ้นสวรค์ลวง ลงนรกซ้ำซาก จากเวทนาสองเลยเป็นเคหสิตเวทนา พอหมดตณหาในรชชาติ ก็เป็นเนกขัมมสิตเวทนา ลักแต่รับรัฐรตามจริง

อนึ่ง แทนที่จะไปหลงเพ่งกลืนดินน้ำลมไฟอะไร ๆ นอกตัว ลู้หันมาจับงานเป็นกสิณ อ่านฝัลสะก่อกิเลสเวทนา เวลาทำงานร่วมหมู่ขัดแย้งขัดคอจะได้แก้ขี้เกียจ ลดอึดตา อ่อนน้อมยอมคนบ้าง

ปฏิบัติธรรม ต้องทำงานไปด้วย ไม่เหมือนหลายสำนัก ต้องหยุดทำงานไปปฏิบัติอย่างเดียว

วิธิพุทธต้องมีการงานร่วมหมู่ เหมือนแม่วัว เล็มหญ้าพลาจ ตาชำเลื่องดูลูกวัวไปด้วยนั่นเอง

แบบคนจน มีปาฏิหาริย์!

ไม่น่าเชื่อก็ดองเชื่อ เมื่อเป็นจริงตามเรื่อง ในหลวงรัชกาลที่ ๙ ทรงชูธงเศรษฐกิจพอเพียง แก้วจนโดยพึ่งตนเอง แก้วปัญหาแบบคนจน เป็นผลสำเร็จ โล้เลียบกับการเดินหน้าลัทธิบุญนิยมของพ่อครู

เหมือนแม่น้ำสองสายไหลมาบรรจบเป็นหนึ่งเดียว ทั้งลัทธิพอเพียง และบุญนิยมของพ่อครูของสองพระโพธิสัตว์ ในหลวงทรงให้ถือขาดทุนเป็นกำไร Our Loss is Our Gain

ในขณะที่พ่อครูก็ประกาศขายขาดทุนได้เป็นกำไรบุญนิยม เราต้องให้กำไรแก่ผู้คนตัวเอง ถึงจะมีคุณค่า ช่างสอดคล้องตองกันดีเยี่ยมเหลือเกิน ทั้งนับเป็นบุญญาธิการอันวิเศษ เมื่อในหลวง

ร.๙ ทรงชี้ทางสว่างเศรษฐกิจพอเพียงทำให้โลกรับรู้เห็นด้วยไม่น้อย

ลำพังพ่อครูชูลัทธิบุญนิยม กล้าจนกล้าให้ยอมไม่ทันมีฤทธิ์แรงกว้างไกลเท่าในหลวงทรงนำทางเป็นแนว

อย่างไรก็ตาม ประเด็นนามห้ศรจรยอย่างมาก จากแบบคนจนของในหลวงนั้นแหละ ชาวอโศกสามารถแสดงตัวเป็นหมู่วมลลัทธิชียยาน เราทำได้แล้วกำลังทำอยู่ ทั้งกำลังพาทำด้วย จนเป็นที่น่าภาคภูมิใจเหลือล้น เป็นได้ยังงเ็นีย ด้วยฝีมือคนจนนี้แหละแก้ปัญหาสารพัด แทนที่ความจนจะเป็นปัญหาเศรษฐกิจ แก้วไม่ตกแบบทุนนิยม

สำหรับบุญนิยม พากกล้าจน กลับทำให้หมดปัญหา เกิดเหลือกินเกินใช้ รวยล้นทันตาเห็น จนกระทั่งเอื่อมเอื้อเอื้อกว้างได้ไม่ไช่เล่น ๆ เพราะมีสาธารณโภคีรองรับสนับสนุน

เพราะฉะนั้นน่าจะตองหันมาเข้าใจลั้มมาทิลูกันใหม่หมด แบบคนจนนี้แหละถึงจะแก้ปัญหายากจนได้จริง โดยพาคนให้หายจน แล้วพออยู่พอกินพอตออย่างรู้จักเพียงพอสมเหมาะสมสมควร

ตรงกันข้าม พุดตรงไม่ต้องเกรงใจกัน แบบคนมีไม่รู้จักพอ มันช่วยแก้วจนอะไรไม่ได้จริงดอก เพราะตัวเขาก็ยังจนอยู่นั้นแหละ และความรวยดีแต่ช่วยให้คนจนหนักมากขึ้น ต้นลิกอย่างไรชวนตรองดูดี ๆ เอะ

ทั้งนี้และทั้งนั้น เคล็ดไม่ลับแบบคนจนมีปาฏิหาริย์ก็เกิดขึ้นได้ เพราะขยันทำแล้วไม่ละสมเจ้าตัวจนแห่งแก้ว แต่ไปลั่นกองอยู่ที่สาธารณโภคีง่าย ๆ

ทางสองแพร่ง แข่งกันรวยสะสม อย่างแกงก็รวยสมใจไม่เสริจ

อีกทาง ไม่ขอรวยสะสม ขอรวยสะพัดแทน แม้ตองจนกลับชื่นชมตัวเองได้ทุกเมื่อเชิญเลือกทางตัวเองตามสบายใจเถิด

เราลืมนิยามนิสิตในผ้าเหลือง ที่สอนให้พุทธศาสนิกชน
 ชี้โลก-ชี้โอ๋ มัวเมาในลาภยศสรรเสริญ
 ฝันลม ๆ แล้ง ๆ ในโลกแห่งอนาคต
 และแม้จะยากจนเพียงใด ก็ต้องสงสรวย
 บริจาคให้ท่านตลอดชีวิต

การทำบุญที่ผิด ๆ ควรเป็นวาระแห่งชาติได้แล้ว!

ทางโลกกับทางธรรม แม้จะคนละเรื่อง แต่ก็
 เป็นแบบคนละเรื่องเดียวกัน!

แม้จะคนละทาง แต่ก็มิใช่ไปซ้ายไปขวา แต่
 เป็นทางคู่ขนานกันไปทิศทางเดียวกัน!

โลกไม่มีธรรมก็ไปไม่รอด

ธรรมไม่มีโลกก็ไปไม่ได้

เป็นคู่แฝดคนละฝาที่แสนมหัศจรรย์!

หาก “คอร์ปชั่น” เป็นวาระแห่งชาติของทางโลก

“การทำบุญ” ก็เป็นวาระแห่งชาติของทางธรรม!

ทั้ง “คอร์ปชั่น” ทั้ง “การทำบุญ” บั่นทอนความ
 เจริญของประเทศชาติอธิภิมหากโทษ!

วันนี้...เพราะชั่วช่างซี-ดีช่างสงฆ์ การทำบุญ
 ที่มุ่งเป้าหมายผิด ๆ มีทัศนคติที่ผิด ๆ

ได้บ่อนทำลายสังคมไทยไปอย่างมากมาย
 มหาศาล

และขอประกาศ คู่แฝดอินกับจันที่บ่อนทำลาย

สังคมไทยคู่ใหม่ “คอร์ปชั่น” กับ “การทำบุญ ที่ผิด ๆ” นี้แหละ

แรก ๆ ใหม่ ๆ ก็เป็นล่ำไม่ไผ่ พอนานไปกลับกลายเป็นบ้องกัญชา!

แรก ๆ “กลองอานกะ” เนื้อแท้แน่น ๆ แต่ตัดปะซ่อมแซมวันแล้ววันเล่า วันนี้ไม่เหลือเนื้อแท้!

รูปแบบยังดีแต่เนื้อหาเปลี่ยนไป....ต่ำลง ๆ ทุกวัน ยิ่งทำบุญ จิตใจยิ่งมืดมัว เป็นอย่างนี้ได้อย่างไร?

เชื่อหรือไม่ มูลค่าของการทำบุญผู้ร่อนลงไปทุกที ๆ ๆ ๆ

หาก “บุญ” คือการให้ คือการชำระล้างจิตใจ จะมีสักกี่คนได้ตรงเป้า?

หากสมัยพุทธกาล เส้นทางชีวิตถูกบิดเบือนโดยอสังขมามากมาย

สมัยนี้....เส้นทางบุญก็ถูกบิดเบือนโดยในร่างของภิกษุสงฆ์ นับจำนวนมากมายเช่นเดียวกัน!

เราพัฒนาบ้านเมืองไปไหน เพราะเรามีการโกงกินคอร์ปชั่นยั่วเย้ย!

เราพัฒนาจิตใจผู้คนไม่สำเร็จ เพราะเรามีการสอนทิศทางการทำบุญที่ผิด ๆ เต็มบ้านเต็มเมือง

การปราบคอร์ปชั่น เขาเริ่มขยับ เริ่มเพิ่มโทษเริ่มตัดสินรวดเร็ว เริ่มตั้งหน่วยงานป้องกันดูแล!

แต่การสร้างทัศนคติการทำบุญ ยังไม่มีใครเปิดประเด็น!....ยังไม่มีใครตระหนัก!

ข้อ ๑ เป้าหมายการทำบุญ จะเน้นแต่สถานที่ต้องเป็น “วัด” เน้นบุคคลต้องเป็น “พระ”

บางวัดจึงรวยล้นเกินจำเป็น!

บางพระจึงมีทรัพย์สินส่วนตัวอู้ฟู!

คำโบราณที่กล่าวว่า “เนื้อนาบุญ” ย่อมหมายถึงการสะอาด แจกจ่ายออกไป

วันนี้ “สิ้นมนต์ขลัง” จะมีก็แต่ “ตัวกู-ของกู ๆ ๆ กันระงม!

หากทรัพยากรในโลกมีจำกัด ทรัพยากรเหล่านี้ก็ไปเบียดเสียดอัดกันแน่นในวัดของท่าน ในป่ามของท่าน!

วัดรวย - พระก็รวย!

ข้อ ๒ เนื้อหาการทำบุญ จะเน้นที่ “การให้” “การสละออก” ก็พากันไม่เข้าใจ

หลาย ๆ คนยังมอง “การทำบุญ” เป็นการค้า การขาย หวังสิ่งตอบแทนกลับมา

และมีใช้ให้ ๑ กลับมาแค่ ๒ แค่ ๓ เท่านั้น แต่หวังขนาดเป็น ๑๐ เป็น ๑๐๐ เป็น ๑,๐๐๐ช่างน่ากลัวเสียจริง!

ใครบอกคนคนไทย คำขายไม่เป็น ความจริงเราก็ก่งเท่าคนจีนคนฝรั่ง !

แต่การขายของเรามีใช้เงินทองกลับเข้ามา แต่เป็นบางสิ่งบางอย่างที่กลับเข้ามามากมายกว่าเก่า....ได้ร่ำรวย....ได้ถูกรางวัล.... ได้ขึ้นสวรรค์หลังตาย!....

นักการเมืองทำบุญ เขาก็หวังคะแนนเสียง แต่ชาวบ้านทำบุญ ก็หวังร่ำหวังรวย หวังว่าตายแล้วได้อยู่สวรรค์ดี ๆ สวย ๆ

ใครกันแน่ที่โลกกว่ากัน?

แต่ใครกันแน่ที่เป็นคนสั่งสอนให้คิดแบบนี้?

บาปของคนฟังธรรม คงไม่เท่าบาปของคนสอนธรรม!

มิฉฉา ปณิหิตตั้ง จิตตั้ง ...บาปจากมิฉฉาที่ลู ร้ายเสียยิ่งกว่าโจรปล้นโจรเสียอีก!

พุทธภาษิตบทนี้เริ่มร้ายมนตรา ความหายนะอุบัติขึ้นแล้ว

สังคมไทยจะฉิบหายแน่ ถ้าไม่ช่วยกัน!

เราปราบคอมมิวนิสต์จนสำเร็จ เขาสอนให้เกลียดชังคนมั่งมี

แต่เราล้มปราบคอมมิวนิสต์ในผ้าเหลือง ที่สอนให้พุทธศาสนิกชนขี้โลก-ขี้โอ

มัวเมาในลาภยศสรรเสริญ

ฝันลม ๆ แล้ง ๆ ในโลกแห่งอนาคต

และแม้จะยากจนเพียงใด ก็ต้องส่งส่วยบริจาคให้ท่านตลอดชีวิต

ทำบุญกับท่าน ถวายเงินทองให้ท่านเยอะ ๆ

ชาตินี้ก็จะโชคราศีลสูญ!

ชาตินี้ไม่ได้ ตายแล้วก็ได้แน่นอน - ฟันธง!

☞

**คนจะมีธรรมะ
ได้อย่างไร?**
• สมณะโพธิรักษ์ •

ทั้งสิ้นทั้งหลายได้มากมายสารพัดไปหมด

• ต่อจากฉบับที่ ๓๒๐

ฉบับที่แล้ว ๓๒๐ เราก็ได้วิจยลึกเจาะละเอียดลงไปถึงความ เป็น “ปัญญา” ก็ จะเห็นว่ามันแตกต่างกับ “เฉโก” อย่างไร?

“ปัญญา” นั้นจะเกิดได้ ต้องประกอบไปด้วย “องค์ ๖” ได้แก่ ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ-ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-องค์แห่งมรรค ๘” ซึ่งเป็นหลักการที่กำหนดไว้ชัดเจน แน่นนอน เป็น “ศาสตร์” ของพุทธศาสนาโดยเฉพาะ ไม่มีใน “ศาสตร์” อื่นหรือไม่มีในศาสนาใดๆเลย นอกจากพุทธ

เพราะศาสตร์หรือศาสนาใด ๆ ก็ไม่มี “สัมมาอาริยมรรค อันมีองค์ ๘” ศาสตร์หรือศาสนาที่ไม่มีทฤษฎี(ทิฏฐิ) “มรรค อันมีองค์ ๘” ก็ไม่สามารถมี “ความรู้” ที่เรียกว่า “ปัญญา” ได้(มีความฉลาดที่เรียกในภาษาบาลีว่า “เฉโก” เท่านั้น) เพราะ “ศาสตร์หรือศาสนา” ที่ไม่มี “มรรค อันมีองค์ ๘” เป็นทฤษฎีสำคัญอันเอก จึงไม่สามารถมี “ปัญญา” อันเกิดจากการปฏิบัติที่เกิดปฏิสัมพันธ์ของ “องค์ ๖” ได้

และที่สำคัญมากยิ่งขึ้นก็คือ ภาษาคำว่า “ปัญญา” นี้ คือ “ธาตุรู้หรือความรู้” ที่เกิดขึ้นในศาสนาพุทธเฉพาะของความเป็นพุทธเท่านั้น เป็น “บัญญัติ” ของพุทธแต่เดิมมา

ไม่ใช่ “ธาตุรู้” สามัญทั่วไป ที่หมายถึง “ความฉลาดเฉลียว” ที่รู้อะไรต่ออะไรในโลกีย์

ยกเว้น “ความฉลาดที่รู้โลกุตระ”

แต่ตอนหลังมาถูกคนทั้งหลายทั่วไปยึดเอาคำว่า “ปัญญา” ไปใช้แทน “เฉโก” เสียจนกระทั่งคนลืมนึกคำว่า “เฉโก” หลงเอาคำว่า “ปัญญา” ไปใช้กับ “ความฉลาดเฉลียว” ทั่วไปของโลกีย์เสียจนตามหาจุดเริ่มต้นแห่งร่องรอยของความเพี้ยนไม่ได้ เพราะมันค่อย ๆ กลืน แล้วเลือน ๆ ๆ ๆ นานจนยากที่จะสืบค้นหา “ที่ต้น” ได้

โลกุตระแยก “ความรู้หรือความเฉลียวฉลาด” ออกเป็น ๒ นัยสำคัญชัดเจน แม่นคม ลึกล้ำ ละเอียด แน่แท้

โลกียะไม่ได้แยก “ความเฉลียวฉลาด” ออกเป็น “โลกียะกับโลกุตระ” มีแต่โลกุตระเท่านั้นที่แยก “ความเฉลียวฉลาด” ออกเป็น “สองชนิด” โดยเฉพาะ แยกสองอย่างนั้นคือฉลาดอย่างหนึ่งเป็น “โลกียะ” กับฉลาดอีกอย่างหนึ่งนั้นเป็น “โลกุตระ”

ที่กำลังอธิบายนี้ ไม่ได้ก่อความแตกแยกดอกนะ เป็นวิชาการแท้ ๆ และไม่ใช่ว่าการยกว่า “โลกุตระสูง” แล้วกดข่ม “โลกียะ” ว่าต่ำเป็นอันขาด

แต่เป็น “ความจริง” แท้ ๆ ที่ “โลกุตระ” ก็ “จริงใจ” กับ “ที่ตนเห็นจริงกับ “ความเป็นโลกุตระ” เช่น เห็นจริงว่า ความจนดีกว่า ความรวย ขาดทุนของเราคือกำไรของเรา

เป็นต้น มันเป็น“ความรู้ที่จริงใจ”

ทั้ง ๆ ที่โดยทั่วไปปกติสามัญของมนุษย์ในโลกทั้งหลายทั้งปวงหรือส่วนใหญ่แล้ว จะเห็นหรือเข้าใจว่า “ความจนหรือคนจน” นั้นเจริญกว่า“ความรวยหรือคนรวย”ไม่ได้

แม้แต่จะเข้าใจว่า“ขาดทุนของเราคือกำไรของเรา” คนโลกียะก็เข้าใจไม่ได้ ซึ่งมันก็เป็นธรรมดาสามัญของคนโลกียะ

แต่คนโลกุตระนั้นเข้าใจได้ดีแท้ เห็นอย่างรู้จักู้แจ้งรู้จริงด้วย“ความจริงใจ”จริง ๆ ซึ่งมันมี“ใจที่จริง”ที่เป็น“ใจแท้ ๆ”อันมี“อาการจริง”และมันมี“ตัวรู้คือปัญญา” รู้จักู้แจ้งรู้จริงชัดเจนอีกด้วยใน“ความจริง” นั้นว่า มาเป็น“คนจน”นั้นควรเป็นยิ่งกว่าไปเป็น“คนรวย” หรือเรามาเป็น“คนขาดทุน” นั้นควรกว่าไปเป็น“คนเอากำไร”

เพราะ“โลกุตระ”จะมีความรู้ที่ชัดเจนในใจไปถึง“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”

และ“โลกุตระ”จะสามารถแยกความเป็น“พลังงาน”ทั้งที่เป็น“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”ได้ อย่างเป็น“ปรมัตถสัจจะ”(สัจจะขั้นสูงสุด)กันจริง ๆ

ซึ่งสามารถทำ“จิตนิยาม”ของตนให้มี“คุณธรรมที่วิเศษ” นั่นคือ ทำ“จิต”ของตนส่วนหนึ่งให้เป็น“พีชนิยาม”ที่ไม่มี“เวทนา ๒”เพราะกำจัด“เวทนาเกิด”ดับสนิทไปได้แล้ว อย่างถาวรยั่งยืนตลอดกาล จริงแน่แท้

แล้วยังมี“จิตนิยาม”ส่วนที่เหลือที่เป็น

“จิต”เป็น“ปัญญาอันยิ่ง”ที่สามารถรู้จักู้แจ้งรู้จริงความจริงทั้ง“สมมุติสัจจะ”ทั้ง“ปรมัตถสัจจะ” ว่า“เป็น“คนจน”นั้นควรเป็นยิ่งกว่าไปเป็น“คนรวย” หรือเรา“มาเป็นคนขาดทุน” นั้นควรกว่าไปเป็น“คนเอากำไร”

เพราะใน“สมมุติสัจจะ”ก็ไม่ต้องไปแข่งแย่งคนอื่น เลือกออการมีน้อยกว่าเขา-เอาน้อยกว่าเขาดีกว่า เราก็ไม่ไปแย่งชิง ก็ไม่เป็นศัตรู อย่างใดกับใครแล้ว เราคือผู้สงบแล้ว

ด้าน“ปรมัตถสัจจะ”คือ จิตใจของเราก็เป็นเช่นนี้ ไม่เสแสร้ง ไม่ต้องฝืนใดเลย ไม่ต้องกดข่ม เรายินดีเป็นเช่นนี้เองอย่างเต็มใจ มีน้อย ยินดีเป็นคนจน แม้นตนจะจนชั้น“สูญ” ก็สุขใจอยู่กับหมู่สังคมาที่อบอุ่นเกื้อกูลกันนี้ “ปัญญา”ของเราเป็นเช่นนี้จริง ๆ

ซึ่งรู้จักู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ชนิดนี้้อย่างซื่อสัตย์ และเป็น“สังคมาจริง”ที่มีจริงเป็นจริงอยู่ในโลกปัจจุบันนี้ อย่างมั่นคงถาวรยั่งยืนตลอดตั้งแต่เราเริ่มมีเริ่มเป็นจากอดีตมาจนลมหายใจเฮือกนี้ แดงมีอัตรการก้าวหน้าไปกับกาละมาตลอดอีกด้วย

เพราะชาวโลกุตระมีความสามารถแยก“ความฉลาดเฉลียว”ออกเป็น ๒ แบบได้

ส่วนโลกียะมี“ความเฉลียวฉลาด”แบบเดียวชนิดเดียวเท่านั้น นั่นคือ “ฉลาดมากที่สุด-สูงสุด ๆ ในความเป็นอัจฉริยะ”แล้วไล่ลำดับลงไปหา“ฉลาดน้อยลง ๆ ๆ” กระทั่งถึง“น้อยที่สุดแห่งที่สุด” แล้วเรียกภาวะน้อย

สุด ๆ นี้ว่า “โง่งง่าดักดานที่สุด” ..ก็มีเท่านี้

นั่นก็คือ ความเป็น “โลกียภูมิ” สามัญ
ปุถุชนเป็นความฉลาดแบบ “เฉโก” อยู่อย่าง
นี้ เท่านี้ ยังไม่มี “ปัญญา” ที่เป็น “โลกุตระภูมิ”

แต่คนทั้งหลายในโลกได้ “หลงผิด” ไป
กับ “ความเฉลียวฉลาด” อย่างไม่รู้ประสีประสา
(คือไม่รู้จริงในทั้งภาษาทั้งเนื้อแท้ของสัจจะนั่นเอง) หลง
ผิดว่า “ปัญญา” แปลว่า “ความฉลาด” สามัญ
ทั่วไป จึงนำภาษาคำว่า “ปัญญา” ซึ่งเป็น
“ความเฉลียวฉลาด” ชนิดพิเศษที่เป็น “ความ
เฉลียวฉลาดของคนโลกอื่น” (อัญญะ แปลว่า อื่น)
โลกใหม่ คือ “โลกุตระ” เป็นโลกที่แตกต่าง
จาก “โลกเก่า” ที่ชื่อว่า “โลกีย์” แล้ว

ซึ่งเป็น “ความฉลาด” ที่ต่างกันคนละขั้ว
กลับกันกับ “ความฉลาดแบบคนโลก “โลกียะ”

นั่นก็คือ โลกอื่น ชื่อว่า “โลกุตระ” ซึ่ง
เป็นโลก “อัญญะ” (อื่น) นั่นเอง

“ความเฉลียวฉลาด” แบบ “อื่น” (อัญญะ)
ที่เฉลียวฉลาดตรงกันข้ามกับ “โลกีย์เก่า”

พระพุทธเจ้าทรงนำคำว่า “อัญญะ” นี้
มาใช้กับ “โกณฑัญญะ” เป็นคนแรก ซึ่งเป็นผู้
เกิด “ความรู้สึกอื่น” อีกชนิดหนึ่ง คือ “ความ
รู้สึกที่เฉลียวฉลาด” แตกต่างไปจาก “ความ
รู้สึกแบบโลกีย์” ที่มีเพียงยินดี-ยินร้ายอยู่กับ
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” เท่านั้น

เป็น “ความรู้สึก” ที่กลับขั้วหรือ “ทวน
กระแส” (ปฏิไศต) กับ “ความรู้สึกโลกียธรรม”

โดย “จิตใจ” ได้กลายมาเป็นผู้ “ไม่รู้สึกยินดี-
ยินร้าย, ไม่รู้สึกชอบ-ไม่ชังความเป็น “ลาภ,
ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” คือ มีจิตกลาง ๆ”
ไม่เกิดอาการสุข-อาการทุกข์” กับ “ลาภ, ยศ,
สรรเสริญ, โลภียสุข” ได้จริง ภูมิจิตเปลี่ยนเป็น
“ผู้อยู่กับโลกธรรม ๘” ได้อย่างไม่เกิดอาการ
สุข-ทุกข์อย่างแท้จริง

พระพุทธเจ้าทรงเปล่งพระวาจาอุทาน
ว่า “อัญญาสิ วต โภ โกณฑัญญะ”

ซึ่งก็คือ พระพุทธทรงหยั่งรู้ในจิตใจ
ของโกณฑัญญะ ว่า “จิตใจของโกณฑัญญะ
ได้เกิด “จิตชนิดอื่น” จากจิตชนิดเป็น “โลกีย
จิต” เก่าเดิมของปุถุชนไปแล้ว มี “ความเฉลียว
ฉลาด” อย่างอื่น ที่แตกต่างจาก “เฉโก” ไปเลย

“อัญญา” จึงหมายถึง “ความเฉลียว
ฉลาด” ชนิด “อื่น” ที่แปลกแตกต่างไปจาก
“เฉกะหรือเฉโก” คนละทิศ คนละโลก

ผู้ที่มี “อัญญา” ก็จะพัฒนาตนไปกับภูมิ
ที่เป็น “อัญญา” นี้ นั่นคือ จะมี “สัญญา” ไป
กับกรรม (การกระทำ) ทั้งหมดที่ปฏิบัติพัฒนา
ก็จะเจริญขึ้นเป็น “ปัญญา” ตาม “องค์ ๖” ตาม
ทฤษฎีอันเอกของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์

“อัญญา” ของศาสนาพุทธจึงหมายถึง
“ความเฉลียวฉลาดอย่างอื่น (อัญญา)” ที่แตก
ต่างไปจาก “ความเฉลียวฉลาดแบบโลกีย์”

“โลกีย์” คือ ความฉลาดที่เรียกว่า “เฉกะ
หรือเฉโกหรือเฉกา” ยังไม่ใช่ “ปัญญา” นั่นเอง

“ปัญญา”จึงเป็น“ความฉลาด”ชนิด“อื่น”ที่มีความแตกต่างจาก“ความฉลาด”แบบโลกีย์ไปคนละโลก เป็น“ความฉลาด”ที่เรียกตามพระพุทธเจ้าว่า แบบ“โลกุตระ”อย่างมีนัยสำคัญ ด้วยประการฉะนี้

ซึ่งมี“ลักษณะพิเศษ”แยกเป็น“อื่น”ไปจาก“ความฉลาดเก่า” จึงเป็น“อัญญะ” คือเป็น“ความฉลาดอื่น-ความฉลาดแบบใหม่”ที่“หมดสิ้นความเห็นแก่ตัว”จริงๆแท้ๆแน่ๆ

“ความฉลาดแบบใหม่”ชื่อว่า“อัญญะ”นี้ จึงมีคุณธรรมที่วิเศษเจริญจากขั้นสามัญขึ้นไปอีกจึงเป็น“อูตตระ”จริงๆ ที่ถือว่า“เจริญ”พัฒนามีคุณค่ามีประโยชน์แก่ผู้อื่น แก่สังคม แก่โลกจักรวาล พ้นไปจาก“เห็นแก่ตัว”จริงๆแท้ๆ ซึ่งแตกต่างจาก“ความฉลาดเก่า”แท้ๆ

“อัญญะ”ก็จะพัฒนาเป็น“ปัญญา”โดยมี“สัญญา”ทำหน้าที่กำหนดหมายหรือสำคัญมั่นหมายในภาวะ“รูป-นาม”ต่างๆแล้วก่อตัวเติมอาการ“เฉลียวฉลาด”ที่เป็น“โลกุตระ”เจริญพัฒนาเพิ่มขึ้นไปๆตามลำดับๆๆๆ

“อัญญะ”ซึ่งเป็น“ความฉลาดใหม่หรือความรู้แบบโลกุตระ”ที่แตกต่างจาก“เฉก-เฉกา”คนละตระกูล จึงแยกเป็น“อื่น”ไปอีก“ต่างหาก” ก็เจริญใหม่ จากแบบโลกียะ

ซึ่งเริ่มจากอักษรตัวแรกคือ“ก” ก็เป็น“กัญญะหรือกัญญา”อันหมายถึง พลังงาน เพศหญิง สาวน้อย หรือเด็กหญิงก่อน ฉลาดก็

ฉลาดอย่างเพศหญิง ยังเป็น“เวทนา”ที่เป็นเพศหญิง เพศหญิงยังเป็น“ตัวให้กำเนิด”อยู่ ก็จะต้องปรับสร้างให้เป็นเวทนา“เพศชาย”แต่หนึ่งเดียวเท่านั้น อย่างถาวรยั่งยืนอีกจนสำเร็จ(ทวยณะ เวทนาเย เอกสมิสมรณา ภวันติ)

ดังนั้น คำว่า“กัญญะ”นี้ เป็น“โลกีย์”อยู่ก็ได้ ถ้ายัง“อวิชชา”อยู่ แต่ถ้าสามารถเริ่มปฏิบัติให้“พ้นอวิชชา”ได้ เป็น“อัญญะ”แม้ตัวแรกก็แน่นอน จิตนั้นเริ่มเป็น“โลกุตระ”

“อัญญะ”จึงเป็น“ความฉลาดโลกุตระ”แรก ตามที่พระพุทธเจ้าโคตมะสามารถสร้างขึ้นในคนปุถุชนได้ คือ ปุถุชน“โกณฑัญญะ”เป็นคนแรกของพระองค์

ผู้มี“อัญญะ”จะเริ่มมี“ความรู้้อาริยะ”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”จริงๆ นั่นคือ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ธรรมะ๒”(เทว ธัมมาที่เป็น“อิตตา”(nucleus) หรือ“รูปกับนาม” ซึ่งก็คือ“กาย”

“รูปกับนาม”เป็น“ธรรมะ๒”คือ“ความเป็นกาย”(รูป=ภาวะที่ถูกรู้)กับ“ความเป็นกาย”(นาม=ภาวะที่เป็นผู้รู้)นั่นเอง ซึ่ง“กาย๑”นั่นคือ“รูป”เป็นสภาวะที่ถูกรู้”(object) และอีก“กาย๑”ก็คือ“นาม”เป็นสภาวะของ“ตัวผู้รู้”(subject) โดยเฉพาะความเป็น“กาย”จะต้องมี“นาม”ประกอบอยู่ด้วยเสมอ ขาดไม่ได้

เมื่อใดส่วนที่เป็น“กาย”ขาดความมี“ธาตุรู้”ไป เหลือเพียง“ธาตุวัตถุ”หรือ“ธาตุที่ไม่มี“ธาตุรู้”เมื่อนั้นส่วนนั้นก็ไม่ชื่อว่า“กาย”

เพราะส่วนนั้นไม่มีความเป็นจิตร่วมอยู่ด้วย เช่น ผู้ใดเข้าใจว่า “กาย” คือ “ธาตุของมหาภูต” เท่านั้น ที่เป็นแค่ดิน แค่น้ำ แค่ลม แค่ไฟ หรือแค่องค์ประกอบของดิน-น้ำ-ลม-ไฟ เท่านั้น ไม่มีความเป็น “นามธรรมหรือธาตุรู้” ร่วมอยู่ด้วย

ผู้นั้นปฏิบัติธรรมของพุทธลัทธิเหล่านั้น ยิ่งกว่านั้น ไม่สามารถจะ “รู้ธรรมะ” บริบูรณ์ ถูกพุทธธรรมครบถ้วน หรือถึงขั้นสูงสำเร็จได้แน่ๆ

หากใครมี “ความรู้” เชื่อว่า “กาย” นั้นต้องไม่มี “จิต” ความเป็น “กาย” มีแต่ “วัตถุ” ผู้นั้น “มิจฉาทิฏฐิ-มิจฉาปฏิบัติ” ทันที

ทุกวันนี้ภาษาคำว่า “กาย” มันกลายมาเป็นภาษาไทยไปแล้วอย่างสนิทสนม และคำว่า “กาย” ก็ได้เข้าใจผิดไปแล้วคือหมายถึง “ร่าง” ภายนอกของคนเท่านั้นด้วย

ก็เกิดจากความเข้าใจผิดเพี้ยนทางพุทธศาสนานั้นเอง เป็นเหตุ จึงปล่อยให้ภาษาไทยก็เลยผิดเพี้ยนไปด้วย เต็มความรู้ เต็มความเข้าใจแล้ว ในคนไทยทุกวันนี้

ว่า “กาย” นั้นคือ ร่างภายนอกของคนที่เป็นองค์รวมของธาตุดิน-น้ำ-ลม-ไฟ ที่เป็น “อุตุนิยาม” ร้อยเปอร์เซ็นต์ ไม่มี “ธาตุรู้” หรือความเป็น “จิต” ประสมอยู่ในองค์ประกอบด้วย เด็ดขาด ปานนั้นเลย

คำว่า “กาย” ที่เป็น “ธรรมะ ๒” ไม่มี “จิต” หรือนามธรรม” ร่วมอยู่ ทำงานด้วย ความเป็น

“กาย” เช่นนี้แล ที่ไม่มี “ธาตุรู้” อันมีคุณสมบัติถึงขั้นเป็น “อารมณ์หรือความรู้สึก” (เวทนา)

เมื่อยังไม่มี “อารมณ์” หรือไม่มี “ความรู้สึก” (ไม่มีเวทนา) เช่น ไม่มี “ความรู้สึกทุกข์ หรือรู้สึกสุข” ไม่มี “ความรู้สึกโกรธหรือโลภ” ภาวะเช่นนั้นก็ไม่ใช่ “กาย” ของความเป็น “จิตนิยาม” แล้ว จะเป็นได้ก็แค่ “รูปร่าง” หรือ “สังขาร” ของ “พีชนิยาม” หรือไม่ก็เป็น “อุตุนิยาม” ไปเลย

ซึ่ง “พีชนิยาม” และ “อุตุนิยาม” นั้น ไม่มีความเป็น “กาย” มันมีรูปร่าง มีรูปทรงของมัน แต่ไม่เรียกว่า “กาย” เพราะใน “รูปร่าง” ของมัน ไม่มี “จิต-มโน-วิญญาณ”

ดังนั้น การศึกษา “ธรรมะ ๒” ต้องเป็น “กาย” คือ ใน “ร่าง” ต้องมี “จิตหรือมโนหรือวิญญาณ” ร่วมอยู่ด้วย จึงจะสามารถกำหนดรู้ภาวะใดได้ว่า เป็น “โลกุตระธรรม” หรือ “โลกียธรรม” จึงต้องมี “ความเป็น “กาย” ให้ศึกษา

และสามารถทำ “ธรรมะ ๒” อันแยกได้ว่า “อาการ” ใดๆ ในจิตเรานั้นแหละที่เป็นโลกียะ และ “อาการ” ใดๆ ที่เป็นโลกุตระ แล้วเราก็ปฏิบัติ “กำจัด” หรือ “ดับอาการ” ที่เป็นโลกียะนั้นให้ได้ ตามหลัก “วิธีปฏิบัติ” (ปฏิบัติ)

นั่นคือ ต้องมี “รูปกับนาม” เป็น “กาย” หรือมี “ธรรมะ ๒” และ “ธรรมะ ๒” ก็ต้องมี “จิตหรือมโนหรือวิญญาณ” ร่วมด้วยเสมอ

ผู้มี “ธาตุรู้” ที่เป็นเพียงแค่ว่า “ความรู้” หรือ

แบบโลกียะเท่านั้น ยังไม่เป็นโลกุตระเลย

เพราะมันยัง“รู้ยอดรู้เยี่ยม”หรือมันยังเป็น“อัจฉริยะ”หรือเป็น“ปราชญ์”อยู่ก็แค่ที่มี“ความฉลาด”แบบ“เฉกะ,เฉโก” ฉลาดแบบโลกียะอยู่เท่านั้น ยังไม่เกิด“ธาตุรู้”แบบอื่นหรือแบบใหม่ที่เป็น“ปัญญา”อันจะเริ่มมี“ธาตุรู้”แบบ“อื่น”แบบใหม่

ผู้มีธาตุรู้แบบ“อัญญะ”จะเป็น“ธาตุรู้”ที่มีพลังพิเศษถึงขั้นมีอำนาจ(อธิปไตย=สติ) “ควบคุม”หรือ“จัดการ”เจ้า“ธรรมะ ๒”นี้ได้ ด้วย“ความฉลาดที่เป็นอุตตระเหนือกว่า ความฉลาดแบบเฉโก”(เพราะเป็นอัญญะที่พัฒนาขั้นเป็นปัญญา) ที่วิเศษจริง จึงชื่อว่า เป็น“นาย”ของ“ธรรมะ ๒”(ผู้ทำหน้าที่ช่วยไม่ใช่ผู้ข่มเหงเอาเปรียบ ดอนนะ) จึงเป็น“หัวหน้าหรือประธาน”ผู้เมตตา

“ธรรมะ ๒”เรียกในฟิสิกส์ว่า nucleas ซึ่งได้แก่ nuclea fusion(รูป) กับ nuclea fission(รูป) สองหน่วยนี้จับตัวกันอยู่ และเรียกกันว่า nucleas นั้นเป็น“อนุนิยาม”

สำหรับ“จิตนิยาม”ก็เป็น“ธรรมะ ๒”ที่ร่วมกันทำงาน คือ “พลังแห่งอำนาจ”(อธิปไตย) ก็ครบครันพร้อมพร้อมรอบถ้วน และ“พลังแห่งความฉลาด”(อุตตระก็รู้ยิ่งรู้มากกว่าแท้จริง

ซึ่ง“อาริยนุคคล”ของพุทธมี“อัญญะ”คือ มีทั้งพลังงาน“สติ”ที่เป็นอำนาจรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงพร้อมองค์ประกอบต่าง ๆ ทั้งหมดทั้งภายนอกทั้งภายในสัมผัสสัมพันธ์อยู่ครบครัน

ในปัจจุบันนั้น และมีทั้งพลังงาน“ปัญญา”ที่เป็นความรู้ยิ่งเหนือกว่าโลกียะ เพราะ“ปัญญา”รู้ทั้ง ๒ แบบ คือ รู้ทั้งแบบโลกียะและรู้ทั้งแบบโลกุตระ จึงครบ“ความรู้ในธรรมะ ๒”(โลกียธรรม-โลกุตระธรรม)

ที่นับว่า“เหนือกว่า” ก็เพราะรู้รอบถ้วน องค์ประกอบเหล่านั้นมากกว่าจริง

นั่นก็คือ รู้ทั้งธรรมะที่เป็นโลกียะ ทั้งธรรมะที่เป็นโลกุตระ เป็น“ธรรมะ ๒”

ซึ่งปกติคนปุถุชนทั่วไปก็รู้เฉพาะธรรมที่เป็น“โลกียะ”อยู่เพียงอย่างเดียวมาแต่ไหนแต่ไร ตลอดกาลนาน ไม่สามารถที่จะมี“ความรู้”แบบ“อื่น” ที่เป็นแบบ“อัญญะ”ออกไปจาก“โลกียธรรม”ได้ จริง ๆ

ถ้าหากไม่ได้ยิน-ได้ฟัง หรือได้ซับทราบ “ถ่ายทอดความรู้ที่เป็นโลกุตระธรรม”จากผู้มี“ภูมิธรรมโลกุตระ”อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”แล้ว จริง ๆ มาก่อน ก็ไม่มีสิทธิ์จะมีโลกุตระธรรมนี้ได้

เพราะ“ความรู้”ชนิดนี้แบบนี้มันมันเป็น“ความรู้พิเศษเฉพาะ”ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์ในศาสนาพุทธเท่านั้นที่เป็นผู้สามารถมีได้ ในศาสนาอื่นใด ศาสดาอื่นใด ไม่สามารถมีอย่างนี้ได้เลย

ทุกศาสนายังวนอยู่ในกรอบของ“โลกียธรรม”เท่านั้นเพราะยังไม่สามารถมี“ความรู้”ที่เป็น“กระบวนทัศน์”(paradigm)ใหม่ ที่เป็น“กระบวนการ”(process)ใหม่ ซึ่งมันแตกต่าง

ไปจากแบบเก่าอย่างสิ้นเชิง ชนิดสวนทางกัน ๑๘๐ องศา ที่เดียว

กล่าวคือ ไม่เสพ-ไม่ติด-ไม่ยึด แม้แต่ ไม่ยินดีกับ“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข”จริง ๆ ใน “จิตใจ”ของเราแท้ ๆ

แต่จะมีผู้อดหนุนจนเจือ“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข”มาให้เรา ยิ่งกว่าแต่ก่อนที่ตนเคย “อยากได้”เสียอีก โดยเราไม่ต้องอยากได้เลย ไม่ต้องเรียไร ไม่ต้องใช้วิธีที่เป็นกลเม็ด อันฉลาดเล่ห์เหลี่ยมเล่ห์มากใด แม้แต่จะใช้ชั้นเชิงและเล่ห์เหลี่ยมเคียด

แล้วเราก็จะเลือก“รับเอา”แต่พอดี พอเพียง ที่เหมาะสมกาละนั้น ๆ ในองค์ประกอบ ที่จำเป็นเท่านั้นไว้ เพื่อใช้ทำงานให้แก่ส่วนรวม แก่ส่วนกลางอย่างเหมาะสมเหมาะสมควร

เท่าที่จะเป็นประโยชน์สูง-ประหยัดสุด โดยใช้“ครน.(คุณร่วมน้อย)”และ“หรม.(หารร่วมนมาก)” ตาม“สัมมาสมาธิ”และ“สัมมาปัญญา” ของแต่ละคนที่มี“สัมประสิทธิ์”ของตน แต่ละคน

“สัมประสิทธิ์”(coefficient)คือ ความจริง ของแต่ละคนที่มี“แกนสมาธิ”(จิตที่ตั้งมั่นอย่างคงตัวคงที่แล้วเป็นหลักยืน) กับ“ประสิทธิภาพ”ของ แต่ละคน เมื่อทำงานในปัจจุบันใด ก็จะทำให้เกิด เป็น“ตัวแปร”ที่เพิ่มพูนความก้าวหน้าพัฒนา

“ประสิทธิภาพ”ของ“โลกุตระบุคคล”มี ได้ด้วยประการอย่างนี้

ขณะนี้แล คือ ภาวะที่เปลี่ยนไปเป็น ๑๘๐ องศา เป็นคนละเรื่องกันเลยทีเดียว“โลกียะ”เดิม ที่เป็น“อัญญา” คือเป็น“อิน”(อัญญา)ไป จากอย่างเดิม คือจากโลกียะชนิด“ทวนกระแส”

ทั้งปริมาณ(quantity)ทั้งคุณภาพ(quality) ผู้มี“อัญญา”จะมีทั้ง๒ สภาพสามารถใช้พัฒนา และด้วย“สัญญา”กำหนดหมายรู้สัมผัส ของจริงได้อยู่โหนิโหนิหัด ๆ ปัจจุบันนี้ ไม่ลับ ไม่ลึก ไม่หลง ไม่ลวง แต่อย่างใด

และทั้ง“ปัญญา”ที่ฉลาดจริงฉลาดกว่า นั้นเอง สร้าง“โลกุตระภูมิ”ไปตามลำดับ

โดย“การกำจัดอดีตตาของตน”ไปตาม ลำดับอีกด้วย

“จิต”เรา จึง“ว่าง”จาก“อดีตตา”อย่าง เป็น ปัจจุบันลักษณะให้เรา รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ในตนแท้ เป็นการเกิดขึ้นของความ เป็น“อนัตตา”จริงใจ! ไปเป็นลำดับ ๆ อย่างอัศจรรย์

จาก“โอฬาริกอดีตตา”ลดลง ๆ ๆ แล้ว ก็“มโนมยอดีตตา” และที่สุดก็“อรูปรอดีตตา”

ในจิตใจของเราก็จะ“ว่าง”จาก“อดีตตา”ไป ตามลำดับ ชนิดที่เป็นจริง

ไม่ใช่แค่หลงเพ้อกันอยู่แต่กับ“ตรรกะ” ที่เป็นจินตนาการแค่ปั้น“ภาพ” ปั้น“ชาติ”ว่า “ว่าง”อย่างนั้นอย่างนี้ ซึ่งยังเป็นแค่“อรูปรของความว่างที่ปั้นสร้างจากอุปาทาน”(คือยังเป็น ภาวะลม ๆ แล้ง ๆ ที่ตนเองหลงอยู่คนเดียว)โดย ใช้ “สัญญา”กำหนดรู้เท่านั้น มันก็ยังเป็นภาพ

อยู่ในจิตของตน ที่“ถูกรู้”

มันยังไม่ใช่“ตัวผู้รู้ว่างจากกิเลส”อย่าง
สัมผัสภาวะที่เป็น“จิตจริงของตนที่ทำสำเร็จ”

นั่นก็แค่ตนปั้น“อรูปภพ”ด้วย“มโนมย
อตตะตา”ของตนเอง แล้วก็ได้“ภพที่ปั้นเอง”ขึ้น
มาหลงยึดกันว่า“ว่าง”อย่างนี้ “ว่าง”อย่างนั้น
ตามตรรกะ คือ แค่ตามภาพของเหตุของผล
เท่านั้น ที่มีแต่“อรูป”เป็นคั้งเป็นแคว สารพัด

เพราะท่านผู้นี้ยังแยก“ชาติ ๕”ไม่ออก
โดยเฉพาะทำ“ชาติ”ขึ้นโลกุตระคือ “นิพพัตติ
-อภินิพพัตติ”ยังไม่เป็น ยังไม่มี“ภูมิโลกุตระ”

จึงเป็นแค่“ความว่าง”ที่เพ้อพกอยู่ใน
จินตนาการ เว้ง ๆ ว่าง ๆ ซึ่งก็คือ“ภพ”ที่ตนเอง
สร้าง“ภพว่าง”นี้ที่เป็น“อรูปอตตะตา”ของตนอยู่
นั่นเอง ด้วยการกระทำของตนจนสำเร็จเรียกว่า
“มโนมยอตตะตา”(อตตะตาที่สำเร็จด้วยจิตตนเองทำ
ขึ้นเอง) ซึ่งจะเกิดเป็น“โอฬาริกอตตะตา”ก็ได้
เป็น“รูปอตตะตา-อรูปอตตะตา”ก็ได้

เพราะตนยังไม่รู้“อตตะตา ๓”ที่ถ่องแท้
อันหมายถึง “ธาตุรู้”ที่เป็น“เวทนา”(ความรู้สึก)
ของตน ซึ่งมี“อกุศลจิต”หรือ“กิเลส”เป็น“ตัว
เหตุ”ให้เกิดเวทนา แล้วตนก็กำจัด“อกุศล
จิต”ตัวนี้ให้ได้ ไปตามลำดับ ตั้งแต่เรียนรู้อ
“กิเลสตัวยหยาบ”ที่รู้ง่าย แล้วกำจัดจนสำเร็จ
จริง กำจัดให้มันตายได้แท้ แล้วจึงจะไป
กำจัดตัวที่ละเอียดขึ้น ๆ ได้เป็นขั้นเป็นตอน
เขายังไม่มีความเป็น“ลำดับ”แท้จริง ที่

ถูกขั้นถูกตอนอย่างเรียบร้อยพิเศษแท้ มัน
วกไปวกมา ลัดไปลัดมา ยังสับสน มันจึงยัง
ไม่เป็นลำดับที่เรียบร้อยราบรื่นจริง

พระพุทธเจ้าตรัส ความมหัสจรรย์ของ
มหาสมุทรรกับธรรมะของพระองค์ ว่า มีความ
มหัสจรรย์เหมือนกัน ในข้อต้นเลย ว่า ธรรมะ
กับมหาสมุทรรย่อมมีความลาด ลุ่ม ลึกลงไป
ตามลำดับ ย่อมศึกษาไปตามลำดับ กระทำไป
ตามลำดับ ปฏิบัติไปตามลำดับ ไม่ใช่จะบรรลุ
อรหัตต์ได้แบบลัดตัดตอน หรือแบบไม่เรียง
ลำดับ ทำไปเลอะ ๆ เทอะ ๆ หรือแบบหลับตา
ดำน้ำ มัว ๆ มีด ๆ งม ๆ คลำ ๆ เอาอย่างไรก็ได้
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙)

ที่มันไม่สอดคล้องตรงตามพระวณะ
เพราะมันยังไม่ใช่“ปรมัตถสังขะ”ที่เป็น“ภาวะ
ว่างจากกิเลส” ซึ่งผู้ปฏิบัติบรรลุแต่ละภาวะ
แต่ละขั้น เป็นลำดับ ๆ ไป คือว่างจากภาวะ
กิเลสหายาก่อน ได้แล้วจึงจะปฏิบัติให้ว่าง
จากกิเลสขั้นต่อไป จนเป็นขั้นกลาง กระทั่ง
ละเอียดขั้นปลายสุด แต่ประการใดเลย

จึงจะเป็น“การหมดสิ้นกามกิเลส”ใน
“กามภพ” เหลือกิเลสใน“รูปจิต-อรูปจิต”จึง
จะปฏิบัติกำจัดกิเลสขั้น“รูปจิต”ให้หมดสิ้น
ไป เป็น

มันเป็นแค่“ภพ”ที่ผู้หลงผิดนั้นปั้นขึ้น
ทำ“ความเกิด”(ชาติ)ขึ้นใส่จิตตนเองต่างหาก
เพราะผู้ปฏิบัติคนนั้น ไม่สามารถรู้จัก

ตามที่มีผู้นั้นมี“สัมมาทิฏฐิ”
ก็จะเข้าใจได้ และปฏิบัติกำจัด“มิจฉา
อาชีวะ ๕”ได้ กำจัด“มิจฉากัมมันตะ ๓”ได้
กำจัด“มิจฉาวาจา ๔”ได้
กำจัด“มิจฉากัมมังกับปะ ๓”ได้
ภาวะของกิเลส“มิจฉา”ทั้งหลายถูกกำจัด
ไปได้ ก็เป็น“ผลธรรม”ที่แท้ ที่สุดสิ้นไปได้ตาม
ลำดับที่ได้ปฏิบัติเป็น“สัมมาอาริยมผล”
โดยมี“โคตรภูญาณ”กำจัดกิเลสจนสิ้น
ด้วย“มัคคญาณ”และสำเร็จมี“ผลญาณ”
รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ด้วย“ปัจจเวกขณญาณ”
บริบูรณ์ และสัมบูรณ์เป็นที่สุด

การสังเคราะห์กันเพื่อเกิด“ปัญญา”ตาม
กระบวนการทัศน์ (paradigm) อันมี“มรรค ๘ กับ
โพชฌงค์ ๗” นั้น วิจัยได้ตามพรรณนามานี้
ผู้มี“สัมมาทิฏฐิ”เป็นประธาน เมื่อเกิด
การปฏิบัติโดยมี“สัมผัส ๖” เช่น ตากระทบ
รูป เกิด“เวทนา ๒”เป็น“ทุกขเวทนา”ก็ตาม
เป็น“สุขเวทนา”ก็ตาม

เมื่อเรามี“สติสัมปชัญญะ” แล้ว
พยายาม“วิจัยธรรม”(ธัมมวิจัยสัมโพชฌงค์) ก็
คือ วิจัย“เวทนาในเวทนา”นั่นเอง หรือวิจัย
ทั้ง“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”ให้ลึกให้ละเอียด
ในลึกเข้าไปเรื่อยๆ กระทั่งสามารถสังเคราะห์
เอาเฉพาะ“ตัวเหตุ”(สมุทัยอาริยัจ) คือ “อกุศล
จิต”หรือ“ตัวบาป” ให้แม่นยำคมถูกตัวให้ได้
ได้แล้ว ก็ทำการ“ประหาร”ด้วย“การ

ปหาน ๕” กระทั่งสำเร็จ อกุศลจิตนั้น“ดับ
สนิท”(นิโรธ)บริบูรณ์ สัมบูรณ์

ตัว“สัมมาทิฏฐิ”ที่เป็น“ตัวประธาน”มา
แต่แรก ก็จะเจริญก้าวหน้าขึ้นไปตามลำดับ
ที่กำหนดรู้”(อภิสังขญา)ได้ว่า การปฏิสังเคราะห์
ของอาชีวะ(อาชีวะ)ก็ดี การกระทำต่างๆ(กัมมันตะ)
ก็ดี การพูด(วาจา)ก็ดี การนึกคิด(สังกัปปะ)ก็ดี
เราสามารถกำจัดกิเลสตัวนั้นได้จริง เราก็
หยั่งรู้“กระบวนการ”(process)ของมันได้ชัดเจน
อย่างรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง(สังจิกณะ)เป็น“สัมมา
ทิฏฐิ” ที่มีผลก้าวหน้าขึ้นตามการปฏิบัติไป
เสมอๆ (สัมมาปฏิบัติ)

“สัมมาทิฏฐิ”ก็จะพัฒนาขึ้นไปทุกพฤติ
กรรมของการปฏิบัติ“สัมมาอาริยมรรค”ทั้ง ๘
ตามพระพุทธเจ้าตรัสว่า ให้“ปฏิบัติมรรค ๗
องค์” ปฏิสัมพันธ์ไปพร้อมกับ“โพชฌงค์”ทั้ง ๗
เช่น เราสามารถ“ทำใจในใจ”(มนสิการ)ได้

สำเร็จด้วยการมี“สติสัมปชัญญะ”เสมอ
สำรวจอินทรีย์ ๖ ได้เสมอ “สัมมาทิฏฐิ”ของ
เราก็จะพัฒนาขึ้นไปเสมอๆ เป็น“โยนิโสม
นสิการ” ที่มี“สัมมาทิฏฐิเป็นประธาน”แท้

เมื่อ“สัมมาทิฏฐิ”ในกระบวนการใดที่
ก้าวหน้าขึ้นๆ ก็สังสมเจริญเป็น“ปัญญา”ไป
ตามลำดับเรียกว่า“ปัญญินทรีย์”สูงขึ้นๆ จน
กระทั่งเต็มครบ“ปัญญินทรีย์”สุดท้าย จบสุด
ก็เรียกว่า“ปัญญาพละ”(ผล)

“ปัญญา”จึงแตกต่างจาก“ความรู้เชิงโลก”

บทความพิเศษ

● พิมพ์วิวัฒน์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๓๒๐

นักการเมืองไทยก็พยายามฝังหัวประชาชนไทยว่า
เมื่อเลือกแล้วควรจะปล่อยให้ผู้แทนอยู่จนครบวาระ
และให้รัฐบาลบริหารได้ตามที่เห็นควร
ทั้ง ๆ ที่โดยหลักการ รัฐบาลที่เป็น “ขบถ”
ควรถูกคัดค้านหรือถูกขับไล่

ทำไมต้องรู้ทัน? ตอน ประชาธิปไตย (Democracy)

พอล คอลลีเออร์ ศาสตราจารย์ทางเศรษฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยออกฟอร์ด ประเทศอังกฤษ กล่าวว่า :

“พบหลักการที่ชัดเจนจากการสำรวจว่า การเลือกตั้งที่โปร่งใส (ไม่ทุจริตและไม่ซื้อเสียง) จะส่งผลให้รัฐบาลใช้นโยบายทางเศรษฐกิจที่เป็นประโยชน์ต่อประชาชน ในขณะที่การเลือกตั้งที่เต็มไปด้วยการทุจริตแสดงให้เห็นว่า การตรวจสอบและถ่วงดุล (check and balance) ตามระบอบประชาธิปไตยได้สูญหายไป”

โทมัส เจฟเฟอร์สัน ประธานาธิบดีคนที่ 3 ของสหรัฐฯ (พ.ศ.๒๓๔๔-๒๓๕๒) กล่าวว่า :

“นักประชาธิปไตยจะเชื่อในการควบคุมของประชาชน...คะแนนเสียงของคนร้อยละ ๕๑ ไม่ได้ทำให้พวกเขาสิทธิเหนือคนร้อยละ ๔๙”

นักการเมืองในระบอบประชาธิปไตยจะไม่ “ควบคุม” ประชาชนด้วยการใช้เงินหรืออำมลสินจ้างใด ๆ ชื่อ “อำนาจอธิปไตย” (มีจิตสำนึกสาธารณะ) ไม่ยึดถือระบบผู้ชนะได้หมด (winner-take-all) แต่จะคำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมและการ

“ข้าพเจ้าเป็นผู้นิยมลัทธิมาร์กซ์ เพราะลัทธินี้มีเป้าหมายทางจริยธรรม (สร้างความเท่าเทียม) ในขณะที่ระบบทุนนิยมสร้างแต่กำไร”

องค์ดาไล ลามะ
ผู้นำทางศาสนาของทิเบต
พฤษภาคม ๒๐๑๐

อ้างอิง : William Blum, “America’s Deadliest Export : Democracy”, ๒๐๑๓

เคารพสิทธิของสมาชิกร่วมสังคม

โทมัส เจฟเฟอร์สัน ยังเตือนด้วยว่านักประชาธิปไตยมีน้อยลงทุกที เขาเจาะจงเตือนถึงอันตรายของ “กลุ่มธนาคารและการเงิน” ในที่สุดการใช้เงินซื้อนักการเมืองเพื่อหล่อหลอมนโยบายของประเทศและกฎระเบียบให้เป็นประโยชน์ต่อกลุ่มของตน และการฉ้อฉลอย่างหนักในภาคการเงินก็ทำให้สหรัฐอเมริกาเผชิญวิกฤติอย่างร้ายแรงทางเศรษฐกิจในปี พ.ศ.๒๕๕๑ และส่งผลให้เศรษฐกิจของโลกพลอยชวนเซไปด้วยตลอดห้าปีที่ผ่านมา

ดร.โจเซฟ อี.สติกลิตส์ ศาสตราจารย์ทางเศรษฐศาสตร์ชาวอเมริกันของมหาวิทยาลัยโคลัมเบียผู้ได้รับรางวัลโนเบลในปี พ.ศ.๒๕๔๔ กล่าวว่า :

“ประชาธิปไตยหมายความว่าไม่มีผู้ใดหรือหมู่คณะใดจะได้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ตนเองต้องการ ประชาธิปไตยเป็นระบบที่ใช้เหตุผลชักจูงให้ผู้อื่นเห็นด้วยและปฏิบัติตาม...ประชาธิปไตยที่แท้จริงต้องการมากกว่าแค่การไปออกเสียงเลือกตั้งทุก ๆ ๒-๔ ปี นักการเมืองต้องฟังเสียงประชาชน”

ผู้ที่ใช้การโกหก หลอกลวง บิดเบือน ใช้เงินจ้าง สัญญาว่าจะให้ ชมเชย คุกคาม ทำร้าย ใช้กำลังบังคับ เช่นฆ่าเพื่อนร่วมชาติ ปล้นชิง ทำลายสมบัติสาธารณะและละเมิดหลักนิติธรรมเพื่อให้ได้สิ่งที่ตนเองต้องการนั้นเรียกว่า ทหารราช(tyrant)

ดร.เดวิด ซีคอร์ทเทน อดีตศาสตราจารย์ด้านบริหารธุรกิจของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด กล่าวว่า :

“เสรีภาพที่ถูกต้องในระบอบประชาธิปไตยคือ เสรีภาพที่มีความรับผิดชอบต่อสังคมและประเทศ ไม่ใช่ใบอนุญาตให้ทำอะไรได้ตามชอบใจ และแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัวโดยไม่นำพาต่อส่วนรวม แต่มันเป็นโอกาสที่จะทำหน้าที่พลเมืองอย่างมีความรับผิดชอบในฐานะสมาชิกคนหนึ่งของสังคม”

เสรีภาพที่มีความรับผิดชอบต่อสังคมและประเทศชาติไม่ใช่เสรีภาพที่จะบุกขว้างปา และตำหนุบุคคลที่ตนไม่พอใจอย่างหยาบคาย บุกโรงพยาบาล เผาศาลากลาง ยิงเสาไฟฟ้าแรงสูง เช่นฆ่าทหารที่ปราศจากอาวุธ เผาห้างสรรพสินค้าและปล้นชิงทรัพย์สิน ฯลฯ ปราบกฏการณ์เช่นนี้จะเกิดขึ้นในประเทศที่ล้มเหลวหรือใกล้จะล้มเหลวเท่านั้น

ดร.ชาร์ล ทิลลี ศาสตราจารย์ทางรัฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดกล่าวถึงการตรวจสอบความเป็นประชาธิปไตยนั้นให้ดูว่า :

๑. “ประมุขของรัฐหรือหัวหน้ารัฐบาล รัฐมนตรี และผู้ทำหน้าที่นิติบัญญัติได้รับการเลือกเข้ามาอย่างอิสระและถูกต้องชอบธรรมหรือไม่
๒. ประชาชนปลอดจากการครอบงำของกองทัพ อำนาจจากต่างประเทศ คณะธิปไตยหรือการบริหารโดยคนกลุ่มเล็ก(oligarchy) กลุ่มศาสนา(theocracy) นายทุนหรือกลุ่มคนรวย(plutocracy) หรือกลุ่มอิทธิพลอื่น ๆ หรือไม่
๓. รัฐบาลทำให้ประชาชนฟังฟังรัฐบาลหรือไม่ รัฐบาลมีหน้าที่ให้ความรู้ ข้อมูลข่าวสาร ความ

เป็นธรรมชาติ ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ความเสมอภาคและการช่วยเหลือที่จำเป็น เช่น ถนน ไฟฟ้า แหล่งน้ำ ฯลฯ ทั้งนี้เพื่อให้ประชาชนเข้มแข็ง พึ่งตนเองได้ มีศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ มีศีลธรรมและสามารถใช้อำนาจอธิปไตยของตนได้อย่างอิสระและมีประสิทธิภาพ ประเทศจะเจริญต้องมีประชาชนที่เข้มแข็งทั้งร่างกายและสมอง “ประชานิยม” ทำให้เกิดการเสพติดและยอมจำนน นักการเมืองที่ใช้นโยบายประชานิยมมักไม่มีเจตนาดีต่อประชาชนและประเทศชาติ พวกเขาใช้นโยบายนี้เพื่อให้ได้คะแนนเสียงและการสนับสนุน นักการเมืองที่ดีต้องให้ “สิ่งที่ถูกต้อง” ไม่ใช่ “สิ่งที่ถูกใจ”

๔. ในระบบกษัตริย์ซึ่งไม่มีพรรคการเมืองหรือระบบเลือกตั้ง มีการสร้างระบบเพื่อการประชาสัมพันธ์ หรือมีการกระตุ้นส่งเสริมให้เกิดการ “ถกเถียง” ในเรื่องนโยบายการบริหารและการยินยอมให้มีการร้องทุกข์หรือไม่”

เป้าหมายของการบริหารประเทศคือการอยู่ดีมีสุขของประชาชนและความเจริญของประเทศชาติ จึงไม่ควรหลงหรือยึดติดกับชื่อของระบบหรือตัวระบบ ควรมุ่งบรรลุผลของการใช้ระบบ

ดร.จักษ์ พันธ์ชูเพชร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ทางรัฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยนครสวรรค์ กล่าวว่า : “พรรคการเมืองหมายถึงกลุ่มบุคคลที่มีแนวความคิดหรืออุดมการณ์ทางการเมืองคล้ายกันหรือเหมือนกัน มาร่วมกันจัดตั้งองค์กรด้วยความสมัครใจเพื่อผลประโยชน์ทางการเมือง โดยมีจุดประสงค์จะเข้าไปมีอำนาจทางการเมืองเพื่อการจัดสรรสิ่งที่มีคุณค่าต่อสังคม”

สมาชิกพรรคการเมืองมีหน้าที่จัดหางบประมาณและบริหารพรรคการเมืองร่วมกัน พรรคการเมืองต้องไม่มีลักษณะของ “บริษัทจำกัด” ที่เจ้าของหุ้นใหญ่มีอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาดในการตัดสินใจสั่งการ และดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ของตนและพรรคพวกแทนที่จะเพื่อสังคม

พอล ครุกแมน ศาสตราจารย์ทางเศรษฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน ผู้ได้รับรางวัลโนเบลในปี ๒๕๕๑ กล่าวว่า “ประเทศไม่ใช่บริษัท”

การบริหารประเทศทำเพื่อประชาชน การบริหารบริษัททำเพื่อผู้ถือหุ้น

ศาสตราจารย์โนม ชอมสกี ของสถาบันเอ็มไอที สหรัฐฯ กล่าวว่า :

“นักการเมืองอเมริกันพยายามปลุกฝังความคิดให้ชาวอเมริกันว่า เมื่อผ่านการเลือกตั้งแล้ว ควรปล่อยให้ให้นักการเมืองรวมทั้งประธานาธิบดีอยู่ในตำแหน่งจนกว่าจะครบเทอมของตน”

นายทุนที่นักประวัติศาสตร์เศรษฐกิจชาวอเมริกันเรียกว่า “นายทุนโจร”(robber baron) หรือ “นายทุนสามัญ” ได้เข้าควบคุมพรรคการเมืองและนักการเมืองอเมริกันตั้งแต่ทศวรรษ ๑๘๗๐ (พ.ศ.๒๔๑๓) นักการเมืองจึงร่วมมือกับนายทุนควบคุมความคิดของประชาชนโดยใช้สื่อมวลชนซึ่งเป็นของนายทุน (สื่อมวลชนซึ่งเคยมี ๔๐-๕๐ บริษัทเหลือเพียง ๘ บริษัทขนาดใหญ่ในปัจจุบัน และทั้งหมดเป็นของนายทุน) ศาสตราจารย์ โนม ชอมสกีเรียกการโฆษณาชวนเชื่อของนักการเมืองและนายทุนนี้ว่า “media control” ในปี ๑๘๖๗ (พ.ศ.๒๔๑๐) ประธานาธิบดีโทมัส บี.เฮลล์ ถึงกับกล่าวว่า “นี่ไม่ใช่รัฐบาลของประชาชน โดยประชาชน และเพื่อประชาชนอีกต่อไป มันเป็นรัฐบาลของบริษัท โดยบริษัทและเพื่อบริษัท” ในปัจจุบันเงินจำนวนพันล้านดอลลาร์ถูกบริจาคให้นักการเมืองและพรรคการเมืองเพื่อใช้ในการรณรงค์ทางการเมือง และเงินอีกนับหมื่นล้านและนักล็อบบี้อีกนับหมื่นคนทำงานอย่างหนักในกรุงวอชิงตันเพื่อผลักดันให้นักการเมืองทำงานเพื่อ นายทุน

นักการเมืองไทยก็พยายามฝังหัวประชาชนไทยเช่นเดียวกันว่า เมื่อเลือกแล้วควรจะปล่อยให้ผู้แทนอยู่จนครบวาระและให้รัฐบาลบริหารได้ตามที่เห็นควร ทั้ง ๆ ที่โดยหลักการ รัฐบาลที่เป็น

“ขบถ” ควรถูกคัดค้านหรือถูกขับไล่

ประเทศไทยตกอยู่ในภาวะที่เลวร้ายกว่าสหรัฐอเมริกา เพราะ “นายทุน” ได้ใช้ระบอบประชาธิปไตยหรืออำนาจเงินเข้ายึดอำนาจรัฐฯ เสียเองแล้วอ้าง “ความชอบธรรม” ในการบริหารประเทศด้วยระบบ “เผด็จการเสียงส่วนใหญ่” (tyranny of the majority)

โรเบิร์ต ดี แคลบลาน และซีมัวร์ มาร์ติน ลิปเชิต นักวิชาการชั้นนำชาวอเมริกัน กล่าวว่า :

“ประเทศใดประเทศหนึ่งจะไม่พร้อมที่จะใช้ระบอบประชาธิปไตยได้ตราบใดที่ฐานะทางเศรษฐกิจจะอยู่ในระดับที่ประชาชนไม่ต้องการเข้ากินค่า (มีคนชั้นกลางมาก) และมีเวลาสนใจประชาธิปไตยและข่าวสารบ้านเมือง นอกจากฐานะทางเศรษฐกิจแล้ว การศึกษาต้องดีพอที่ประชาชนจะรู้จักรับผิดชอบในระบบนี้ด้วย”

ประชาชนที่รู้ข้อมูลข่าวสารและมีการศึกษาจะไม่ถูกหลอกถูกซื้อได้ง่ายๆ และจะรับผิดชอบในการควบคุมคัดค้านและขับไล่นักการเมือง “ขบถ” ตามหน้าที่ของประชาชนในระบอบประชาธิปไตย ประชาชนที่ขาดข้อมูลข่าวสารหรือขาดการศึกษามักตกเป็นเหยื่อนักการเมืองเลว ประชาธิปไตยจะงอกงามและยั่งยืนในประเทศที่ประชาชนมีความรู้ มีรายได้ที่ไม่แตกต่างกันมากและเข้าถึงข่าวสารและข้อมูลเช่นในประเทศสแกนดิเนเวีย สวิตเซอร์แลนด์และญี่ปุ่น สำหรับประเทศที่มีความแตกต่างด้านรายได้สูง เช่น ประเทศในลาตินอเมริกา แอฟริกาและไทย (แตกต่างกันมากขึ้นเรื่อยๆ) ประชาธิปไตยยากจะงอกงามและยั่งยืน เพราะความแตกต่างด้านรายได้จะนำไปสู่ความไม่เท่าเทียมทางสังคมและการเมือง

แซมมวล ฮันทิงตัน ศาสตราจารย์ทางรัฐศาสตร์ผู้มีอิทธิพลสูงทางความคิดของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดกล่าวว่า :

“การเร่งเข้าสู่ระบอบประชาธิปไตยอย่างรวดเร็วและรุนแรงจะก่อให้เกิดผลเสีย”

ระบอบประชาธิปไตยเป็นกระบวนการที่มีหลายองค์ประกอบซึ่งทำงานร่วมกันเพื่อผลประโยชน์ของประชาชนและประเทศชาติ ไม่ใช่เฉพาะเพื่อผลประโยชน์ของผู้ลงคะแนนเสียงกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ความเข้าใจในระบอบ กระบวนการ และการมีจิตสำนึกสาธารณะเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งต่อความสำเร็จของประชาธิปไตย ประชาชนต้องมีความรู้ความเข้าใจและความรับผิดชอบต่อส่วนรวมในฐานะสมาชิกที่ดีของสังคม การเข้าสู่ระบอบประชาธิปไตยอย่างรวดเร็วและรุนแรงโดยขาดสาระสำคัญดังกล่าวจะทำให้ประเทศแตกแยก อ่อนแอ และล้มลุกคลุกคลาน (เหมือนหัดขี่จักรยานใหม่ๆ) จะเกิดการแบ่งพรรคแบ่งพวก แย่งชิงอำนาจและผลประโยชน์ เปลี่ยนนโยบายบ่อย รัฐบาลไม่มั่นคง การบริหารไม่ต่อเนื่อง ทุกฝ่ายไม่มีวาระแห่งชาติร่วมกัน ย่างต่อการถูกแทรกแซงครอบงำและหาผลประโยชน์โดยพลังอำนาจจากภายนอก เพราะฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะหันไปพึ่งพิงมหาอำนาจเพื่อให้ได้การสนับสนุน ในที่สุดมักกลายเป็นประเทศที่ทันสมัยแต่ไม่พัฒนา ด้วยเหตุนี้อดีตผู้นำการเปลี่ยนแปลงการปกครองของประเทศหนึ่งจากระบบกษัตริย์ให้เป็นระบอบประชาธิปไตยอย่างกะทันหันจึงกล่าวในภายหลังว่า :

“เมื่อข้าพเจ้ามีอำนาจ ข้าพเจ้าก็ไม่มีประสบการณ์ เมื่อข้าพเจ้ามีประสบการณ์ ข้าพเจ้าก็ไม่มีอำนาจ”

เมื่อรัสเซียเปลี่ยนระบบเศรษฐกิจจากระบบคอมมิวนิสต์ให้เป็นระบบทุนนิยมอย่างกะทันหันตามหลัก “The Shock Doctrine” ที่แนะนำโดยสหรัฐฯ โดยเริ่มด้วยการขายกิจการของรัฐให้เอกชนหลังปี พ.ศ. ๒๕๓๔ เศรษฐกิจของรัสเซียก็ล่มสลายเพราะประเทศไม่มีความรู้ความเข้าใจและไม่มีโครงสร้างใด ๆ ที่จะรองรับเศรษฐกิจแบบทุนนิยม

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

- ศาสดาจอมลลอม
หวังผู้มำปกป้องตน
ศาสดาดีจรง
ย้งปกป้องผู้่อ้นมำกกว่ำตน.

ปกป้องศาสดา

สมัยหนึ่ง พระผู้มืพระภคเจ้ตร้ลกับ
เหล่ลภิกษุว่ำ

ดุก่อนภิกษุท้งเหล่ลย ศาสดา(ผู้มำในกระตั้ง
ลัทธิศาสดา) ๕ จำพวกนี้มืปรากฏอยู่ในโลก คือ

**๑. ศาสดาบงคนในโลกนี้ เป็บผู้มืคิลไม
บริสุทธี** แต่ปฏิญณำ(ให้ค้ำม้นลัญญณำ)ว่ำ เรำเป็บผู้มื
คิลบริสุทธี คิลของเรำบริสุทธีผุดผ่อง ไม่เศร้ำหมอง

แม้พวกสววกท้งเหล่ลยก็รู้จ้กศาสดานั้นอย่งนี้ว่ำ
ศาสดาทำนนี้เป็บผู้มืคิลไมบริสุทธี แต่ปฏิญณำว่ำ
เรำเป็บผู้มืคิลบริสุทธี คิลของเรำบริสุทธีผุดผ่อง ไม่
เศร้ำหมอง ก็ถ้ำหำกว่ำพวกเรำนี้เหล่ลย บอ(ควม
จรง)แก่พวกคฤห้สถ์ ศาสดานั้นย้อมไม่ฟังพอใจ
อย่งนี้แล้วพวกเรำจะกล่ำให้ศาสดานั้นไม่พอใจ
ไปทำไม ในเมือศาสดานั้นยกย่องนับถือพวกเรำด้วย
จิวร(ผ้ำนุ่งห่ม) บิณทบต(อหำร) เสนนสนะ (ที่อยู่
อศัย) และคิลนบัจจัยเกลัชบรชขร(ยารักชโรค)

ฉะนั้น หำกศาสดานั้นกระทำกรรมใดไว้ ก็จจะ
ปรากฏด้วยกรรมนั้นเอง

ดุก่อนภิกษุท้งเหล่ลย พวกสววกนั้นจรงรักชข
(ปกป้อง)ศาสดājำพวกนี้โดยคิล และศาสดา
จำพวกนี้ก็หวังกระรักษำโดยคิลจกพวกสววก

**๒. ศาสดาบงคนในโลกนี้ เป็บผู้มือชพิ
(ควมเป็บอยู่)ไม่บริสุทธี** แต่ปฏิญณำว่ำ เรำเป็บ
ผู้มือชพิบริสุทธี อชพิของเรำบริสุทธีผุดผ่อง ไม่

เศร้ำหมอง

แม้พวกสววกท้งเหล่ลยก็รู้จ้กศาสดานั้นอย่ง
นี้ว่ำ ศาสดาทำนนี้เป็บผู้มือชพิไม่บริสุทธี แต่
ปฏิญณำว่ำ เรำเป็บผู้มือชพิบริสุทธี อชพิของ
เรำบริสุทธีผุดผ่อง ไม่เศร้ำหมอง ก็ถ้ำหำกว่ำพวก
เรำนี้เหล่ลย บอ(ควมจรง)แก่พวกคฤห้สถ์ ศาสดา
นั้นย้อมไม่ฟังพอใจ อย่งนี้แล้วพวกเรำจะกล่ำให้
ศาสดานั้นไม่พอใจไปทำไม ในเมือศาสดานั้นยกย่อง
นับถือพวกเรำด้วยจิวร บิณทบต เสนนสนะ และ
คิลนบัจจัยเกลัชบรชขร

ฉะนั้น หำกศาสดานั้นกระทำกรรมใดไว้ ก็จจะ
ปรากฏด้วยกรรมนั้นเอง

ดุก่อนภิกษุท้งเหล่ลย พวกสววกนั้นจรงรักชข
(ปกป้อง)ศาสดājำพวกนี้โดยอชพิ และศาสดา
จำพวกนี้ก็หวังกระรักษำโดยอชพิจกพวกสววก

**๓. ศาสดาบงคนในโลกนี้ เป็บผู้มืธรรมเทศนā
(กระบรยยธรรม)ไม่บริสุทธี** แต่ปฏิญณำว่ำ เรำ
เป็บผู้มืธรรมเทศนāบริสุทธี ธรรมเทศนāของเรำ
บริสุทธีผุดผ่อง ไม่เศร้ำหมอง

แม้พวกสววกท้งเหล่ลยก็รู้จ้กศาสดานั้นอย่งนี้ว่ำ
ศาสดาทำนนี้เป็บผู้มืธรรมเทศนāไม่บริสุทธี แต่
ปฏิญณำว่ำ เรำเป็บผู้มืธรรมเทศนāบริสุทธี ธรรม
เทศนāของเรำบริสุทธีผุดผ่อง ไม่เศร้ำหมอง ก็ถ้ำ
หำกว่ำพวกเรำนี้เหล่ลย บอ(ควมจรง)แก่พวก

คฤหัสถ์ ศาสตานันน์ยอมไม่พึงพอใจ อย่างนี้แล้ว พวกเราจะกล่าวให้ศาสตานันน์ไม่พอใจไปทำไม ในเมื่อศาสตานันน์ยกย่องนับถือพวกเราด้วยฉิวร บิณฑบาต เสนาสนะ และศิลาปัจจัยเภลัชชบริหาร

ฉะนั้น หากศาสตานันน์กระทำการกรรมใดไว้ ก็จะมีปรากฏด้วยกรรมนั้นเอง

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พวกสาวกนั้นจึงรักษา (ปกป้อง) ศาสดาจำพวกนี้โดยธรรมเทศนา และ ศาสดาจำพวกนี้ก็หวังการรักษาโดยธรรม-เทศนาจากพวกสาวก

๔. ศาสดาบางคนในโลกนี้ เป็นผู้มิไวยากรณ์ (ภาษาอธิบาย) ไม่บริสุทธิ์ แต่ปฏิญาณว่า เราเป็นผู้มิไวยากรณ์บริสุทธิ์ ไวยากรณ์ของเราบริสุทธิ์ ผุดผ่อง ไม่เศร้าหมอง

แม้พวกสาวกทั้งหลายก็รู้จักศาสตานันน์อย่างนี้ว่า ศาสดาท่านนี้เป็นผู้มิไวยากรณ์ไม่บริสุทธิ์ แต่ปฏิญาณว่า เราเป็นผู้มิไวยากรณ์บริสุทธิ์ ไวยากรณ์ของเราบริสุทธิ์ ผุดผ่อง ไม่เศร้าหมอง ก็ถ้าหากว่า พวกเรานี้แหละ บอก(ความจริง)แก่พวกคฤหัสถ์ ศาสตานันน์ยอมไม่พึงพอใจ อย่างนี้แล้วพวกเรา จะกล่าวให้ศาสตานันน์ไม่พอใจไปทำไม ในเมื่อศาสตานันน์ยกย่องนับถือพวกเราด้วยฉิวร บิณฑบาต เสนาสนะ ศิลาปัจจัยเภลัชชบริหาร

ฉะนั้น หากศาสตานันน์กระทำการกรรมใดไว้ ก็จะมีปรากฏด้วยกรรมนั้นเอง

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พวกสาวกนั้นจึงรักษา (ปกป้อง) ศาสดาจำพวกนี้โดยไวยากรณ์ และ ศาสดาจำพวกนี้ก็หวังการรักษาโดยไวยากรณ์ จากพวกสาวก

๕. ศาสดาบางคนในโลกนี้ เป็นผู้มิญาณ-ทัสสนะ(ความรู้แจ้งเห็นจริงในสังขาร) ไม่บริสุทธิ์ แต่ปฏิญาณว่า เราเป็นผู้มิญาณทัสสนะบริสุทธิ์ ญาณทัสสนะของเราบริสุทธิ์ ผุดผ่อง ไม่เศร้าหมอง

แม้พวกสาวกทั้งหลายก็รู้จักศาสตานันน์อย่างนี้ว่า ศาสดาท่านนี้เป็นผู้มิญาณทัสสนะไม่บริสุทธิ์ แต่ปฏิญาณว่า เราเป็นผู้มิญาณทัสสนะบริสุทธิ์ ญาณทัสสนะของเราบริสุทธิ์ ผุดผ่อง ไม่เศร้าหมอง ก็ถ้าหากว่าพวกเรานี้แหละ บอก(ความจริง)แก่พวก

คฤหัสถ์ ศาสตานันน์ยอมไม่พึงพอใจ อย่างนี้แล้ว พวกเราจะกล่าวให้ศาสตานันน์ไม่พอใจไปทำไม ในเมื่อศาสตานันน์ยกย่องนับถือพวกเราด้วยฉิวร บิณฑบาต เสนาสนะ และศิลาปัจจัยเภลัชชบริหาร

ฉะนั้น หากศาสตานันน์กระทำการกรรมใดไว้ ก็จะมีปรากฏด้วยกรรมนั้นเอง

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พวกสาวกนั้นจึงรักษา (ปกป้อง) ศาสดาจำพวกนี้โดยญาณทัสสนะ และ ศาสดาจำพวกนี้ก็หวังการรักษาโดยญาณทัสสนะจาก พวกสาวก

เหล่านี้แลเป็นศาสดา ๕ จำพวก มีปรากฏอยู่ในโลก ส่วนเราตถาคต(คำแทนชื่อที่ตรัสถึงพระองค์เองซึ่งหมายถึงผู้ตรัสรู้แล้ว)นั้น เป็นผู้มิศีลบริสุทธิ์ ก็ปฏิญาณว่า เราเป็นผู้มิศีลบริสุทธิ์ ศีลของเราบริสุทธิ์ ผุดผ่อง ไม่เศร้าหมอง สาวกทั้งหลายไม่ต้องรักษาเราโดยศีล และเราก็ไม่หวังการรักษาโดยศีลจากสาวก

เราเป็นผู้มิอาชีพบริสุทธิ์ ก็ปฏิญาณว่า เราเป็นผู้มิอาชีพบริสุทธิ์ อาชีพของเราบริสุทธิ์ ผุดผ่อง ไม่เศร้าหมอง สาวกทั้งหลายไม่ต้องรักษาเราโดยอาชีพ และเราก็ไม่หวังการรักษาโดยอาชีพจากสาวก

เราเป็นผู้มิธรรมเทศนาบริสุทธิ์ ก็ปฏิญาณว่า เราเป็นผู้มิธรรมเทศนาบริสุทธิ์ ธรรมเทศนาของเราบริสุทธิ์ ผุดผ่อง ไม่เศร้าหมอง สาวกทั้งหลายไม่ต้องรักษาเราโดยธรรมเทศนา และเราก็ไม่หวังการรักษาโดยธรรมเทศนาจากสาวก

เราเป็นผู้มิไวยากรณ์บริสุทธิ์ ก็ปฏิญาณว่า เราเป็นผู้มิไวยากรณ์บริสุทธิ์ ไวยากรณ์ของเราบริสุทธิ์ ผุดผ่อง ไม่เศร้าหมอง สาวกทั้งหลายไม่ต้องรักษาเราโดยไวยากรณ์ และเราก็ไม่หวังการรักษาโดยไวยากรณ์จากสาวก

เราเป็นผู้มิญาณทัสสนะบริสุทธิ์ ก็ปฏิญาณว่า เราเป็นผู้มิญาณทัสสนะบริสุทธิ์ ญาณทัสสนะของเราบริสุทธิ์ ผุดผ่อง ไม่เศร้าหมอง สาวกทั้งหลายไม่ต้องรักษาเราโดยญาณทัสสนะ และเราก็ไม่หวังการรักษาโดยญาณทัสสนะจากสาวก

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พระตถาคตทั้งปวงนั้น พวกเธอไม่ต้องรักษา. ๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๗ “สังฆเภทขันธกะ” ข้อ ๓๗๒)

เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม

เคยถูกห้อมล้อมด้วยผู้คน
ไม่ว่าเจ้านาย ลูกน้อง
กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ประชาชน
บัดนี้คนเหล่านั้นหายไปแล้วจากชีวิต
เหลือเพียงเขาคนเดียวเท่านั้น
ณ เวลานั้น

จตุมหาราช บทที่ ๑ “ลาภ-ยศ และความตาย”

● ต่อจากฉบับ ๓๒๐

สามัญเดินทางกลับมาบ้านอย่างเงียบเหงา เขาเหยียบขึ้นบันไดปูนเตี้ย ๆ ข้างโรงจอดรถ ขึ้นบ้าน ผ่านชานกระเบื้องเคลือบสีขาวโปร่งโล่ง มีระเบียงไม้แกะสลักล้อมอยู่โดยรอบ ขนาดกว้างสี่เมตร ยาวแปดเมตร เหนือชานชั้นบนคือห้องนอน ปิดด้วยผ้าแผ่นเรียบสีขาวคว้นบุหรี เขายืนนิ่งหน้าประตูไม้แกะสลักบานใหญ่ชั่วขณะ เหมือนจะลัดับความเงียบงันที่ผ่านเข้ามาอย่างช้า ๆ ก่อนไขกุญแจลูกบิดเปิดประตู ลมตะวันออกพัดผ่านหน้าต่างหลังบ้านเข้ามาวูบหนึ่ง สามัญถึงกับเย็นสะท้าน อាកการเหงาเงียบจับความรู้สึกมากยิ่งขึ้น

....มันเงียบนะ เหมือนบ้านร้าง เขาไม่คิดเลยว่าบ้านจะใหญ่โตโอฬารถึงปานนี้ ชานหน้าบ้านเป็นพื้นที่สำหรับต้อนรับผู้มาเยือน ตั้งเก้าอี้ชุดรับแขกไม้สักรูปทรงเรียบ ๆ ชุดผนัง จะใช้นั่งรับลมเย็น อ่านหนังสือ หรือเขียนหนังสือในสิ่งที่เขาถนัดมากกว่าการเป็นนายอำเภอ ก็ยอมได้ ชานหน้าบ้านคือพื้นที่โล่ง ๆ สูงกว่าที่จอดรถหนึ่งเมตร มันได้ใช้ประโยชน์จริงๆ ในระยะหลัง ๆ

สามัญกวาดตามองเข้าไปในโถงชั้นล่าง อាកการเหงา ๆ แทรกผ่านเข้ามาอีกแล้วอย่างช้า ๆ เงียบสงัด

เหมือนอยู่กลางป่ารกชัฏ แผลงป่า หิ้งเรไร กรีดเสียงดังมาแผ่วเบา ประสานเสียงลมหวัดหวิว เพิ่มตึกรึความเงียบสงัดให้ทบทวิมากยิ่งขึ้น

เขาก้าวผ่านไปยืนกลางโถง ตู้ไม้ยาวแกะสลักสูงระดับสะเอว หลังคาตู้ตั้งโถงทัศนขนาดยี่สิบนิ้วตรงกลาง หนาด้วยรูปปั้นองค์พระมหากษัตริย์ ช้ายสมเด็จ พระนเรศวรมหาราช ขวาลมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ประดิษฐานในกล่องพลาสติกใสวางชิดติดผนัง เขาได้รับก่อนวันเกษียณอายุราชการ ในวันเลี้ยงอำลาอาลัย เขาไม่ชอบที่จะเก็บไว้ในห้องบูชา จึงนำมาตั้งไว้โถงกลางบ้านชั้นล่างนี้แหละ ใครผ่านเข้ามาจะได้เห็นความสำคัญของพระองค์

กวาดสายตาผ่านไปด้านทิศใต้ ห้องน้ำติดเครื่องทำน้ำอุ่น พร้อมฝักบัวอาบน้ำพร้อมเสร็จ คานเหล็กยาวตอกตรึงติดผนัง ให้แม่ไว้ใช้จับกันลื่นล้มเมื่อเข้าห้องน้ำ ทว่าแม่ก็มาเสียชีวิตลงเสียก่อน เมื่อสี่ปีผ่านมาเอง แม่มาสิ้นชีวิต เพราะเขาย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านหลังนี้ บ้านสามัญที่ปลูกให้แม่อยู่ในบ้นปลายของชีวิต

สามัญแม่ริมฝีปาก กลืนอารมณ์สะท้อนใจ

ที่แล่นขึ้นมาจุกลำคอ รีบเดินไปเปิดสวิตช์ไฟข้าง
เสาปูนกลางโถงติดห้องน้ำ กันผนังเป็นห้องเล็ก ๆ
เปิดโล่งด้านหลัง ตั้งโต๊ะเขียนหนังสือไว้ที่นั่น พร้อม
จอคอมพิวเตอร์

โถงห้องสว่างขึ้นฉับพลัน ไล่เงาหม่นมัวให้หมดสิ้น
เกือบทุกมุม ไฟหลอดบนเพดาน ลิบกว่าดวง หลอดโค้ง
กลมในฝาครอบใส อีกสามจุดบนเพดาน แต่ละมุมทั่ว
ห้องกว้าง ทำให้บ้านคลายความมืดหม่น สามัญกวาด
มองรอบ ๆ สะท้อนสะท้อนในหัวอก

นับแต่นี้ ชีวิตเขาน่าจะอยู่กับความเดียวดาย
ก่อนหน้านี้ เมื่อไม่กี่วันผ่านมา เขายังอยู่ในตำแหน่ง
นายอำเภอ เคยถูกห้อมล้อมด้วยผู้คน ไม่ว่าเจ้านาย
ลูกน้อง กำนันผู้ใหญ่บ้าน ประชาชน บัดนี้คนเหล่านั้น
หายไปแล้วจากชีวิต เหลือเพียงเขาคนเดียวเท่านั้น ณ
เวลาขณะนี้

พลัน...เขาก็คิดถึงลูกและเมียที่บ้านจังหวัดรอบ
ปริมณฑลกรุงเทพฯ เธอยังไม่เกษียณราชการ เหลือ
เวลาอีกตั้งสามปี จะให้ลาออกกลางคันหรือ เดียว
ก็มานั่งเหงาเฉาจุก มองหน้ากันอยู่ในบ้านเท่านั้น
ลูกชายมีด้วยกันอีกสองคน คือหวังโซ่ที่เขาและภรรยา
จะต้องรับผิดชอบ

สามัญต้องตั้งหลักอยู่คนเดียวให้ได้ อยู่กับความ
เงียบให้ได้ เขาให้สัญญากับตนเอง

ก่อนหน้านี้ สามัญไม่ค่อยได้มาพัก แม้สร้างบ้าน
เสร็จใหม่ ๆ เมื่อสี่ปีก่อน เขาให้แม่ย้ายจากบ้านน้องสาว
ซึ่งปลูกอยู่ติด ๆ กัน มานอนพักอาศัยเฝ้าบ้านให้ ช่วง
เสาร์อาทิตย์โน่นแหละ เขาจึงจะกลับมานอนเป็นเพื่อน
ผู้เป็นแม่

เขาชอบพักผ่อนที่บ้านพักนายอำเภอ มันสะดวก
ที่ชาวบ้านจะมาติดต่อ ใครเชิญไปงานพิธีใด ตรวจสอบ
งานที่ไหน ๆ สะดวกรวดเร็วอย่างใจนึก เขาเคยจัดงาน
ในบ้านพักหลายครั้ง ไม่ว่าจะทำบุญเลี้ยงพระ วันเกิด
ตนเอง รวมถึงงานประเพณีสงกรานต์ที่ชาวบ้านทุก
ตำบลหมู่บ้านรวมตัวกันทั้งอำเภอ จัดขบวนแห่ประเพณี
สงกรานต์ มารดน้ำดำหัวให้เขาเป็นประเพณีทุกปีมา

มันแสดงถึงความยิ่งใหญ่ ผู้มาบารมีอำนาจ
ในพื้นที่อย่างแท้จริงของผู้ดำรงตำแหน่งนายอำเภอ
ชาวบ้านสมัยก่อน จะยกย่องให้เป็นถึงเจ้าเมือง เจ้า

เมืองเล็ก ๆ ในแถบภูธรที่ปกครองดูแลพื้นถิ่นทุกตำบล
หมู่บ้าน ไม่ว่ากำนันผู้ใหญ่บ้าน เทศบาลตำบล องค์การ
บริหารส่วนตำบล ล้วนขึ้นอยู่กับในการปกครองดูแลของ
เขาเกือบทั้งสิ้น

บางครั้งเขาเผลอนึกไปว่า ตนเองคือคนในชนชั้น
ภพภูมิเทวดา

มีบริวารห้อมล้อม นับจำนวนประชาชนทั้งอำเภอ
ร่วมแสนกว่าคน กำนันผู้ใหญ่บ้านหัวหน้าส่วนราชการ
นายกองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สมาชิกสภาเทศบาล
สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล อีกเกือบพันกว่าคน
ล้วนน่าจะเป็นเครือข่ายบริวารวุ่นเครือ ที่เขาสามารถ
ไหว้วานเรียกใช้ได้อย่างไม่ติดขัด

อำนาจเขาสามารถเขย่าบัลลังก์ลูกน้องให้
ลั่นสะเทือน ให้ยศตำแหน่งกระเด็นออกจากบ่าในบาง
กรณีก็ยังได้ อยู่นี้แล้วจะไม่ให้เขาคิดได้อย่างไรว่า
เขาอยู่ในภพภูมิที่สูงส่งพอสมควร

แต่นั้นแหละเขาคือ นายอำเภอเล็ก ๆ ห่างจาก
กรุงเทพฯ หลายร้อยกิโลเมตร เขาไม่อยากจะคิดมากนัก
หรอก เพราะตลอดชีวิตการรับราชการ ผ่านมาอย่าง
ลุ่ม ๆ ดอน ๆ ไม่ประสบความสำเร็จสักเท่าไร ถ้าบุญบารมี
เขาล้างสมมาเพียงพอ เขาน่าจะขึ้นถึงตำแหน่งผู้ว่า
ราชการจังหวัด หรืออธิบดีกรมใดกรมหนึ่งในกระทรวง
มหาดไทยเป็นอย่างต่ำ แต่...คิดไปก็มีแต่จะหุดหู่ใน
ความรู้สึกเท่านั้น

แล้วความคิดก็วกคิดถึงแม่...บ้านหลังนี้ สร้างเพื่อ
แม่โดยเฉพาะ รวมถึงเขาและครอบครัวจะต้องอยู่อาศัย
ยามบั้นปลายของชีวิต จำได้ว่า สมัยก่อน แม่อยู่กับ
เขาที่บ้านทาวน์เฮาส์หลังเล็ก ๆ ปริมณฑลใกล้กรุงเทพฯ
เมื่อห้าปีผ่านมาเอง ทั้งชีวิตแม่ติดตามสามัญมาตลอด
ทว่าช่วงท้าย ๆ บั้นปลายของชีวิต แม่ขอลกลับมาอยู่บ้าน
เกิดชนบท ทำให้ต้องตัดลินใจสร้างบ้านหลังนี้ให้แม่

ชีวิตมีแต่ความพลัดพราก...ก่อนที่แม่จะตัดลินใจ
กลับบ้านเกิด แม่อยู่กับสามัญมาโดยตลอด มีคนอยู่สอง
คนที่ติดตามเขาและครอบครัวมาเกือบทั้งชีวิต นั่นคือแม่
กับน้องชายอีกคนหนึ่ง อายุห่างจากเขาเกือบสิบปี ทว่า
เพิ่งมาเสียชีวิตลงเมื่อก่อนหน้าแม่เพียงสองปีเท่านั้น

นั่นคือเหตุของการที่แม่ขอลกลับมาบ้านเกิด
ทั้งที่ชีวิตในกรุงเทพฯ หลาย ๆ คนเปรียบดั่ง

สวรรค์ ผู้คนเดินทางเข้ามาอาศัยอยู่เป็นมดปลวก กับค่านิยมของคนไทยที่อยากนั่งทำงานในสำนักงานหนีห่างจากท้องไร่ท้องนา หลักสูตรการเรียนการสอนเน้นให้คนไทยเป็นเจ้าของคนนายคนเหมือนอย่างที่เขาดำรงตำแหน่งราชการมาเกือบตลอดทั้งชีวิต

น้องชายเรียนจบมาทางด้านการเกษตร ระดับอนุปริญญา หมุนคว้างกับการหางานทำ จึงดิ้นรนมาอยู่กับเขา นั่นน่าจะเป็เพราะน้องอยากจะเป็นเจ้าคนนายคน ยามนั้น สามัญดันให้น้องเข้าทำงานในองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นที่เขากำกับและดูแลอยู่แห่งหนึ่ง ขอร้องให้นายอำเภอในฐานะประธานสภาภิบาลในยุคนั้นช่วยกรุณาบรรจุให้น้องได้เป็นข้าราชการสมใจนึก ในตำแหน่งข้าราชการส่วนท้องถิ่น มีหน้าที่จัดเก็บค่าชยะในท้องถิ่นของเทศบาลในระยะต่อมา ทั้งที่เล่าเรียนมาด้านเกษตรกรรมควรจะไปเป็นชาวไร่ชาวนาอยู่ต่างจังหวัด

ไม่เฉพาะน้องชายของเขาเท่านั้นหรอก ที่คิดอย่างนี้ สามัญคิดว่า น่าจะเป็นคนไทยครึ่งค่อนประเทศก็คิดอย่างนี้กันทั้งนั้น กรุงเทพฯ และรอบปริมณฑล จึงเป็นที่รองรับผู้คนเหล่านั้นที่เดินทางเข้ามาหางานทำ จนทำให้กรุงเทพฯ เกิดสภาพความแออัด ถ้าเป็นปลากกระป๋องก็น่าจะอัดล้นกรุงเทพฯ เมืองสวรรค์จึงกลับกลายเป็นกรุงช่งท้องใหญ่ ๆ ที่ผู้คนแย่งกันเข้ามาหางานทำ

จึงเป็นที่มาของแหล่งแออัด น้ำท่วม รถติด อากาศเริ่มจะไม่พอหายใจในยุคปัจจุบัน นี่คือนอกสาเหตุที่สามัญไม่คิดอยากจะทำอยู่กรุงเทพฯ

พอเขาก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งนายอำเภอเท่านั้น สามัญก็ได้รับการบรรจุยกย้ายไปเป็นนายอำเภอไกลปืนเที่ยงเกือบสุดหล้าฟ้าเขียว

สงสารแต่น้องชาย ที่ยังใช้รถจักรยานยนต์ขับตะลอน ๆ จัดเก็บค่าชยะในหมู่บ้านจัดสรร อาคารพาณิชย์ริมถนนหนทางที่ผู้คนเนืองแน่นแย่งกันอยู่แย่งกันอาศัย รับคว้นพิชอย่างเต็ม ๆ ตามถนนหนทาง แล้ววันหนึ่ง น้องก็หัวใจวายกะทันหันในที่พักรอครวัของเขามันเกือบจะเซ้ามีดอยู่แล้ว เป็นลมชักตาตั้งและจากไปอย่างเฉียบ ๆ

อายุเพิ่งจะเข้าห้าสิบปี ต้องนำไปผ่าตัดที่โรง

พยาบาลตำรวจ เพื่อพิสูจน์ศพว่าไม่ได้เสียชีวิตเพราะฆาตกรรม สามัญไปรับศพน้องชายด้วยตนเอง หมอบอกว่า เหตุที่น้องเสียชีวิตอย่างกะทันหันนั้น เป็นเพราะมีไข้เสลดไปจุกคอหอยท่อมหายใจ

น้องน่าจะเป็นภูมิแพ้ในระยะหลัง ๆ แต่ไม่คิดว่ามีนจะรุนแรงถึงกับครวัชีวิตไปทั้งชีวิต แต่ก็ดีที่น้องจบชีวิตอย่างง่าย ๆ ไม่ทรมาน เพียงแต่สามัญนึกเสียดายเท่านั้น ว่าอายุเขาล้นเกินไป

แม่นิ่งงันไม่พูดไม่จา น้ำตาไม่ไหลแม้เพียงหยดเพียงบ่นว่าน้องชายมันไม่เชื่อแม่เท่านั้น ที่ไปได้ภรรยาไม่เอาไหน ทะเลาะกับเมียเกือบไม่เว้นแต่ละวัน แท้จริงแม่กลับเคลื่อนไหวความรู้สึกแท้จริงของแม่เท่านั้นเอง เพราะแม่ผูกพันกับน้องของมามากกว่าใคร

ในระยะหลัง เมื่อชีวิตสามัญกระเด็นกระดอนไปรับราชการต่างจังหวัด น้องชายช่วยมานั่งเป็นเพื่อนแม่ยามเจียบเหงา มาคุยกับแม่ ช่วยดูแลแม่แทนสามัญกับภรรยาที่แทบจะไม่มีเวลาอยู่กับแม่ในวันเวลาราชการ

แม่จึงเริ่มเป็นโรคซึมเศร้า จากคนอ้วนท้วม ผิวผ่องอย่างคนที่วันวัยอายุย่างเข้าแปดสิบปี แม่กลับผายผอมจนสามัญต้องพาแม่ไปตรวจรักษาในโรงพยาบาลมีชื่อในกรุงเทพฯ หมอให้ยาบำรุงรักษาเป็นประจำว่าถึงที่สุดแม้อีกร่องขอ จะกลับไปอยู่ที่บ้านเกิด พี่สาวกับน้องสาวจึงเป็นผู้มารับแม่กลับบ้าน ต้องพุงปีกทั้งสองข้างของแม่ขึ้นรถกลับบ้านอย่างค่อนข้างลำบากพอสมควร

แม่กลับมาอยู่บ้านไม่ถึงสองปี ก็สิ้นชีวิตอย่างไม่เป็นไปได้ ทั้งที่สามัญได้ปลุกบ้านให้แม่อาศัยแล้ว

เขากวาดตาดูห้องน้ำชั้นล่างอย่างช้า ๆ โปบนเพดาน สาดเข้าไปภายในห้องเล็ก ๆ สีขาว เห็นคนเหล็กติดผนัง เหล็กสแตนเลส สะท้อนประกาย ร่างงอจุ่มของแม่เคยจับราวเหล็กเดินอยู่ในนั้นอย่างช้า ๆ แม่เข้าไปในห้อง ทำธุระส่วนตัวอย่างงก ๆ เงิน ๆ คนวัยแปดสิบกว่าปีต้น ๆ ยางเหนียวกลางฝ่าเท้ากำลังเริ่มเหือดหาย ก้าวอย่างแต่ละก้าวจึงต้องระมัดระวัง

ภาพแม่ผ่านเข้ามาในห้วงนึก....จากร่างที่เคยท่วมอุมอ้อม ท้องแขนอ่อนโยนน่าจับเล่น เส้นผมสีชาวดอกเลาหรือไม่กี่ปุยผาย เมตตาเปี่ยมล้นในแววตา รอยยิ้มเยอนบนริมฝีปากบางเฉียบ เผยฟันที่เต็มแน่น แม่จะสวมฟันปลอมทุกครั้งเมื่อจะเดินทางไปไหนไกล ๆ.... ทว่ายามวัน

เวลาความบอบช้ำผ่านเข้ามาในชีวิต ร่างของแม่ผมลง
ทันตาเห็น ปากจุ่มหุบไร้ฟันพางแม่เพียงซี่...ไม่ถึงปีด้วยซ้ำ
ที่แม่แปรเปลี่ยน แมกไม้เคยชุ่มน้ำกลับกลายเป็นไม้ซีก
แห้งผาก เหมือนไม้ใกล้ฝั่งเต็มทน

คืนวันหนึ่ง สามัญตื่นขึ้นเมื่อเกือบคอรุ่ง เขา
นอนอยู่กับลูกในบ้านต่างจังหวัด ภรรยาไม่อยู่ เดินทาง
ไปราชการ แม่นอนอยู่หน้าโถงชั้นล่างอย่างเดียวตาย
เขาอดเป็นห่วงแม่ไม่ได้ มักจะเดินลงบันไดมาดูแม่เกือบ
ทุกครั้ง เมื่อผุดลุกขึ้นยามดึกส่งดเพื่อเข้าห้องน้ำ

คืนนั้น เขายังจำได้ เขาถึงกับสะดุ้ง ใจหายวาบ ถลา
วังเข้าหาร่างแม่อย่างสุดกำลังในชีวิต เมื่อเห็นเรือนร่าง
ของแม่นอนพุบอยู่หน้าห้องน้ำ

ไฟในห้องเล็ก ๆ สาดผ่านออกมาจากช่องประตูไม้
เน้นขับเรือนร่างของแม่ชัดเจน สามัญยังจำได้

“แม่...แม่เป็นอะไร” เขาตะโกนก้องในความเงียบ
ร่างแม่นอนคว่ำจมอยู่กับพื้นกระเบื้องสีขาว ท่างประตู
ห้องน้ำไม่ถึงเมตร แกก่าลังตะเกียกตะกายแขนงงอยู่
อย่างอ่อนล้า เหมือนกำลังแหวกว่ายใช้ความพยายาม
ครั้งแล้วครั้งเล่าที่จะพุงเรือนร่างให้ลุกขึ้นนั่ง

“แม่ล้ม...พื้นมันเปียก แม่เอ่ยวรดน้ำเสียงแผ่วโหย
แม่ด้วย...มั๊ย” เสียงแม่เอ่ยบอกน้ำเสียงแผ่วโหย

“นานหรือยังแม่” เขาตะโกนก้องไปทั้งบ้าน อากาศ
สามัญลนลานตกใจอย่างสุดขีด ลั้นสะเทือนเข้าไปใน
หัวใจ คล้ายจะช็อกกับภาพที่เผชิญ

“แม่ต้องลุก...ลุกให้ได้ แม่พยายามหน่อย” เขาถลา
เข้าไปหาแม่ พยายามจับ ดันปีกแขนสองข้างของแม่ให้
ลุกขึ้น แล้วพุงพลิกร่างแม่ให้นอนหงาย

แม่ร้องลั่นขึ้นอย่างเจ็บปวด”แม่เจ็บ...ไม่ไหวแล้ว
ช่วยแม่ด้วย”

เขาชะงัก วางแม่ลงอย่างช้า ๆ ลัญชาตญาณทำให้
สามัญรับรู้ ว่า ขาของแม่ น่าจะตรงต้นขาหรือไม่ก็แผ่น
หลังตรงสะเอว น่าจะหักแล้ว

“แม่นอนอยู่นี้นานไหม” เขาเอ่ยถามน้ำเสียงลั่น
ระรัว วูบหนึ่งเขานึกถึงความผิดตนเองผ่านเข้ามาใน
จิตสำนึก สามัญปล่อยให้แม่นอนอยู่คนเดียวชั้นล่าง
ไม่มีใครนอนเป็นเพื่อนแม่

“ตั้งแต่เที่ยงคืน...มั๊ย แม่ลุกขึ้นฉี แม่ปวดท้องเอ๊ยว”
เขามองรอบกาย ตีนตะลึงนิ่งงัน ไร้สติ ทว่าก็

ยังมีสำนึกเล็ก ๆ ผุดแวบ.. เขาจะช่วยแม่อย่างไรดีนะ

พลันเขาริบวางศีรษะแม่เบา ๆ เดินไปหยิบ
หมอนข้างประตูบ้านมาดันเข้าไปตรงศีรษะแม่ จาก
นั้นก็เปิดประตูหน้าบ้าน ตะโกนเรียกพี่สาวน้องสาว
ให้มาช่วยพุงร่างแม่อย่างเร่งด่วน ช่วยกันคนละ
ไม้คนละมือ พุงแกให้ห่างจากห้องน้ำมาวางบน
ที่นอนผืนเล็ก ๆ ใกล้ ๆ ประตูทางเข้าบ้านชั้นล่าง
แม่ชอบนอนที่นั่น เพราะคือทางลม เหมือนพยายาม
ทำตนเองเป็นยามคอยเฝ้าบ้าน และบางทีในระยะหลัง
ๆ ในบางคำคืน เหมือนแกกำลังรอคอยพี่น้องที่ตายจาก
ไป เข้ามาเยี่ยมเยือนถึงในบ้าน ในคำคืนที่แกหลับฝัน
หลานสาวรีบโทรแจ้งรพพยาบาลให้มารับแม่เข้า
โรงพยาบาลอย่างรีบด่วน นั่นคือการจากไปของแม่
ครั้งสุดท้าย และแกก็ไม่ได้กลับมาบ้านของเขาอีก นับ
ตั้งแต่วันนั้น

นายอำเภอแก่ ๆ อายุเพิ่งจะหกสิบปีเต็มเมื่อเมษายน
ผ่านมา หย่อนกายลงนั่งบนโซฟาหน้าจอโทรทัศน์
ภาพแม่ที่รักยังแจ่มชัดในเมโนสำนึก เขารู้สึกถึง
การจากไปของผู้คนรอบข้าง...

น้องชายคนเล็กที่เคยช่วยเหลือเขามาโดยตลอด
ข้าราชการเทศบาลในเมืองใหญ่จากไปเป็นคนแรก เขา
ต้องจัดงานศพขึ้นที่นั่น เชิญข้าราชการระดับผู้ใหญ่ใน
กระทรวงมาเป็นประธาน ทว่ามันไม่คุ้มหรือกับชีวิต
หนึ่งที่สูญเสียอย่างไม่วันกลับ

แม่ที่รัก อยู่กับเขามาทั้งชีวิต ขึ้นอยู่บนบ้านหลัง
ใหญ่ บ้านของแม่ไม่ถึงขวบปีด้วยซ้ำ...แล้วแม่ก็จากเขา
ไปอย่างง่าย ๆ ล้มลงหน้าห้องน้ำ หมอผ่าตามกระดูกให้
แม่ ทว่าเกิดติดเชื้อในกระแสโลหิต ก็เท่านั้น

ลมยามเย็นย่ำ...กระโชกผ่านเข้ามาอีกครั้ง สามัญ
ถึงกับขนลุก หนาวเฉิบเข้าไปในหัวใจ

แล้วตำแหน่งก็จากเขาไป...ตำแหน่งที่เหมือน
เทวดา

ไม่มีลูกน้อง ข้าราชการมาส่งเขา จบสิ้นกันที่กับ
ตำแหน่งพ่อเมืองเล็ก ๆ ในพื้นที่ชนบท

ประชาชนหายไปแล้ว คนแวดล้อมหายไปแล้ว ทุก
อย่างหมดสิ้นจากชีวิต...เลือนหายจนหมดสิ้น

ในบ้านเหลือเขาเพียงคนเดียวเท่านั้น...ชายที่เริ่ม
ชรา กำลังรอความตายอย่างแน่นอน. ๒ อ่านต่อฉบับหน้า

● นายหนุนดี

ความศรัทธาในรัฐบาลที่ทำงานตรงไปตรงมา ไม่มีผลประโยชน์ทับซ้อน
ชาวบ้านได้ความรู้ชัดเจนว่ามีข้อดี-ข้อเสียอย่างไร
โดยรัฐบาลไม่ได้เป็นคู่กรณีหรือคู่ขัดแย้งเสียเอง
นี่แหละที่จะช่วยให้ชาวบ้านเกิดความสบายใจ
ในการทำงานของรัฐบาลที่ไม่ลุแก่อำนาจ

การสร้างศรัทธาที่ยั่งยืน

จากประสบการณ์ที่ได้รับเกี่ยวกับรัฐบาลที่มีโครงการใหญ่ ๆ หรือมีเรื่องที่สำคัญ ๆ รัฐบาลจะต้องจัดประชาพิจารณ์ หรือตรวจสอบผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมหากเกิดโครงการนั้น ๆ ขึ้น

แต่ก่อนเราก็ไม่ได้คิดอะไรมาก เพราะเราไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง แต่พอมีกรณีเกี่ยวกับการถูกบุกรุกดินแดนจากคนต่างชาติ ซึ่งมีความสัมพันธ์กับนักการเมืองซีโกง หรือไม่รักสถาบัน ก็เลยได้มีโอกาสติดตามการทำประชาพิจารณ์ของฝ่ายรัฐบาล สิ่งที่เราคาดไม่ถึงก็คือ ฝ่ายรัฐบาลมีความพยายามทุกวิถีทางที่จะกันชาวบ้านที่เห็นต่างในโครงการนั้น ๆ ไม่ให้เข้ามาแสดงความเห็นและ

แสดงหลักฐานความจริงต่าง ๆ อีกด้านหนึ่ง

รัฐถึงขนาดใช้กำลังทหาร ตำรวจเข้าปะทะหรือจ้างวานชาวบ้านที่มีความเห็นแนวเดียวกับรัฐบาลออกมาต่อต้านประชาชนหรือชาวบ้านที่มีความเห็นต่าง

ดังกรณีมีชาวกัมพูชาบุกรุกเข้ามาในพื้นที่ที่เป็นของชาวบ้านคนไทย ที่มั่นใจว่าเป็นของชาวบ้านคนไทยก็ตรงที่ชาวบ้านมีหลักฐานการเสียภาษีที่ดินของตนเองทุกปี แต่กลับไม่สามารถเข้าทำกินในพื้นที่ของตนที่เคยทำกันมาตั้งแต่ครั้งปู่ย่าตาทวดตกทอดจนมาถึงรุ่นของตัวเองได้

ชาวบ้านที่เป็นเจ้าของที่ดินเหล่านั้นกลับ

ไม่มีโอกาสเข้าไปแสดงหลักฐานว่า ผืนดินดังกล่าวเป็นของตัวเองจริง ๆ เพราะตัวเองทำนาทำไร่ ปลูกยางจริง ๆ มาหลายปีในผืนดินนี้ ใครที่รับรู้เรื่องราวเหล่านี้ก็คงรู้สึกแปลกใจกับการกระทำของรัฐบาลเป็นอย่างมาก

แทนที่รัฐบาลจะกระทำโครงการต่าง ๆ หรือพิจารณาเรื่องต่าง ๆ อย่างรอบคอบ โปร่งใส และเป็นธรรม แต่การณ์กลับเป็นอีกอย่าง ทำให้ชาวบ้านรู้สึกกดดัน เครียดที่ตนเองไม่ได้รับความเป็นธรรม จนทำให้เกิดความรู้สึกกลัวและไม่ศรัทธาในการบริหารงานของรัฐบาลในยุคนั้น ๆ

ก็คิดว่าในกรณีการสร้างโรงไฟฟ้าจากถ่านหินที่ จ.กระบี่ ที่มีการประท้วงมาตลอด ก็เป็นเรื่องที่น่ายินดีที่รัฐบาลไม่มองความสำเร็จแค่โครงการของตนเท่านั้น แต่พร้อมรับฟังชาวบ้านที่ระบุว่า ตนและครอบครัวได้รับผลกระทบจากโครงการดังกล่าวอย่างไร และฟังนักวิชาการที่มีข้อมูลว่าหลายประเทศยกเลิกโรงไฟฟ้าถ่านหินทั้งในปัจจุบันและที่จะสร้างขึ้นใหม่

ยังมีโครงการอื่น ๆ อีกหลายโครงการที่รัฐบาลควรตรวจสอบหรือส่งคนที่ไว้ใจได้ (จริง ๆ) ไม่มีผลประโยชน์ทับซ้อน (จริง ๆ) ในโครงการต่าง ๆ เข้าไปดูแล และสังเกตการณ์การกระทำประชาพิจารณ์ หรือทำ EHIA ของลูกน้องหรือคนในรัฐบาล เพื่อให้มีความโปร่งใส ตรวจสอบได้ ไม่ปิดกั้นความเห็นที่แตกต่างจริง ๆ

ก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่า นายกรัฐมนตรีในยุคคืนความสุขให้ประชาชน จะให้ความสำคัญในเรื่องการทำประชาพิจารณ์ และการรักษาลี้ังแวดล้อมอย่างสำคัญ เพื่อประโยชน์ของส่วนรวมอย่างจริงจังมากกว่าทุกรัฐบาลที่ผ่านมา โดยจะได้รับความศรัทธาจากชาวบ้านทั่วไปเพิ่มขึ้นอย่างแน่นอน

ซึ่งความศรัทธาในรัฐบาลที่ทำงานอย่างตรงไปตรงมา ไม่มีผลประโยชน์ทับซ้อน ชาวบ้านได้รับความรู้ที่ชัดเจนว่ามีข้อดี-ข้อเสียอย่างไร จนพวกเขาหาข้อยุติที่เหมาะสมได้ โดยรัฐบาลไม่ได้เป็นคู่กรณีหรือคู่ขัดแย้งเสียเอง นี่แหละที่จะช่วยให้

ชาวบ้านและประชาชนเกิดความสบายใจในการทำงานของรัฐบาลที่ไม่ลุแก่อำนาจ

แน่นอน ประชาชนย่อมเกิดความศรัทธาในการทำงานของรัฐบาลอย่างยั่งยืนถาวรกว่ารัฐบาลที่ผ่าน ๆ มา

นี่ก็เป็นเสียงจากประชาชนตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งที่ไม่อยากเห็นชาวบ้านและประชาชนเกิดความเสื่อมศรัทธาในรัฐบาลของนายกรัฐมนตรี พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา และหัวหน้า คสช.ในยุคนี้ที่สร้างผลงานดี ๆ กว่ารัฐบาลยุคที่ได้รับการเลือกตั้งเข้ามาหลายเรื่องหลายโครงการ จริง ๆ นะ

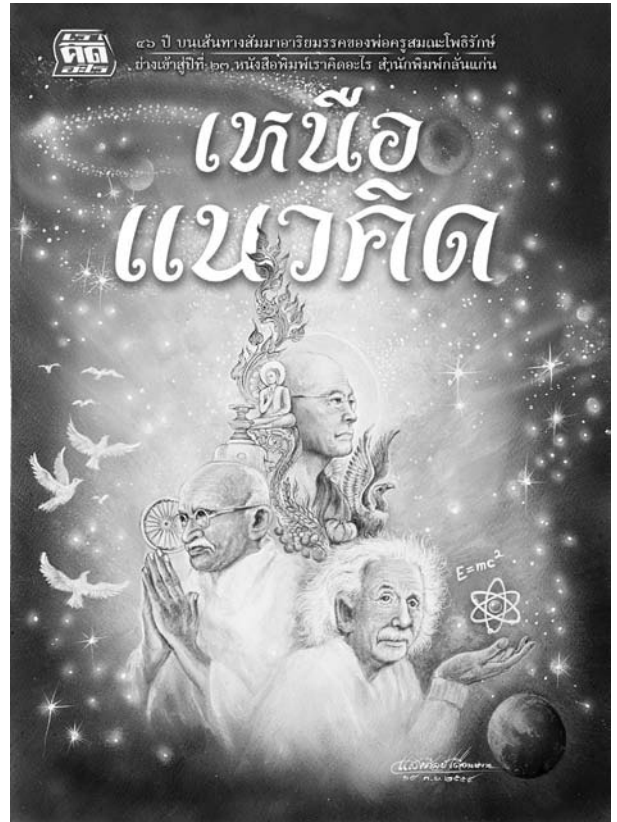
อย่างน้อยก็กรณีการจับข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ที่โกง การถอนพลาปอร์ตมหาเศรษฐีของเมืองไทยที่หนีคดีไปต่างประเทศ และกรณีธรรมกายที่ศาลออกหมายจับคดีฉ้อโกงและฟอกเงิน ซึ่งสามารถแก้ปัญหาได้อย่างนุ่มนวล ไม่เสียเลือดเนื้อแบบไทย ๆ ที่กษัตริย์ไทยในรัชกาลที่ ๕ และรัชกาลที่ ๙ ได้ทรงกระทำเป็นแบบอย่าง

๒

เรื่องอย่างนี้ ต้องช่วยกัน, เผยแพร่

● ทศพนธ์ นรทัศน์
นักวิชาการอิสระ

หนึ่งชีวิตอันน้อยนิดที่ได้เกิดมาบนโลกใบนี้
ไม่มีอะไรที่จะมีคุณค่ามากไปกว่าการอุทิศตน
เพื่อประโยชน์ของเพื่อนมนุษย์และสังคม
โดยไม่หวังผลตอบแทนใด ๆ
ทั้งเกียรติยศ ชื่อเสียง ทรัพย์สินเงินทอง

ข้อคิดที่ได้จากหนังสือ “เหนือแนวคิด”

ผู้เขียนได้รับอภินันทนาการหนังสือ “เหนือ-แนวคิด” ๔๖ ปี บนเส้นทางสัมมาอารยมรรคของพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ย่างเข้าสู่ปีที่ ๒๓ หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร สำนักพิมพ์กัลป์กันแก่น ซึ่งรวบรวมเรียบเรียง โดย “แรงรวม ชาวหินฟ้า” (พฤศจิกายน ๒๕๕๙) ผู้รวบรวมเรียบเรียงได้ระบุว่าใน “คำนำ” ว่า “แรงบันดาลใจของการทำหนังสือเล่มนี้ เกิดจากการได้ฟังพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ พูดถึงไอน์สไตน์ และคานธี ว่าเป็นโพธิสัตว์ จึงทำให้อยากรู้ว่าทั้งสองท่านนี้มีชีวิตและความคิดกันอย่างไร? เมื่อลองค้นคว้าหาอ่านทั้งจากหนังสือต่าง ๆ ที่ได้พิมพ์ขึ้นมา และทั้งจากอาจารย์กุ(เกิ้ล) ที่ผู้รู้กับผู้รักและศรัทธา ได้นำเอาชีวิตบางแง่มุมของท่านทั้งสองมาลงไว้ในทางเน็ตก็ดี ทำให้เกิดความรู้สึกที่มหัศจรรย์ ในแนวคิดของทั้งสองท่านที่มองโลก มองสังคม และมองศาสนาได้

อย่างลึกซึ้ง และยังทะลุทะลวงถึงแก่นแท้ของพุทธศาสนาในระดับ ‘โลกุตระและอเทวนิยม’ อีกด้วย ... วิถีชีวิตทวนกระแสของแต่ละท่าน ซึ่งต่างก็ไม่ยอมสยบต่ออำนาจชั่วร้ายที่สังคมต่างพากันยอมจำนน ...”

ข้อคิดสำคัญที่ผู้เขียนได้เรียนรู้จากหนังสือ “เหนือแนวคิด” ก็คือ “การดำรงชีวิตที่เรียบง่าย และการมีชีวิตเพื่อยังประโยชน์แก่ผู้อื่น” ดังทัศนะของแต่ละท่านดังนี้

ไอน์สไตน์ : “ไอน์สไตน์ แม้จะมีชื่อเสียงก้องโลก แต่ก็ดำรงชีวิตอย่างสมถะ เขาไม่ชอบการแต่งตัวหรือหวีผม เขาเคยกล่าวเอาไว้ว่า ‘ผมมีความสุขอยู่ทุกวันนี้ ก็เพราะผมไม่เคยอยากได้อะไร ไม่สนใจเงินทอง ตำแหน่ง ค่ายก่องงเหรียญประดับ หรืออำนาจเกียรติยศใดๆ สิ่งที่ทำให้ผมมีความสุขคือการได้ทำงาน ได้ใส่ไวโอลิน

และเล่นเรือใบ...” (หน้า ๓๙)

“อย่าเป็นคนที่มีหวังเพียงความสำเร็จ แต่จงมุ่งหวังความเป็นมนุษย์ที่มีคุณค่า มีเพียงชีวิตเพื่อผู้อื่นเท่านั้น ที่มีคุณค่าแก่การมีชีวิต.

คุณค่าของมนุษย์ควรมองตรงจุดที่ว่า เขาได้ให้สิ่งใดแก่สังคม ไม่ใช่ตรงสิ่งที่เขาได้รับ” (หน้า ๑๑๖)

คานธี : “...ข้าพเจ้ารักมนุษยชาติทั้งมวล เช่นเดียวกับที่ข้าพเจ้ารักเพื่อนร่วมชาติของข้าพเจ้าเอง ทั้งนี้เพราะว่า พระผู้เป็นเจ้าประทับอยู่ในหัวใจของมนุษย์ทุกรูปทุกนาม และข้าพเจ้ามุ่งมาดปรารถนาที่จะบรรลุมภาวะที่สูงที่สุดในชีวิต ด้วยการรับใช้เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน” (หน้า ๒๕)

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ : “คนผู้มี ‘ความรัก’ ประเสริฐที่สุด สูงที่สุด จึงได้แก่ ผู้ที่หมดตัวตน ชนิดไม่มีกิเลสถึงขั้นสิ้นอาสวะ เห็นแก่ผู้อื่นด้วยความบริสุทธิ์ใจ เสียสละ เกื้อกูล ช่วยเหลือเผื่อแผ่ออกไปให้ผู้อื่นอยู่อย่างภูมิใจ สุขใจ และยืนยาวหาประมาณมิได้และเต็มไปด้วยความปรารถนาดีที่ตัวเราจะได้เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นให้มากๆ ให้ยิ่งๆ ให้กว้างที่สุดเท่าที่จะทำได้” (หน้า ๖๒)

การมุ่งมั่นทำความดีให้ถึงพร้อม ทำประโยชน์ให้กับผู้อื่นโดยบริสุทธิ์ใจ ไม่หวังผลตอบแทน ย่อมเป็นการสั่งสมความดีให้กับจิตของเรา เมื่อถึงเวลาที่เรต้องจากโลกไปนี้ไปสู่ภพภูมิอื่น ก็ไม่มีเหตุให้ต้องกลัวว่าจะต้องไปสู่ภพภูมิที่ไม่ดี ดังที่ พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ได้กล่าวไว้ว่า “... ‘สัพพปาปัสส อกรรมัง (ไม่ทำบาปทั้งปวง) กุลลัสสุปปสัมปทา (ทำแต่กุศลให้ถึงพร้อม) และ จิตกั สจิตตปริโยทปนัง (บริสุทธิ์ขาวรอบแล้ว)’ จิตตัวนี้ก็เป็นจิตที่มันไม่ได้ทำชั่ว...มันมีแต่ดีกับดี คุณก็เกิดมาซี้! ทุกข์ก็ไม่ทุกข์ ตกต่ำก็ไม่ตกต่ำ จะเกิดมาอีกก็ชาติก็มีแต่ดีกับดี ...”

เมื่ออ่านหนังสือเล่มนี้ จบลงแล้ว ทำให้ผู้เขียนได้ขบคิดสำหรับการก้าวเดินต่อไปในอนาคตว่า “หนึ่งชีวิตอันน้อยนิดที่ได้เกิดมาบนโลกใบนี้ ไม่มีอะไรที่จะมีคุณค่ามากไปกว่าการอุทิศตน

เพื่อประโยชน์ของเพื่อนมนุษย์และสังคม โดยไม่หวังผลตอบแทนใดๆ ทั้งเกียรติยศ ชื่อเสียง ทรัพย์สินเงินทอง ...สิ่งเหล่านี้ จะตามมาเอง หากเราทำความดีให้ถึงพร้อม และเมื่อถึงวันที่เราต้องจากโลกนี้ไป เราก็จะจากโลกนี้ไปด้วยความเบิกบาน ไปสู่สุคติในสัมปรายภพ ตามเหตุปัจจัยแห่งบุญกุศลที่เราได้สะสมไว้ และคุณูปการที่เราทำไว้กับเพื่อนมนุษย์”

“ขอให้ถือประโยชน์ส่วนตน เป็นที่สอง
ประโยชน์ของเพื่อนมนุษย์ เป็นกิจที่หนึ่ง
ลาภ ทรัพย์ และเกียรติยศ จะตกแก่ท่านเอง
ถ้าท่านทรงธรรมะแห่งอาชีพ ไว้ให้บริสุทธิ์”
พระอนุศาสน์สมเด็จพระมหิตลาธิเบศร อดุลย-
เดชวิกรม พระบรมราชชนก

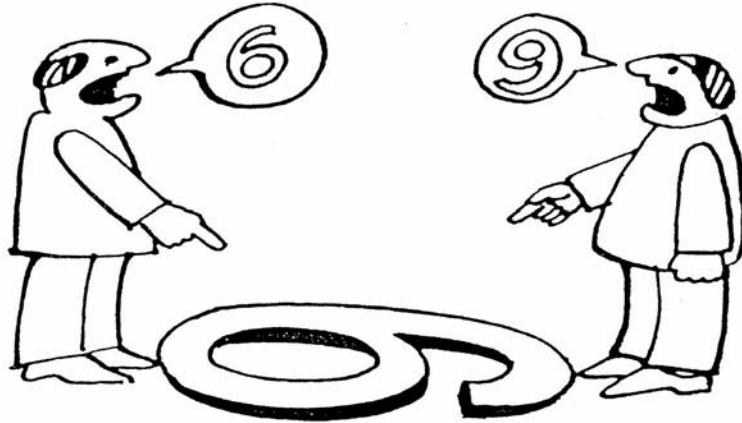
สมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี ได้ตรัสถึงพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ผู้ทรงเป็นแบบอย่างของความดีทั้งปวง เมื่อวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๙ ในโอกาสเสด็จพระราชดำเนินแทนพระองค์ไปพระราชทานปริญญาบัตรแก่ผู้สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน ประจำปี ๒๕๕๙ ความตอนหนึ่งว่า “...ข้าพเจ้าเป็นลูกท่าน ตั้งแต่เด็กจนวาระสุดท้ายของท่าน ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นท่านทรงทำงานอะไรเพื่อตัวเองเลย ทุกอย่างเพื่อสังคม เพื่อประชาชน และความเป็นอยู่ของท่านก็เป็นทุกอย่างอย่างพอเพียงที่สุด...”

บัดนี้ ผู้เขียนชด เจนแจ่มแจ้งในเส้นทางเดินของชีวิตที่เหลืออยู่แล้วว่า “จะมุ่งมั่นอุทิศตน ใช้ความรู้ทางวิชาการที่มีอยู่ในการแก้ปัญหา กับสังคมผ่านช่องทางต่างๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อให้คนในสังคมมีวิถีชีวิตแห่งความพอเพียงตามรอยเบื้องพระยุคลบาทพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐอันหาที่สุดมิได้” ๓

● ต่อจากฉบับที่ ๓๒๐

ภูมิหลังของแบบชีวิต(form of life)ที่แตกต่างกัน จะทำให้เราคุ้นเคยกับความหมายของมโนทัศน์ ที่สะท้อนผ่าน “ภาษา” แบบใดแบบหนึ่ง อันอาจมีความหมายที่ไม่เหมือนกัน

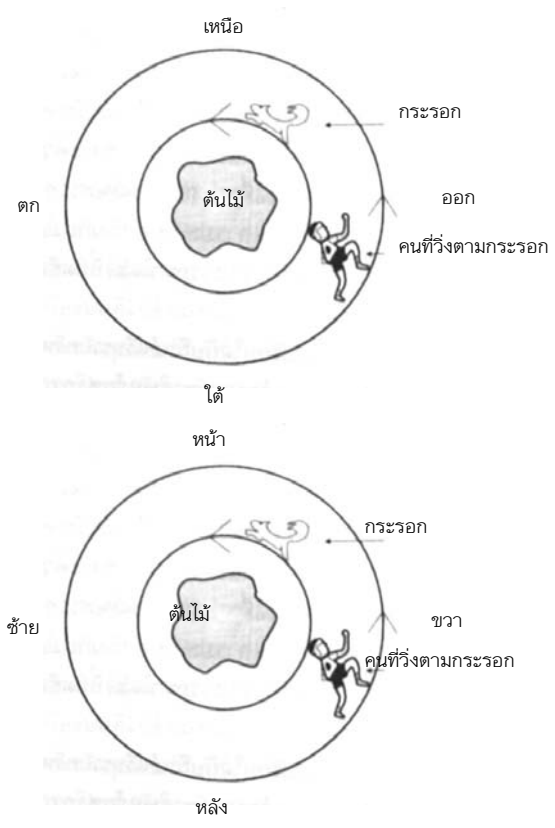

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

กฎปฏิจลสมุปบาท

ทั้งนี้ชื่อเรียกอีกชื่อของกฎอัทปปัจจยตา คือ “กฎปฏิจลสมุปบาท” จะเป็นการวิเคราะห์ กระบวนการปรุงแต่งของจิตสังขาร จนก่อรูป เป็นแบบจำลองที่สะท้อนภาพความจริงของ สรรพสิ่งในโลกตามที่มนุษย์รู้สึกนึกคิด การที่ มนุษย์เกิด “อุปาทาน” ยึดถือเอามโนทัศน์ที่ สะท้อนผ่าน “ภาษา” (วลีสังขาร) มาเป็นอัตตา ตัวตนที่ดำรงอยู่จริงอย่างเป็นวัตถุวิสัยของสิ่ง นั้นๆ ก็คือสิ่งที่พุทธศาสนาเรียกว่า “อิตตวาทุ ปาทาน” (อิตตา + วาทะ + อุปาทาน) ซึ่งเป็น อุปาทานระดับที่ ๔(นอกเหนือจากกามุปาทาน ทิฏฐุปาทาน สิลัพพตฺ-ปาทาน) โดยทั้งนี้กฎปฏิ จลสมุปบาทชี้ให้เห็นว่า “อุปาทานเป็นปัจจัยให้

เกิดภพ” (อันได้แก่ โลกแห่งความหมายคุณค่าที่มีอิทธิพลกำหนดพฤติกรรมต่างๆ ของชีวิตแต่ละ ชีวิต) และ “ภพเป็นปัจจัยให้เกิดชาติ” (อันคือ การเกิดขึ้นของบทบาทเรื่องราวทั้งหลายในโลก แห่งความหมายคุณค่าตามความรู้สึกนึกคิดที่ถูก กำหนดโดยภพนั้นๆ) ตลอดจน “ชาติเป็นปัจจัย ให้เกิดชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ ทุกข์ โทมนัส อุปายาส” (กล่าวคือเมื่อมีบทบาทเรื่องราวต่าง ๆ ตามความรู้สึกนึกคิดที่ยึดถือเกิดขึ้นแล้ว ภาวะ ความบีบคั้นเป็นทุกข์ทั้งหลายก็จะเกิดตามมา อัน เนื่องจากความต้องพลัดพรากจากสิ่งอันเป็นที่รัก ที่พอใจตามที่ยึดถือ นั้นๆ บ้าง การประสบกับสิ่ง อันไม่เป็นที่รักที่พอใจตามที่ยึดถือ นั้นๆ บ้าง หรือ มีความปรารถนาในสิ่งที่ยึดถือใดๆ แล้วไม่ได้สิ่ง นั้นสมปรารถนาบ้าง ฯลฯ)

ถ้าเราใช้ภาษาคำว่า “**วังรอบ**” ในความหมายของ “**รอบทิศ**” คือวังรอบทิศเหนือ ทิศตะวันตก ทิศใต้ และทิศตะวันออกของกระรอกตัวนี้ ชายคนดังกล่าวก็กำลังวังรอบตัวกระรอก แต่ถ้าเราใช้ภาษาคำว่า “**วังรอบ**” ในความหมายของ “**รอบด้าน**” คือวังรอบด้านหน้า ด้านซ้าย ด้านหลัง และด้านขวาของกระรอกตัวนี้ ชายคนดังกล่าวก็ไม่ได้วังรอบตัวกระรอก

ภูมิหลังของแบบชีวิต (form of life) ที่แตกต่างกัน จะทำให้เราคุ่นเคยกับความหมายของมโนทัศน์ที่สะท้อนผ่าน “**ภาษา**” แบบใดแบบหนึ่ง อันอาจมีความหมายที่ไม่เหมือนกัน ซึ่งถ้าไม่ตระหนักถึงการปรุงแต่งของความคิดที่เป็นแบบจำลองความจริงเกี่ยวกับโลกที่เรารับรู้ แล้วไปยึดมั่นถือมั่นความหมายของมโนทัศน์ที่สะท้อนผ่านภาษานั้น ๆ ว่าเป็นอัตตาตัวตนของความจริงต่างๆ (อัตตวาทุปาทาน) เรื่องเล็กๆ ที่เกิดจากการเข้าใจความหมายของ “**ภาษา**” ไม่ตรงกัน บางเรื่อง ก็อาจกลายเป็นสาเหตุนำไปสู่เรื่องใหญ่

ของเหตุการณ์ความขัดแย้งรุนแรงในระบบสังคม การเมืองมนุษย์ได้ (เหมือนยีนส์ในเซลล์ของสิ่งมีชีวิตที่ดูเหมือนเป็นเพียงสิ่งเล็กๆ ซึ่งไม่น่าจะมีบทบาทความสำคัญอะไร แต่กลับกลายเป็นตัวกำหนดคุณลักษณะของสายพันธุ์สิ่งมีชีวิตต่างๆ ตลอดจนก่อให้เกิดเรื่องราวใหญ่โตอีกมากมายที่ติดตามมากับบทบาทของสิ่งมีชีวิตสายพันธุ์นั้นๆ)

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภาษาที่มีระดับความเป็นนามธรรมสูง อันง่ายต่อการเข้าใจความหมายแตกต่างกันได้ เช่น ภาษาศาสตร์ที่ศาสตร์ของศาสตร์เดียวกันเข้าใจความหมายไม่ตรงกัน จนสามารถนำไปสู่ความแตกแยกทางศาสตร์ถึงขั้นแยกลัทธิกันกาย แล้วสุดท้ายก็ขยายความขัดแย้งไปสู่การทำสงครามทางศาสตร์ระหว่างกลุ่มคนที่น่าเชื่อถือศาสตร์เดียวกันแต่ยึดถือคนละลัทธิกันเป็นต้น

ความขัดแย้งแตกแยกของระบบสังคมการเมืองไทยระหว่างฝ่าย “**เสื้อเหลือง**” กับฝ่าย “**เสื้อแดง**” ในทุกวันนี้ ก็มีสาเหตุหนึ่งมาจากการยึดอัตตาตัวตนที่สะท้อนผ่านความหมายของ “**ภาษา**” บางคำแตกต่างกัน เช่น ความหมายของคำว่า ความจงรักภักดีต่อสถาบันพระมหากษัตริย์ สิทธิเสรีภาพของประชาชน ความเจริญก้าวหน้าของประเทศไทย ประชาธิปไตย ความมั่นคงของชาติ ฯลฯ การเข้าใจความหมายของคำเหล่านี้ไม่ตรงกัน จะนำไปสู่กระบวนการมอง “**ความจริง**” ของโลกแตกต่างกัน และ “**ความกลัว**” ที่เกิดจากการเข้าใจความจริงของโลกไม่ตรงกันนั้น ๆ ก็จะทำให้ผู้คนแต่ละฝ่ายแสดงพฤติกรรมของความขัดแย้ง (อันเนื่องมาจากความกลัวดังกล่าว) ตามมาในที่สุด

ดังเช่นคนที่เชื่อว่า “**โลกแบน**” แล้วเกิดความกลัวว่าถ้าแล่นเรือไปข้างหน้าเรื่อยๆ ในท้องมหาสมุทรที่กว้างใหญ่ไพศาล ทุกคนในเรือทั้งหมด

จะต้องประสบกับความหายนะอันเนื่องมาจากเรือจะตกจากพื้นโลกเหมือนสิ่งของที่ถูกระแสน้ำพัดพามาถึงปลายน้ำตก แล้วจะตกลงสู่หุบเหวลึกเบื้องล่างตามการตกของสายน้ำ แต่โคลัมบัสเชื่อว่า **“โลกกลม”** จึงไม่กลัวที่จะแล่นเรือจากทวีปยุโรปไปทางทิศตะวันตก เพราะเชื่อว่าจะได้พบกับฝั่งทิศตะวันออกของประเทศอินเดียฉันใด **“ความกลัว”** ของผู้คนซึ่งเกิดจากการมองโลกด้วย **“แบบจำลอง”** หรือ **“กระบวนทัศน์”** ที่แตกต่างกัน จนมีพฤติกรรมของความขัดแย้งเกิดขึ้น ก็มีลักษณะคล้ายกันฉันนั้น

“อุปาทาน” (อัตตวาทุปาทาน) ซึ่งยึดแบบจำลองความจริงของโลกตามมโนทัศน์ที่สะท้อนผ่านภาษาคำว่า **“โลกแบน”** มาเป็นอัตตาตัวตนแห่งความหมายของ **“โลก”** ที่ดำรงอยู่จริงอย่างเป็นวัตถุวิสัยหรือภววิสัย จึงเป็นปัจจัยให้เกิด **“ภพ”** ของความกลัวขึ้น และภพก็เป็นปัจจัยให้เกิด **“ชาติ”** อันคือการเกิดพฤติกรรมความขัดแย้งรุนแรงต่างๆ ของกะลาสีบนเรือ ที่ต่อต้านโคลัมบัสไม่ให้ล่องเรือสำรวจต่อไป เพราะกลัวว่าจะตกโลกตายกันหมดทั้งลำเรือ เป็นต้น

วิวาทะเรื่อง **“พระพุทธเจ้าน้อย”** ที่เกิดขึ้นในสังคมไทย ก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของความขัดแย้งอันเนื่องมาจากการยึด **“อัตตวาทุปาทาน”** ที่สะท้อนผ่านภาษาในความหมายที่แตกต่างกัน ขณะที่โครงการบูรณะปฏิสังขรณ์สถานที่ประสูติของพระพุทธเจ้า ได้หล่อองค์ **“พระพุทธเจ้าน้อย”** (อันเป็นสัญลักษณ์ของพระพุทธเจ้าปางประสูติ) เพื่อไปประดิษฐาน ณ อุทยานลุมพินีประเทศเนปาล ก็มีผู้ท้วงติงว่าในเมื่อเจ้าชายสิทธัตถะตอนประสูตินั้นยังเป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนที่ไม่ได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า จึงไม่ควรจะเรียกว่าเป็น **“พระพุทธเจ้า (น้อย)”** และสร้างกระแสให้ผู้คนไปกราบไหว้บูชารูปเคารพของเด็กซึ่งยังไม่ได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าดังกล่าว

ถ้ายึดคำว่า **“พระพุทธเจ้า”** ในความหมายที่เป็น **“คุณลักษณะหรือคุณธรรม”** (ธรรมาธิษฐาน) แห่งสภาวะการตรัสรู้ด้วยตนเองจนหมดกิเลส ตัณหาอุปาทานอย่างบริบูรณ์ เจ้าชายสิทธัตถะเมื่อตอนประสูติซึ่งยังไม่ได้มีคุณธรรมระดับนี้ ก็ไม่ควรจะเรียกว่าเป็น **“พระพุทธเจ้า (น้อย)”** แต่ถ้าคำว่า **“พระพุทธเจ้า”** หมายถึง **“บุคคลตัวตน”** ในฐานะมนุษย์ผู้หนึ่งที่เกิดมามีสภาวะของคุณธรรมระดับ **“มหาโพธิสัตว์”** แต่ยังไม่ถึงระดับ **“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”** ต่อเมื่อได้ออกบวชและบำเพ็ญเพียรจนตรัสรู้ จึงมีคุณธรรมที่บริบูรณ์เป็นพระพุทธเจ้า การเรียกชื่อพระพุทธเจ้าในความหมายของตัวตนบุคคล (บุคคลาธิษฐาน) เมื่อตอนประสูติว่า **“พระพุทธเจ้าน้อย”** ก็ไม่ใช่เรื่องผิดอะไร เหมือนที่เราพูดว่า **“พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงประสูติเมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ.๒๔๗๐”** ทั้งๆ ที่ตอนประสูติทรงมีสถานะเป็นเพียงพระวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าภูมิพล ยังไม่ได้เป็นพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ แต่ถ้าคำว่า **“พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ”** ในประโยคนี้หมายถึงชื่อเรียกบุคคลผู้หนึ่ง โดยไม่ใช้หมายถึงสถานะทางสังคมของการเป็นพระมหากษัตริย์พระองค์หนึ่ง (ซึ่งตอนเกิดยังไม่มีสถานะดังกล่าว) คำพูดประโยคนี้ก็ไม่ผิด เป็นต้น

วิตเคนลไตร์ซึ่งความคิดช่วงแรกของชีวิตพยายามจะสร้างภาษาทางตรรกวิทยาที่สามารถสะท้อนภาพความหมายอันชัดเจนของสิ่งต่างๆ (อันมีส่วนสำคัญในการพัฒนาระบบตรรกวิทยาลัญลักษณ์) แต่เมื่อได้ขบคิดอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้นความคิดของวิตเคนลไตร์ก็เปลี่ยนไป และได้ข้อสรุปในระบบความคิดช่วงหลังของชีวิตว่า **“อย่าถามถึงความหมาย (ที่แน่นอนตายตัวของภาษา) แต่ให้ถามถึงการใช้”** (Don't ask for the meaning, ask for the use.)

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

● นายธิง วินเทอร์

๑. ต้องปลุกทุกวัน! ดัชนี่ คอร์ปชั่นไทย ตกอันดับร่วงหนัก ๓๖ มา ๑๐๑ ของโลก! (เดลินิวส์ ๒๖ ม.ค.๖๐)

๒. หลับตานึกถึงอนาคตของชาติ! ซีวีรุ่นก่อนนี้เสียล้านทะลัก (เดลินิวส์ ๒๗ ม.ค.๖๐)

๓. ฝรั่งเขารู้ทัน! ยูทาที่ประกาศสื่อลามก เป็นวิกฤติสาธารณสุข (ไทยโพสต์ ๒๑ เม.ย.๕๙)

๔. อย่าไว้ใจทาง อย่าวางใจธุรกิจ! บิ๊ก บจ. โดนปรับ “ปั่นหุ้น – อินไซด์” เจตนาหรือเสียค่าโง่ (ไทยโพสต์ ๑๔ เม.ย.๕๙)

๕. ทีเจอยังขนาดนี้ ทีไม่เจอยังขนาดไหน? ฮือฮาบกำจัดผักตบ ๕ ปี ลุงไป ๒.๕ พันล้าน (เดลินิวส์ ๓๓ ม.ค.๖๐)

๖. เมื่อโลกหมดความอดทน! ๘ จังหวัดภาคใต้ จมแล้ว ๘๖ อำเภอ ๒๙๓ ตำบล (ไทยโพสต์ ๖ ม.ค.๖๐)

๗. ศาลฎีกาจริงจัง! ศาลฎีกาเปลี่ยนโทษกักขัง เป็นโทษจำคุก ๑ เดือน และไม่รอลงอาญา (มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับ ๑๑-๑๗ พ.ย.๕๙)

๘. ลี้อชอบเยี่ยมโปรดระวัง! ‘ใหม่’ วอนอย่าเทียบ ‘ปู’ โกอินเตอร์ (เดลินิวส์ ๒๓ ม.ค.๖๐)

๙. ๑๐%เยี่ยม แล้วอีก ๙๐% อยู่ระดับไหน? สุดเจ๋ง เด็กไทยกวาด ๑๙ รางวัล...ระดับอาเซียน (มติชน ๒๒ ม.ค.๖๐)

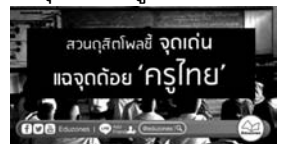
๑๐. ธรรมชาติต้องเริ่มสอนตั้งแต่วัยเด็ก! ทุ่มหมื่นศรัทธา หิงโหด ฆ่ารัดคอแฟนสาว นักบุญซีด้า (เดลินิวส์ ๘ ม.ค.๖๐)

๑๑. อาชีพต้องห้ามของชาวพุทธ! เลี้ยงกบในกระชังลงทุนน้อย อัตราการรอดสูง (เดลินิวส์ ๑๖ ม.ค.๖๐)

๑๒. EQ คุณครู! โพลชี้จุดเด่นครูไทย “เสียสละ” จุดด้อย “การควบคุมอารมณ์” (มติชน ๑๖ ม.ค.๖๐)

๑๓. คนจนก็ชนะได้! ศาลยกฟ้องขับไล่ชาวเลราไว้อเอกชน ออกโฉนดไม่ชอบ (ไทยโพสต์ ๑-๒ ก.พ.๖๐)

๑๔. เขาทนไม่ไหวกันแล้ว! ๒๖ ม.ค.๖๐ มีการเสวนาเรื่อง “ตำรวจไทยมีไว้ทำอะไร” จัดโดยองค์กร

ต่อต้าน คอร์รัปชันที่ศูนย์ลิริกิตี (มติชน ๓๑ ม.ค.๖๐)

๑๕. มหาหยาเยื่อปีละครั้งกับเด็กๆ! “เงินนี้” สาวลูกครึ่งวัย ๑๖ ปี คว่ำ ‘มิสทินไทยแลนด์ ๒๐๑๖’ (ไทยโพสต์ ๑-๒ ก.พ.๖๐)

๑๖. สิ่งที่ต้องทำในวงการธุรกิจ! ‘ซีพี – ไทยเบฟ’ ๒๐ ล้านควักบริจาค ‘บ๊ิกตู’ ช่วยท่วมใต้ (มติชน ๑๖ ม.ค.๖๐)

๑๗. คนเมืองช่วยคนชนบท! เผยคนแห่เที่ยวเชิงเกษตรคึกคัก (ไทยโพสต์ ๑๖-๑๗ ม.ค.๖๐)

๑๘. อู๋แม่เจ้า! ๘ เศรษฐี รวยเท่าคนจนสุดครึ่งโลก (มติชน ๑๗ ม.ค.๖๐)

๑๙. ใครได้ประโยชน์! วิพากษ์ระเบิดแก่งแม่น้ำโขง ซึ่งไทยเสียประโยชน์หลายด้าน (ไทยโพสต์ ๑๘-๑๙ ม.ค. ๖๐)

๒๐. ชาวอโศกก็ทำด้วย! การเลิกใช้ถุงพลาสติกอย่างถาวรเป็นความหวังที่หลายรัฐในสหรัฐฯ รอ อยากให้เกิดขึ้น (เดลินิวส์ ๘ ม.ค.๖๐)

๒๑. ความเชื่อในโลกมนุษย์! เปิดเคล็ดลับฮวงจุ้ยต้นธุรกิจปีระกา เจริญรุ่งเรือง (เดลินิวส์ ๒ ม.ค.๖๐)

๒๒. นักปฏิบัติธรรมยอมไม่ละเมิดกฎหมายของบ้านเมือง! ธรรมกายอ่วมโดน ๓๐๘ คดี (ไทยโพสต์ ๑๙ ม.ค.๖๐)

๒๓. ไม่มีใครแตะถือศีลปฏิบัติธรรม! เสริมลิริมงคลตลอดปีไก่ ทองเที่ยวไหว้พระ ๑๐ วัด เมืองกรุงเทพฯ (ไทยโพสต์ ๑๘-๑๙ ม.ค.๖๐)

๒๔. ความหลงใหลในโลกมนุษย์! ประธานเครือร้านซูชิ “ซันไม” ของญี่ปุ่น ถ่ายภาพกับปลาพูน่าน้ำหนัก ๒๑๒ กก. ซึ่งชนะการประมูลด้วยราคา ๗๔.๒ ล้านบาท (เดลินิวส์ ๖ ม.ค.๖๐)

๒๕. สิ่งช่วยมีมากมายโปรคระวัง! หมอพันฝรั่งเคลกว่า ‘มิสยูนิเวอร์ส’ (เดลินิวส์ ๓๑ ม.ค.๖๐)

๒๖. ๒๐-๓๐ ปีก่อนพ่อท่านเตือนเรื่องขยะ! ‘ออบต. แก่งเลี่ยน’ เดินหน้าแก้ปัญหาขยะ จับมือทหาร เร่งกำจัดให้หมดจากพื้นที่ (เดลินิวส์ ๒ ก.พ.๖๐)

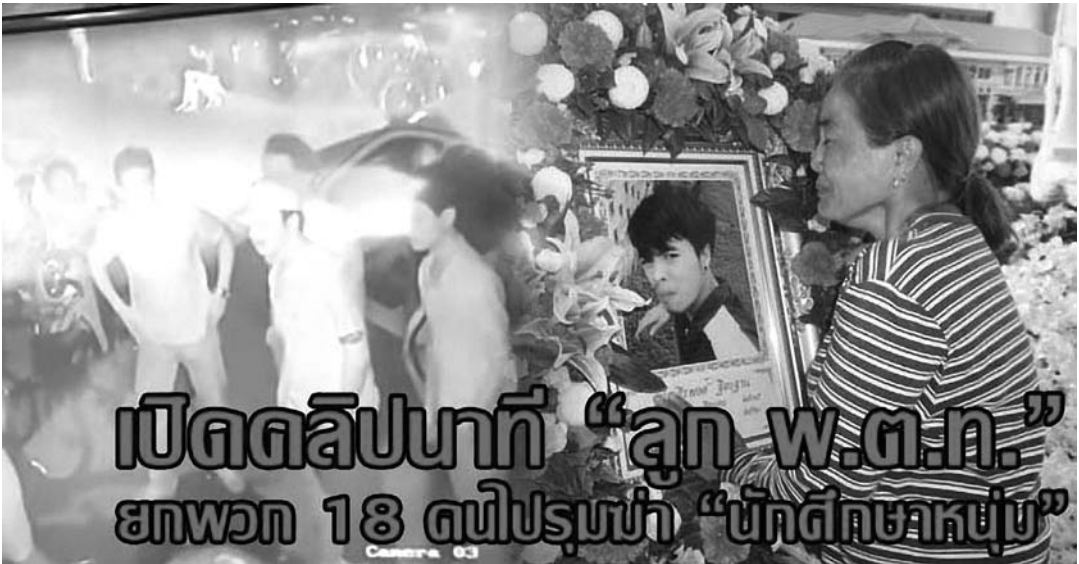
๒๗. ทางออกของคนมีเงิน วิสดอมๆ จับมือรักบี้สคูเปิดร.ร.นานาชาติ (เดลินิวส์ ๒ ก.พ.๖๐)

๒๘. คิดง่าย ๆ เกินไปไหม ? ขอ ๕๐ ล้านซื้อรถยก “จยย.” บนฟุตปาท ส่งประจำสงข.เขต-เทศกิจ (ข่าวสด ๖ ก.พ.๖๐)

ผู้รู้เรียนมาสูง ทั้งมีทรัพย์มากมียศมาก
หากว่าจิตสำนึกเขาไร้ศีลธรรม
เขาก็จะใช้ความรู้ใช้เงินทองเป็นเครื่องมือ
สนองความต้องการอย่างลำพอง

คบคนพาลพาลพาไปหาฉิบหาย

ข่าวดังเมื่อต้นมีนาปี ๖๐ ว่า หนุ่ม ๑๘ คนยกพวกรุมฆ่าคู่อริที่หอพัก โดยหนึ่งในกลุ่มนั้นใช้เหล็กโขควงตีแม่แทงหนุ่มเคราะห์ร้ายเข้าที่ศีรษะอย่างอำมหิตจนเสียชีวิต

เริ่มแรกก็จากความไม่พอใจของหนุ่มหนึ่งในกลุ่มว่า "มันมาคิดฉิบแพนกู" ฉะนั้นมันต้องมีโทษหนัก กูต้องฆ่ามันสถานเดียว นี่คือคำตัดสินแบบศาลเตี้ยของหนุ่มยุคนี้ และทั้งกลุ่มเห็นสอดคล้องกัน ไม่มีใครเตือนใครเลย หนุ่มกลุ่มนี้คงลืมไปว่ายุคนี้มีกล้องวงจรปิดหลายจุด ตำรวจจับหนุ่มทั้ง ๑๘ คนได้แล้ว คดีกำลังดำเนินไปตามกฎหมาย

มีสารคดีที่ควรศึกษาถึงคุณค่าวิถีชีวิตแบบลัทธิโลก จำฝูงต้องมีเขี้ยวเล็บพร้อมสู้เพื่อให้อยู่เหนือ

หมู ในเขตแคว้นของทุ่งหญ้าหรือในป่าใหญ่ มันก็จะฆ่าสัตว์อื่นเพียงเป็นอาหาร หรือจำเป็นต้องฆ่าสัตว์ที่จะมาทำชิงเพื่อแสดงความเป็นเจ้าของอาณาเขตเท่านั้น

แต่สัตว์โลกที่ชื่อว่าคนนี่สิ หากว่าเกิดมาแล้วไร้ศีลธรรม คนเหล่านั้นก็จะมีแต่ความเห็นแก่ตัว วันๆ หมกมุ่นอยู่แต่กับสวรรค์ลวง คือ การกินสูบตีมีเสฟ บำเรอตนเองทั้งทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ไม่รู้จักอ้มจักพอ ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า สิ่งที่ไม่รู้ อ้ม ๓ อย่างคือ ๑. ความหลับ ๒. สุราและเมรัย ๓. เมถุนธรรม คนผู้เสฟสิ่งเหล่านี้จะเป็นผู้เห็นแก่ตัวจัดจ้าน เพราะคิดแต่ความสุขสบายแบบโลกีย์ของตัวเอง แทนที่จะใช้ชีวิตอย่างมีประโยชน์ มีคุณค่าอย่างแท้จริง แต่กลับปล่อยชีวิตไปตามแรงขับของ

กิเลส ถ้าทำมาไม่พอเสฟก็จะเริ่มเบียดเบียนผู้อื่น
คนเห็นแก่ตัวจัด จิตใจจะหยาบแข็งกระด้าง
อำมหิตไร้ความปราณี ฆ่าได้ทั้งหมู่อสัตว์ (เกมล่าสัตว์)
และยังฆ่าได้แม้กระทั่งคนด้วยกัน

คนเห็นแก่ตัวจัด จิตใจมีเล่ห์เหลี่ยมคดโกงมี
ทัศนคติว่า คดโกงเอาของคนอื่นมาได้มากกว่าไร
ก็ยิ่งดีมีความสุขเพราะมีความสามารถยอดเหนือ
คนอื่นได้ เพียงแต่ต้องทำแบบเนียน อย่าให้ใคร
จับได้

คนเห็นแก่ตัวจัดก็ยิ่งมักมาก ชอบคิดแย่งของ
รักของหวงของคนอื่นมาให้ตน ชนิดที่ว่าฆ่าสามีมัน
เสียแล้วเอาเมียมันมาทำก็ได้ ใจชั่วเกินมนุษย์

คนเห็นแก่ตัวจัด มักจะใช้คำพูดโกหกนำเป็น
ช่องทางที่จะนำพาเอาความร่ำรวยมาให้ตน

และคนเห็นแก่ตัวจัด ก็จะมีจิตที่เลวร้าย
ถึงระดับต่ำแล้วนำยาเสพติดทุกชนิดมาลอบ
จำหน่าย ใครจะเสพติดจนเสียดสี ฆ่าคนอื่น หรือ
ฆ่าตัวตาย สังคมจะเดือดร้อนเช่นไรก็ไม่คำนึง ไม่
รับผิดชอบ รู้แต่จะทำแบบนี้รวยเร็ว

สุภาชิตที่ว่าคบคนพาลพาลพาไปหาผิดนั้น
ผู้คนไม่น้อยต่างคิดว่าคนพาลคือผู้แสดงบทบาท
ของชีวิตในฉากร้าย ๆ เช่น ฉกชิงวิ่งราว ปล้นจี้
หรือทำตนล้าละเทเมมา ข่มขู่เป็นนักเลงหัวไม้
เห็นกันชัด ๆ จะแจ้ง นั่นแหละคือคนพาล

แต่แท้จริงแล้วผู้ที่ร่ำเรียนมาสูง ทั้งมีทรัพย์
มากมียศมากก็ตาม แต่หากว่าจิตสำนึกเขา
ไร้ศีลธรรม เขาก็จะใช้ความรู้ใช้เงินทองเป็นเครื่อง-
มือสนองความต้องการอย่างล้าพองด้วยซ้ำ ไม่ต้อง
ระมัดระวังศีลทั้งห้าข้อที่พระพุทธเจ้าตรัสห้ามไว้
ผู้ที่มีพร้อมครบทั้งความรู้ ลากและยศนั้น ก็ยิ่งจะ
เป็นยอดคนพาลร้ายกาจ เสมือนเสือติดปีก เป็น
ผู้นำที่ครอบงำพาคนอื่นเลวตามได้

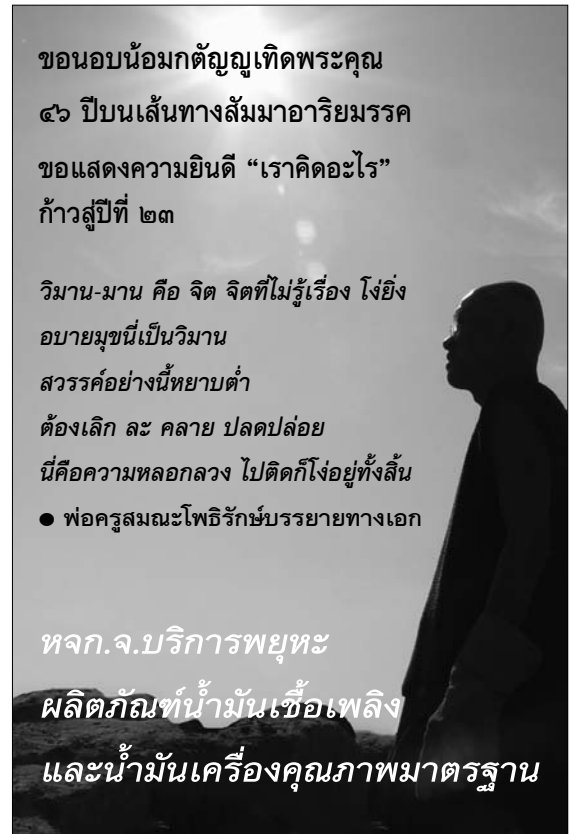
คนอื่นที่ถูกครอบงำตามฤทธิ์แรงของคนพาล
จะเห็นสิ่งเหล่านี้เหมือนดอกบัวงามยิ่งขึ้น ๆ เมื่อใด
ที่ไม่พอใจ ผิดใจ น้อยใจ แค้นใจก็จะนำไปสู่การฆ่า
การทำลายฝ่ายตรงข้ามอย่างง่ายดาย เพราะจิตใจ
ไร้การควบคุม จิตใจตกอยู่ในมิดมณฑาแสงสว่าง

ไม่เจอ

ความรู้ความเข้าใจความชัดเจนและการลงมือ
ปฏิบัติศีลธรรม คือสมบัติแท้ ๆ ซึ่งจำเป็นที่สุดต่อ
ชีวิตและจิตใจ เพราะศีลธรรมนั้นจะเป็นแสงสว่าง
ส่องทางให้ชีวิตก้าวเดินไปสู่ความสงบสุขทางกาย
ใจได้อย่างแท้จริง และแผ่ขยายความรักความ
เมตตาออกไปสู่หมู่ญาติมิตรและสังคมในรอบกว้าง

ฉะนั้นการได้มาคบคุ่นกับคนที่มีศีลธรรม
(ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบจริง) ชีวิตในปัจจุบันและใน
อนาคตก็จะได้พบกับความสุขกายสบายใจ มุ่งสู่เส้น
ทางของปัญญาชนอันแท้จริง และจะฉลาดรู้ได้ว่า
ตนนั้นยังคงเป็นคนพาลอยู่ หรือรู้ว่าตนนั้นได้ข้าม
พ้นจากความเป็นคนพาลมาได้แล้ว และยังสามารถ
ป้องกันตนจากคนพาลที่จะหยิบยื่นภัยต่าง ๆ ให้

ทุกคนโปรดตั้งใจ ทำปัญญาให้แจ้ง ขออย่า
ได้เพลิดเพลินใจให้ความเป็นพาลครอบงำ หรือ
อย่าปล่อยตนให้ตกอยู่ในอำนาจของคนพาลเลย ๒

ขอนอบน้อมกตัญญูเทิดพระคุณ
๔๖ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค
ขอแสดงความยินดี “เราคิดอะไร”
ก้าวสู่ปีที่ ๒๓

วิมาน-มาน คือ จิต จิตที่ไม่รู้เรื่อง ใญ่ยัง
อบายมุขนี้เป็นวิมาน
สวรรค์อย่างนี้หยาบต่ำ
ต้องเล็ก ละ คลาย ปลดปล่อย
นี่คือความหลงกลวง ไปติดก็โง่อยู่ทั้งสิ้น

- พ่อครูสมณะโพธิรักษ์บรรยายทางเอก

ทจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

สารพิษจากเกษตรกร จ.เชียงใหม่ โดยมีลูกไก่ที่พร้อมมาฝึกอยู่ในความดูแลจำนวน ๓ คน คือ น้องอ๋ม น้องปิ่น สส.ภ.ชั้น ม.๒ และน้องเพื่อฟ้า สส.ภ.ชั้น ม.๑

น้องอ๋มได้เขียนประสบการณ์ชีวิตติดตามแม่ไก่ในการฝึกฝนเรียนรู้การพาณิชย์บุญนิยม ฉันทมมองเห็นว่าเป็นความรู้สึกรู้สึกของน้อง ๆ ที่ได้มาศึกษาการเรียนรู้ตามวิถีชีวิตแบบชาวบุญนิยม จึงขอนำมาถ่ายทอดในคอลัมน์นี้

“วันศุกร์ที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๐ หนูกับเพื่อน ๆ รวม ๑๑ คน ได้ติดตามแม่ไก่จากพุทธสถานภูผาฟ้า น้ำ จังหวัดเชียงใหม่ เดินทางมาที่พุทธสถานสันตติโคก จ.กรุงเทพฯ เพื่อมาช่วยกันทำอาหารแจกประชาชนที่เดินทางมาสักการะพระบรมศพของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช (ในหลวงรัชกาลที่ ๙) บริเวณท้องสนามหลวง การเดินทางมาเมืองกรุงในครั้งนี้ หนูก็มีความยินดีเป็นอย่างมากที่จะได้มาช่วยกันทำอาหารนำไปแจกให้กับแขกของพระราชาราช และหนูก็ตั้งใจที่จะมาช่วยงานที่ยิ่งในการขายผักไร้สารพิษ ซึ่งหนูก็พยายามไม่ยึดภพของตัวเองว่าจะต้องไปทำงานที่สนามหลวงเท่านั้น แต่คิดว่าหนูต้องพร้อมปรับเปลี่ยนงาน เปลี่ยนภพไปตามสถานการณ์ค่ะ หมายถึงไม่เอาแต่ใจ ไม่ยึดงานที่เราตั้งภพไว้ จุดไหนขาดคนหรือขาดแรงงานก็พร้อมช่วยค่ะ

แล้วธรรมชาติก็จัดสรรให้หนูได้ทำงานที่สันตติโคกค่ะ งานนั้นก็คือ การทำขนมวงค่ะ ซึ่งหนูได้เคยฝึกทำส่งร้าน ชมรม.เชียงใหม่ มาก่อนแล้ว จึงขอนำเสนอพี่อ้อยอยากนำมาทำจำหน่ายที่นี้ดู หนูทำขนมวงกะทิ-ใบเตย, อัญชัน-กะทิ และกะทิใบเตยแมงลัก-อัญชันรวมแล้วก็ได้ทั้งหมด ๑๕๐ กระปุกค่ะ หนูพร้อมทำขนมวงแล้วค่ะ อีกทั้งจำนวนชาว

•• ถ้าไม่ทุกข์กับอุปสรรคไม่คิดให้เป็นอุปสรรคการทำงานก็จะราบรื่นขึ้น

••

ภูผาฟ้า น้ำที่ไปช่วยทำอาหารในโรงบุญใกล้สนามหลวงก็มีเพียงพอ และลึก ๆ มันก็ตรงกับที่หนูเองได้นำเสนอพี่อ้อยไปแต่แรก

ลุย ลุย ลุย!! หนูกับเพื่อน ๑ คน และน้องชั้น ม.๑ อีก ๑ คน รวม ๓ คน ได้ร่วมมือร่วมแรงร่วมใจช่วยกันทำวงให้สำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้โดยพี่อ้อย (ฟ้าใกล้รุ่ง) เป็นแม่ฐานและแม่ไก่คอยดูแลพวกหนูทั้ง ๓ คน

หนูรู้สึกได้ว่าตัวหนูนั้นโชคดีมาก ๆ ที่ได้มาพบเจอและได้เป็นส่วนหนึ่งในระบบการศึกษาแบบบุญนิยมของชาวอโศกค่ะ *เป็นการศึกษาที่ได้เรียนรู้ชีวิตตน ฝึกมองตน เพื่อคนรอบข้าง เพื่อพัฒนาสังคมโลกของเรา ที่กำลังแย่งลง*

โดยเริ่มจากตัวเราเองก่อนคือ พยายามไม่เป็นส่วนหนึ่งในการทำให้โลกมันแย่งลงกว่าเดิมค่ะ นั่นก็คือ การลดกิเลส ไม่ตกเป็นทาสของกระแสโลกทุนนิยม ทวนกระแสโลกตามคำสอนของหลวงปู่หรือพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ โดยยึดศีลกถกรรมของพ่อครูสมณะที่ว่า **“การศึกษาที่ไม่ลดกิเลส ทุประเทศไม่ได้”**

การที่หนูได้มาทำวง เพื่อขายในตลาดนัดวันอาทิตย์ ขอยกกลาง สันตติโคกนั้น แม้จะต้องทำเป็นจำนวนมาก แต่หนูก็ไม่รู้สึกว้าวนักเกินไป เพราะหนูและเพื่อน ๆ ได้ช่วยกันอย่างเต็มที่ และด้วยความยินดี จึงทำให้งานราบรื่นไปได้ด้วยดี แม้มีปัญหา มีอุปสรรคบ้าง แต่พวกเราก็ร่วมกันปรึกษา ร่วมกันแก้ปัญหา พูดคุยกับแม่ไก่ที่ช่วยเหลือและดูแลอย่างใกล้ชิดมาโดยตลอด

แม้อุปสรรคจะเยอะหน่อย แต่ถ้าเราไม่ทุกข์กับอุปสรรค ไม่คิดให้เป็นอุปสรรค การทำงานก็จะราบรื่นขึ้นเป็นกองเลยค่ะ หนูคิดว่าการทำวงในครั้งนี้ เป้าหมายหลักไม่ใช่เพียงแค่การทำงานอย่างเดียวนะ แต่

เป็นการเรียนรู้งานควบคู่กับการเรียนรู้แบบบูรณาการจากชีวิตจริง จากเรื่องใกล้ตัวที่พวกเขาได้ลงมือปฏิบัติจริง ทำให้เกิดกระบวนการคิด คิดอย่างสัมมาทิฐิ โดยอยู่ในการดูแลของครูผู้มีศีล หรือที่พวกเขาเรียกกันว่า “แม่ไก่” ค่ะ

เช้าวันอาทิตย์ที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๖๐ เวลา ๐๕.๐๐ น. พวกเขาทั้ง ๓ คนพร้อมแม่ไก่คือ พี่ยั้งนั้นได้ช่วยกันมาตั้งโต๊ะขายวันสมุนไพรรักษาพืชผักไร้สารพิษ และผลิตภัณฑ์อินทรีย์จากเกษตรกร อ.สะเมิง จ.เชียงใหม่ ซึ่งเครือข่ายกิจกรรมไร้สารพิษแห่งประเทศไทย สาขา จ.เชียงใหม่ (นคร.เชียงใหม่) นั้นก็ได้ช่วยเหลือเกษตรกรที่ทำกิจกรรมไร้สารพิษ โดยการนำสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ที่เกษตรกรนั้นปลูกเอง แปรรูปเองมาขายผู้บริโภค

และยังมีไฮไลท์อีกหนึ่งอย่างคือ เรามีตลาดอารีเยเล็ก ๆ จำหน่ายไม้กวาดจาก จ.เชียงใหม่ จากทุน ๒๔ บาท เราขายในราคา ๑๐ บาทเท่านั้น เป็นการเผยแพร่อุดมการณ์บุญนิยมที่เราฝึกเสียสละ แบ่งปันให้มากยิ่งขึ้นๆ ตามคำสอนของในหลวง ร.๙ ที่ว่า “Our loss is our gain ขาดทุนของเรา นั่นคือกำไรของเรา” ค่ะ

อีกทั้งยังเป็นการช่วยหารายได้ให้ชุมชนแม่เล็กแม่น้อย เพราะว่าชาวชุมชนภูผาฟ้า น้ำและร้านค้าของชุมชน คือ ชมรม.เชียงใหม่ ก็ปิดร้าน ปิดชุมชนกันมาช่วยงานสนามหลวง ซึ่งชาวชุมชนรวมทั้งพวกเขาเด็กๆนักเรียนสัมมาสิกขาภูผาฟ้า น้ำเองก็รู้สึกยินดีที่ครั้งหนึ่งในชีวิต ได้มาร่วมกันทำดีเพื่อพ่อหลวง ทำอาหารแจกประชาชนที่มากرابสักการะพระบรมศพ ที่บริเวณท้องสนามหลวง พระบรมมหาราชวัง

แม้ว่าวันนี้พ่อหลวงจะไม่อยู่กับพวกเขาอีกแล้ว แต่คำสอนและแบบอย่างที่ดีนั้นยังอยู่ในใจลูกไทยทุกคนค่ะ

••
เมื่อรู้ว่า
เราผิด
ก็พยายาม
ปรับปรุง
แก้ไข
ปัญหา
ทั้งหมดที่
จะตามมา
ก็จบลง

บรรยากาศตลาดนัดไร้สารพิษที่ชอยกลางสันตือโคกในวันอาทิตย์นั้นคึกคักเป็นอย่างมาก เพราะพืชผักที่แม่ไคนำมาขายเป็นพืชผักไร้สารพิษทั้งหมด ซึ่งพืชผักที่ไร้สารพิษในทุกวันนี้หาได้ยากมากค่ะ ทำให้ผู้คนที่รักสุขภาพและอยากช่วยเหลือเกษตรกรสนใจเป็นพิเศษและไม่นานสินค้าที่พวกเขาและแม่ไคนำมาจำหน่ายก็หมดลง

การขายครั้งนี้ได้กำไรเพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่กำไรชีวิตของพวกเขาได้มากมายจนเทียบมูลค่าไม่ได้เลย เพราะครั้งนี้เขาได้ทำจริง ขายจริง เรียนรู้จากประสบการณ์จริง และได้ทำประโยชน์ให้ชุมชนที่เราพักอาศัย สอนให้เราฝึกถือศีล ๕ และได้เรียนหนังสือ

หนูคิดว่าได้กตัญญูต่อชุมชน ต่อสังคมที่เลี้ยงดูและช่วยขัดเกลาภิเลสเรามาโดยตลอดจริงๆ หนูคิดว่าหากวันนี้ไม่มีการศึกษาระบบแม่ไก่-ลูกไก่ หนูก็คงเรียนรู้จิตใจตนเองไม่ได้มากเท่านี้ เพราะแม่ไก่อสอนให้มองตนเองอยู่เสมอ เมื่อเกิดปัญหาก็ก้มมองตนเองก่อนเป็นอันดับแรก ว่าเราเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหานั้นหรือไม่ เมื่อรู้ว่าเราผิดก็พยายามปรับปรุงแก้ไข ปัญหาทั้งหมดที่จะตามมา ก็จบลงค่ะ

สุดท้ายนี้ก็ต้องขอขอบคุณแม่ไก่ที่มาร่วมกันฝึกฝนตนเองไปพร้อม ๆ กับเด็ก ๆ เพื่อให้ศาสนาพุทธที่แท้จริงดำรงอยู่ต่อไป

กราบขอบพระคุณพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ที่ได้สร้างชาวอโศก สร้างชุมชน และการศึกษากุณนิยมของชาวอโศกให้พวกเขาได้มีโอกาสเข้ามาศึกษาเล่าเรียนเพื่อเพิ่มความ เป็นพุทธแท้ๆ ให้แก่ตัวเองต่อ ๆ ไปค่ะ.

ด.ญ. ญาณิดา สายทอง

นักเรียนสัมมาสิกขา ภูผาฟ้า น้ำ ชั้น ม.๒

๓

การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าในการพิจารณาคดี

● ต่อจากฉบับที่ ๓๒๐

๒๘. กรณีมาตรวจพบภายหลังว่ายังไม่เคยสอบคำให้การ ส่วนใหญ่จะตรวจพบในขณะที่เขียนคำพิพากษาวิธีแก้ปัญหาคือ ก่อนอ่านคำพิพากษานั้นให้สอบคำให้การจำเลยก่อน และส่วนใหญ่จำเลยก็จะให้การปฏิเสธเพราะได้สืบต่อสู้มานาน ฉะนั้น การเขียนคำพิพากษาล่วงหน้าก่อนสอบคำให้การก็สามารถเขียนล่วงหน้าได้ว่าจำเลยให้การปฏิเสธ

๒๙. คำให้การไม่ชัดเจน ต้องสอบให้ชัดว่าจะรับหรือปฏิเสธ โดยเฉพาะกรณีที่โจทก์ฟ้องลักทรัพย์หรือรับของโจร ต้องสอบให้ชัดว่ารับข้อหาใด การยื่นคำให้การและมีคำแถลงมาด้วยแต่คำแถลงนั้นเป็นไปในทำนองปฏิเสธต้องสอบให้จำเลยละเอียดดังกล่าวเสียและยืนยันว่าให้การรับ

สารภาพเต็มตามฟ้องทุกประการ

๓๐. ขอเพิ่มโทษ ขอบวกโทษ การขอให้เพิ่มโทษต่อ แต่มาตรวจพบภายหลังในวันเขียนคำพิพากษาหรือมาพบในวันนัดไต่สวนหนึ่งก็ให้สอบทันทีว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษหรือขอให้บวกโทษหรือนับโทษต่อหรือไม่ ถ้าพบขณะไม่มีตัวจำเลยให้เขียนใส่กระดาษแปะไว้ให้ชัดเจนที่หน้าปกสำนวนว่าให้สอบในเรื่องดังกล่าวนั้นด้วยก่อนอ่านคำพิพากษาหรือกรณีมีการแก้ฟ้อง ยังไม่สอบว่าจะคัดค้านหรือไม่ หรือยังไม่อนุญาตก็ให้ดำเนินการเช่นเดียวกัน ส่วนคำพิพากษานั้นก็เขียนล่วงหน้าไปได้ว่า จำเลยรับว่าเป็นบุคคลเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ บวกโทษหรือนับโทษต่อจริง หรือการย่อฟ้องก็ย่อล่วงหน้าไปว่าโจทก์ฟ้อง

และแก้ไขคำฟ้องว่า

๓๑. การแยกฟ้องจำเลยที่ให้การรับสารภาพ หรือจำเลยที่ให้การปฏิเสธสามารถแยกฟ้อง ทั้ง ๒ แบบ อาจแยกคนที่ปฏิเสธหรือแยกคนที่รับสารภาพก็ได้ และควรกำหนดให้ฟ้องใหม่ภายในกี่วัน ด้วย และกำหนดไว้ว่าถ้าไม่ฟ้องให้จำนายคดีเด็ดขาดมิฉะนั้นจะชั่งจนลิมเพราะโจทก์ไม่ได้ยื่นคำฟ้องเข้ามาใหม่จำเลยก็ไม่ได้เบิกมาที่ศาล ศาลก็จะลิมจำเลยคนดังกล่าว ควรจรรยาบรรณให้เสนอสำนวนเพื่อตรวจสอบว่ามีการฟ้องตามวันเวลาดังกล่าวหรือไม่ไว้ในรายงานด้วย

๓๒. ให้ระมัดระวังเรื่องการนับโทษต่อ การบวกโทษ และการเพิ่มโทษ ถ้าเป็นได้ควรตรวจดูสำนวนหรือสำเนาคำพิพากษาในเรื่องดังกล่าวให้ชัดเจนเพราะบางครั้งอาจมีพระราชบัญญัติล้างมลทินหรือโจทก์ขอมาผิดสำนวน เช่น พิมพ์เลขคดีสลับกันจำเลยไม่ทราบหรือจำหมายเลขคดีไม่ได้ก็ตามฟ้อง ศาลก็พิพากษาไปตามเลขที่โจทก์ขอแต่เรือนจำนับโทษต่อไม่ได้ เพราะเลขดังกล่าวกลับเป็นจำเลยคนอื่น

๓๓. ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษายกฟ้องในคดีที่ศาลสั่งให้นับโทษต่อ ถ้าเรือนจำสอบถามมาก็ให้แจ้งไปด้วยว่าเมื่อคดีที่ขอให้นับโทษต่อนั้นศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาให้ยกฟ้องแล้วก็เริ่มนับโทษคดีใหม่ไปก่อนรอศาลฎีกาจะมีคำพิพากษาลงมา ถ้าศาลฎีกามีคำพิพากษากลับในคดีแรกก็สามารถนับโทษต่อได้ แต่ถ้าศาลฎีกามีคำพิพากษายืนในคดีดังกล่าวนั้นก็ไม้อาจนับโทษต่อ

๓๔. กรณีที่อนุญาตให้แก้ไขคำฟ้องนั้น ต้องสอบคำให้การใหม่ทุกกรณีว่าจะรับหรือปฏิเสธตามที่ขอแก้ฟ้องใหม่ ในการสั่งคำสั่งขอแก้ฟ้องนั้นต้องสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตเท่านั้นไม่ใช่สั่งรวมถ้าตรวจพบในสำนวนให้ดำเนินการเสร็จสิ้นก่อนอ่านคำพิพากษา

๓๕. การขอแก้ฟ้องเรื่องเพิ่มโทษหลังจากสอบจำเลยและอนุญาตให้แก้ฟ้องไปแล้วนั้น ถ้ามีการขอแก้ฟ้องอีกครั้งหนึ่งเพราะเลขคดีผิดพลาดก็ต้องสอบจำเลยใหม่อีกครั้งหนึ่งจะใช้คำให้การที่สอบไว้

ครั้งแรกไม่ได้

๓๖. การขอแก้ไขคำให้การนั้นเป็นดุลยพินิจของศาลมีใช้บังคับที่ศาลต้องอนุญาตทุกกรณี บางครั้งมีการขอผิดผ่อนเพื่อเจรจาหรือมีการผ่อนชำระแต่หลังจากผิดผ่อนมาเป็นเวลานานแล้วไม่สามารถดำเนินการผ่อนชำระหนี้ในทางแพ่งต่อไปได้ก็ขอเปลี่ยนเป็นปฏิเสธ กรณีดังกล่าวศาลไม่ควรอนุญาตเพราะได้เคยให้การรับสารภาพและให้ผ่อนชำระหนี้มาเป็นเวลานานแล้ว

๓๗. การถอนฟ้องเป็นหนังสือหรือวาจาทำได้ เมื่อสอบโจทก์แล้วก่อนอนุญาตนั้นให้ตรวจสอบให้ชัดเจนว่าลายมือโจทก์จริงหรือไม่ โดยเฉพาะในวันอ่านอุทธรณ์หรือฎีกาถ้ามีผู้รับมอบอำนาจมาขอถอนฟ้องหรือมาขอยอมความ ต้องตรวจสอบลายมือชื่อให้ชัดเจน มิฉะนั้นอาจจะมีผู้แอบอ้างมายื่นคำร้องขอถอนฟ้องหรือยอมความต่อศาลได้

๓๘. กรณีที่แถลงว่าไม่ตั้งใจดำเนินคดีต่อไปนั้น อาจเป็นการยอมความไม่ใช้การถอนฟ้อง แต่ถ้าการถอนฟ้องนั้นจะเกิดขึ้นกรณีที่ผู้เสียหายเป็นโจทก์ฟ้องเองแล้วแถลงขอถอนฟ้อง

๓๙. การปลอมคำร้องขอถอนฟ้อง ศาลเชื่อจึงให้ถอนไป เมื่อปรากฏความจริงก็ให้เพิกถอนกระบวนพิจารณาทั้งหมดแล้วนำคดีขึ้นพิจารณาใหม่ต่อไป

๔๐. ผู้แทนโดยชอบธรรมถอนคำร้องทุกข์เพื่อให้คดีผู้เยาว์ระงับ ถ้าขัดต่อความประสงค์ของผู้เยาว์ไม่สามารถทำได้

๔๑. กรณีโจทก์หลายคนถ้าโจทก์บางคนแถลงขอถอนฟ้องหรือยอมความคดีนั้นเป็นอันระงับไปเฉพาะโจทก์คนนั้นเท่านั้น แต่คดีนั้นไม่ได้ระงับไปทั้งคดีเพราะมีโจทก์อีกบางคนยังไม่ได้แถลงขอถอนฟ้อง ฉะนั้นต้องให้โจทก์ทุกคนถอนฟ้องคดีจึงระงับไปได้

๔๒. กรณีที่กองปราบปรามเป็นผู้ไปสอบสวนหรือกรมสอบสวนพิเศษเป็นผู้ลงสอบสวนแล้วนำคดีมาฟ้องยังส่วนกลางพยานส่วนใหญ่อยู่ต่างจังหวัด จำเลยก็ได้รับความเดือนร้อนเพราะไม่มีญาติพี่น้องและหาทนายความยุ่งยาก ควรโอนคดีกลับไปพิจารณาอยู่ที่เกิดเหตุจะเป็นการสะดวกกว่าไม่ควรตรวจพยานในวันดังกล่าวและศาลที่เป็นที่

เกิดเหตุต้องรับโอนไม่มีสิทธิใช้ดุลยพินิจ

๔๓. เดิมคดีที่อยู่ในเขตอำนาจของศาลแขวง นั้นถ้านำมาฟ้องยังศาลจังหวัด ศาลจังหวัดมีอำนาจโอนลงไปยังศาลแขวงได้ แต่ถ้าคดีอยู่ในอำนาจของศาลจังหวัดแต่ไปฟ้องที่ศาลแขวง ศาลแขวงไม่มีอำนาจที่จะโอนไปยังศาลจังหวัดคงทำได้ เพียงจำหน่ายคดีที่อยู่ในเขตอำนาจของศาลจังหวัด เพื่อให้โจทก์ไปยื่นฟ้องใหม่ต่อศาลจังหวัดเท่านั้น แต่ถ้าคดีมีหลายข้อหาบางข้อหาอยู่ในศาลจังหวัด บางข้อหาอยู่ในอำนาจของศาลแขวงถ้าฟ้องรวมกันมานั้นสามารถฟ้องยังศาลจังหวัดได้ ปัจจุบันให้ดูกฎหมายใหม่

๔๔. การโอนคดีไปยังศาลเยาวชนและครอบครัวควรตรวจสอบทะเบียนบ้านให้ชัดเจน ถึงวันเดือนปีเกิดของผู้ต้องหรือจำเลย มิฉะนั้นเมื่อโอนไปแล้วทางฝ่ายศาลเยาวชนและครอบครัว อาจจะโอนคดีดังกล่าวนั้นกลับมาอีกเพราะไม่อยู่ในอำนาจของตนเอง

๔๕. กรณีพบจำเลยหรือผู้ต้องหาหนีอาการผิด ปกติทางจิตในห้องพิจารณา ควรส่งไปตรวจ ต้องหมายขังไว้เพื่อจะได้หักวันต้องขังให้กับผู้ต้องหา หรือจำเลยคนดังกล่าวได้ ถ้าปล่อยชั่วคราวไปแล้วส่งไปตรวจนั้นจะไม่ได้หักวันต้องขังควรแนะนำ ญาติ ถ้าญาติมีความสามารถที่จะนำตัวผู้ต้องหา หรือจำเลยไปรักษาได้เองก็ควรให้ปล่อยชั่วคราว ก่อน แต่ถ้าญาติไม่มีกำลังทรัพย์หรือไม่มีความสามารถจะนำตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยไปรักษาหรือ ไปพบแพทย์ควรถอนประกันออกหมายขังแล้วให้ ทางเรือนจำเป็นผู้ดำเนินการ ในคดีดังกล่าวนี้ควร จะซักถามในเรื่องราวต่าง ๆ ของผู้ต้องหาจากตัวผู้ ต้องหาก่อนเพื่อจะได้ทราบในเบื้องต้นว่าอาการ ของจำเลยหรือผู้ต้องหานั้นถึงขนาดวิกลจริตจน ไม่สามารถพิจารณาพิพากษาคดีต่อไปหรือไม่ หลัง จากส่งตัวไปแล้วควรนัดพร้อมเพื่อเรียกแพทย์มา สอบถามถึงอาการของจำเลยหรือผู้ต้องหา

๔๖. กรณีส่งหมายเรียกให้กับจำเลยหรือ พยานไม่ได้นั้น ให้ตรวจดูหมายที่ไปถึงตัวจำเลย หรือพยานหรือนายประกันว่าส่งถูกต้องตามที่แจ้ง

ไว้หรือไม่ บางครั้งมีการแจ้งย้ายต่อศาลแต่เจ้า หน้าที่ยังคงพิมพ์หมายไปที่เดิมหรือพิมพ์ผิดพลาด บางครั้งพิมพ์ตก ซอย หมู่ที่ หรือตำบล เป็นต้น จึงทำให้ไม่สามารถส่งหมายให้กับพยานได้ อย่า ด่วนรีบออกหมายจับ

๔๗. การตั้งทนายความขอแรงในวันนัด บาง ครั้งก็จะมีปัญหาเพราะทนายขอแรงอ้างว่าเพิ่ง ได้รับการแต่งตั้งจึงขอเลื่อนคดี ถ้ามีจำเลยหลาย คนในคดีเดียวกันและจำเลยบางคนมีทนายความ แล้วควรแต่งตั้งทนายความของจำเลยคนอื่นๆ นั้นให้เป็นทนายความขอแรงของจำเลยคนที่ไม่ มี ทนายความด้วย เพื่อความสะดวกในการพิจารณา พิพากษาคดีและกำหนดวันนัด เว้นแต่จำเลย ดังกล่าวได้นำสืบต่อสู้ขัดแย้งกัน

๔๘. โจทก์ฟ้องว่าจำเลยพรากรผู้เยาว์โดย ผู้เยาว์ไม่เต็มใจ ถ้าจำเลยให้การรับว่าได้สมัครใจไป เทียวกันควรบันทึกคำให้การไว้ให้ชัดเจนมิใช่บันทึก ว่าจำเลยให้การปฏิเสธลอยๆ เพราะถ้าจำเลยรับ ว่ามีการพรากรผู้เยาว์ไปจริงแต่พรากรไปด้วยความ เต็มใจ ถ้าทางพิจารณาได้ความตามที่จำเลย ให้การก็สามารถเป็นประโยชน์ที่จำเลยจะได้รับการ ลดหย่อนโทษหรือลดโทษได้

๔๙. กรณีที่จำเลยให้การรับสารภาพและมี การสืบประกอบไม่เห็นสมควรจะต้องสืบเต็มตาม ฟ้องตามบัญญัติระบุพยานโจทก์ทั้งหมด เพราะจะ เสียเวลาในการทำคดีอื่น และกรณีที่จำเลยขอสืบ พยานนั้นไม่ควรอนุญาตให้สืบพยานไปในทำนอง ปฏิเสธฟ้องโจทก์ ถ้าจำเลยนำสืบไปในทำนอง ดังกล่าวต้องสอบคำให้การใหม่ให้ชัดเจนและถ้า จำเลยยืนยันจะปฏิเสธต้องให้โจทก์สืบพยานใหม่ ได้ ถ้าจำเลยสืบพยานควรให้สืบถึงสาเหตุการก ระทำความผิดหรือความผิดของผู้เสียหายที่เป็น สาเหตุให้จำเลยกระทำความผิด ความเป็นอยู่ของ จำเลย ความประพฤติ คุณงามความดี สุขภาพ ความรับผิดชอบอันดีของจำเลย หรือถ้าจำเลยรับ โทษแล้วจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลใดๆ ที่อยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูของจำเลย เพื่อเป็น ดุลยพินิจในการกำหนดโทษหรือบรรเทาโทษ

หากไม่ “เด็ด”...โยจะ “ขาด”

ด้วยพรางตนพรางตา “ศิษย์ตถาคต”

มवलปรากฏชัดแจ้งมหาศาล

ส่อสำแดงชนครัทธาเปี่ยมวิญญาน

ด้วยหลงผิดแก่นสาร “พุทธธรรม”

นำกังขาโยสงฆ์ผู้นำจิต

กลับมีอาจเป็นนิมิตอุปถัมภ์

ดุจแสงทองสาดส่องเบิกฟ้าंना

ให้ทวยชนก่อกรรม...กุศลพลี

ทั้งฝ่ายรัฐฝ่ายสงฆ์ดังเพิกเฉย

ต่างละเลยปล่อยวางเลี้ยงหลีกหนี

จวบวาระ คสช. ยึดเวที

เหล่าบัณฑิตจำสยบขบวนการ

“สังฆธรรม” ดำรงสถิตมั่น

หลักสำคัญสังคัมร่วมประสาน

ศูนย์ความดีสื่อความดีจิตวิญญาน

หาใช่สวรรณครีมานลวงโลกหลง

สวรรณครีชั้นฟ้าลวงโลกปัญญาอ่อน

ดั่งภาพหลอนติดตามประสงค์

ใฝ่ใจฝันสวรรณครีสร้างดังจาง

เสพลุขหลงมัวเมา...หมิ่นค่าคน

ดำรงตนครองผ้ากาสาวพัสตร์

ปฏิบัติพรางตาบุญจ้อฉล

ด้วยสวรรณครีชั้นฟ้ามายากล

“ค่าของคน” จึงไร้ค่าเพราะ “ผ้าเหลือง”.

๗

‘ทำไม!!! ต้องปิดหน้า?’

ผลิตโดย

เรือนแชมป์ ชุมชนบุญนิยมศาลือโคก
116 ม.3 ต.โคกเคี้ยว อ.ไพศาลี
จ.นครสวรรค์ โทร.08-7318-2458
08-7306-9368

จัดจำหน่ายโดย บริษัท พลังบุญ (บุญนิยม) จำกัด
โทร. 02-375-8520 02-733-6670

ผลิตภัณฑ์ภูมิปัญญาไทย
เพื่อสิ่งแวดล้อม

ประโยชน์ - ประหยัด - ลดการใช้สารเคมี

น้ำยาขัดห้องน้ำ

เพชรภูไพร

ผสมน้ำสกัดชีวภาพ

ฆ่าและกำจัดศัตรู

ห้องน้ำสะอาด กำจัดกลิ่นไม่พึงประสงค์
กลิ่นสดชื่นเพราะโอโซนจากการย่อยสลายของจุลินทรีย์
ไม่เป็นอันตรายต่อผิวและทางเดินหายใจ
ใช้ง่าย สะดวก

เพลง ภราดรภาพ

เพลง“ภราดรภาพ”นี้ แต่งเนื้อร้องเสร็จ ๑๒ กันยายน ๒๕๒๘ โดยใช้ทำนองที่ปรับปรุงเพิ่มทำนองสร้อย ส่วนทำนองเนื้อร้องมาจากเพลง“ผู้ถูกสถาป” ของเดิมที่แต่งไว้ตั้งแต่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๑๐ แล้วให้ ปราชิน ทรงเผ่า แยกเสียงประสาน และรุ่งพิรุณ เมธารมณ กับมูลนิธิ เอื้อเพื่อ(The Hot Pepper Singers) ร้องสร้อย และสอดสร้อยประสานเสียง ในวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๒๙ เสร็จร้องสร้อย แล้วจึงมาให้ จินตนา สุขสถิตย์, สุเทพ วงศ์กำแหง, ทิพย์วรรณ ปิ่นภิบาล, พูนศรี เจริญพงษ์, สันติ ลุนเผ่ ขับร้องเนื้อกัน อัดเสียงอยู่หลายวัน เสร็จ ๘ พฤษภาคม ๒๕๒๙ เวลา ๑๘.๔๖ น. เทปคาสเซ็ทอัลบั้มชุด“ขวัญ” ออกวางตลาดเมื่อ มิถุนายน ๒๕๒๙ ทำเป็นแผ่นเสียง long play ด้วย

เนื้อหาของเพลง“ภราดรภาพ”ก็เป็นเพลงขึ้น“โลกุตระ” กล่าวคือ มีเนื้อหาชี้ให้เห็นว่าสังคมที่จะอยู่รวมกันอยู่อย่างพองาม คือ มีภราดรภาพสามัคคีจริงนั้น สำคัญที่จิตใจที่จริง ที่จะไม่เห็นแก่ตัว จะมี“ความรัก”ในมิติที่ไม่แคบ ไม่เห็นแก่ตัวจัดจริง จึงจะเป็นได้จริงด้วยการปฏิบัติธรรม ให้จิตบรรลุดรรม โดยเฉพาะโลกุตระธรรม ซึ่งในสังคม“โลกียะ”นั้น จะหลง“โลกธรรม” ชีวิตของคนขึ้นอยู่กับความมีลาภยศสรรเสริญสุข เป็นแบบ“โลกีย”สามัญ จึงไม่สามารถเป็น“ภราดรภาพ”ที่สนิทแท้ เพราะมี“ความรัก”มิติตันๆแคบๆ ไม่เอื้อมเอื้อเกื้อกว้าง

ส่วนแบบ“โลกุตระ”นั้นจะเอื้อมเอื้อเกื้อกว้างยิ่งขึ้นออกไปเพื่อแผ่ให้แก่สังคมเห็นแก่มวลมนุษยชาติ จริงใจ

พระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นมาประกาศ“ศาสนาพุทธ” ก็มีความเป็น“คนชนิดใหม่”ขึ้น นั่นคือ คนแบบ“โลกุตระ” ซึ่งคนโลกุตระนี้จะมีทัศนคติที่ดี “ใจที่บรรลุดรจริง”ก็ดี วัฒนธรรมสังคมที่ดี จะเป็นไปเพื่อให้เกิด“สาราณียธรรม ๖”คือ อยู่กันอย่างมีเมตตาทายกรรม-เมตตาจารกรรม-เมตตาโมกกรรม และลาภที่ได้มาโดยธรรมก็จะนำมารวมกันเป็นกองกลางแล้วกินใช้ร่วมกันเรียกว่า“สาธารณโภคิ” ในสังคมนี้ต่างคนล้วนมีศีลเสมอสมากันอยู่(ศีลสามัญญตา) และมีความเห็นจุดหมายปลายทางของชีวิตไปในทิศทางเดียวกัน เสมอสมากันอยู่(ปฏิญญาสามัญญตา) นั่นคือ มุ่งโลกุตระ หรือมีชีวิตอยู่แบบ“วราณะ ๙”คือ เลี้ยงง่าย(สุภะ)-บำรุงง่าย(สุโปละ)-มักน้อย(อัปปิจฉะ)-สันโดษ(สันตุฎฐิ)-ขัดเกลากิเลส(ลลลละชะ)-มีศีลเคร่ง(ฐตะ)-ไม่สะสม(อปจยะ)-มีอาการที่น่าเลื่อมใส(ปสาทิกะ)-พากเพียรขยันอยู่เสมอ(วิริยารัมภะ)

ซึ่งสังคมใดที่มี“สัมมาทิฎฐิ”และ“สัมมาปฏิบัติ”กันจริง ก็จะมีผลจริงปรากฏให้เห็นจริงได้หากยังมีคนพาสังคมปฏิบัติด้วยสัมมาทิฎฐิโลกไม่ว่างจาก“อารยธรรม” ที่เป็น“โลกุตระ”แน่นอน เชิญตรวจสอบให้เห็นเกิด เพราะเป็นธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ทำทนายให้มาพิสูจนได้ เอหิภัสสิโกไม่ว่ากาลไหนๆ อกาลิโก”.

• “สมณะโพธิรักษ์”
(๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐)

(สร้อย) ภราดรภาพเพราะคนทยาบบาปจึงหนา
ภราดรภาพสังคมบาปจึงเหมือนสาป
ภราดรภาพล้างเลกิบาปจึงพ้นสาป
ภราดรภาพนี้กำซาบอาบฝังใจ

(เนื้อร้อง) จะรอจะคอยก็พลอยแต่จะพาเพื่อ
ละเมอเสนอเพียงพรา
อวดรู้ชูโชวโอ้อวดฤทธิ์ที่ซึ้งฉ่ำ
ต่างคล้ายต่างทำก็ย่ำก็ย้อน

(สอดสร้อย) ภราดรภาพเพราะคนทยาบบาปจึงหนา
ภราดรภาพสังคมบาปจึงเหมือนสาป

(เนื้อร้อง) อย่าคอยอยู่ยารอย่งเราอย่ามาฝืนค้ำ
มาเลย มุ่งล้างตนก่อน
เทิดศัลเป็นธงส่งค้ำนำพาอย่างเพี้ยนเพียรผ่อน
ชินหยาบชินหยอนเดี่ยวเออะปราชัย

(สอดสร้อย) ภราดรภาพสังคมบาปจึงเหมือนสาป
ภราดรภาพล้างเลกิบาปจึงพ้นสาป

(เนื้อร้อง) เมื่อธรรมค้ำจุนเรา
เลิกอบายหายเมาแมนศีลมันไว้
มวลใดแมนคนดี โกรธร้ายคลายไป
กามโลกในใจจิตจาง

(สอดสร้อย) ภราดรภาพล้างเลกิบาปจึงพ้นสาป
ภราดรภาพนี้กำซาบอาบฝังใจ

(เนื้อร้อง) จะยืนจะยืนจะพลันเกิดมวลชนผอง
รวมเป็นที่นั่งตัวอย่าง
แจกน้ำใจเจือเอื้อเพื่อเมตตาขยันสรรสร้าง

๑. ล้วนสละล้วนต่างซึ่งตอบต่อกัน

(ร้องสร้อย) ภราดรภาพเพราะคนทยาบบาปจึงหนา
ภราดรภาพสังคมบาปจึงเหมือนสาป
ภราดรภาพล้างเลกิบาปจึงพ้นสาป
ภราดรภาพนี้กำซาบอาบฝังใจ

๒. ล้วนสละล้วนต่างซึ่งตอบขอบคุณ

(ร้องสร้อย) ภราดรภาพเพราะคนทยาบบาปจึงหนา
ภราดรภาพสังคมบาปจึงเหมือนสาป
ภราดรภาพล้างเลกิบาปจึงพ้นสาป
ภราดรภาพนี้กำซาบอาบฝังใจ.